

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\McCaffrey_Anne-Drakeni_z_Pernu_7-Nerilka.pdb

PDB Name: McCaffrey Anne-Drakeni z Pernu-
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.5.2007
Modification Date: 26.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Anne McCaffrey
NERILKA

PŘEDMLUVA

Jestliže čtenář není obeznámen se sérií Drakeni z Pernu, mohl by při čtení narazit na úskalí určitých nejasností. Příběh, který na následujících stránkách vypráví Nerilka, se úzce váže k ději románu Moreta, který se ovšem zde popisuje z pohledu jedné z vedlejších postav Morety.

Stručný přehled situace:

Rukbat v souhvězdí Štřelce je zlatá hvězda spektrální třídy G. Má pět planet, dva pásy asteroidů a jednu bludnou oběžnici, kterou k sobě přitáhla před nemnoha tisíciletími a přidržela si ji. Když se na třetí planetě Rukbatu usídlili lidé a dali jí jméno Pern, zpočátku onomu podivnému rudému nebeskému tělesu, kroužícímu kolem své adoptivní stálice po záhadně nepravidelné eliptické dráze, mnoho pozornosti nevěnovali. Po celé dvě generace nestála jasně svítící Krvavice kolonistům ani za zamyšlení - až do té doby, kdy se tento vesmírný poutník přikolébal své nevlastní sestře téměř na dosah. Za takto příznivých podmínek, když byl rušivý vliv ostatních planet minimální, snažila se životní forma, která Krvavici obývala, překonat onu propast, která ji dělila od pohostinnější a ne tak rozzhavené planety. Tehdy se začala z pernské oblohy snášet Vlákna a ničila vše, čeho se dotkla. Prvotní ztráty, které kolonisté utrhli, byly doslova otřesné. V průběhu následujícího dlouhého boje o přežití na planetě, sužované strašlivou hrozbou Vlákna, došlo k tomu, že už tak řídké styky obyvatel Pernu s jejich mateřskou planetou ustaly docela.

Abys mohli úspěšně vzdorovat útokům vražedných Vlákna (neboť transportní lodě, na kterých přiletěli na planetu, už dávno nebyly schopné letu a technické poznatky, na této panenské planetě nepotřebné, už stačili Perňané pozapomínat), vymysleli nejdůvtipnější z obyvatel Pernu plán, jehož realizace měla trvat celé věky. První fáze zahrnovala vypěstování vysoce specializovaných životních forem z těch druhů, které byly na planetě domovem. Ženy a muži s hluboce rozvinutými schopnostmi vcítění a telepatie se podrobovali výcviku, který jim umožnil užívat těchto neobyčejných zvířat a zároveň jejich rod chránit „Draci“ (pojmenování tak pro svou podobnost s bájeslovnými pozemskými živočichy) se vyznačovali dvěma nesmírně užitečnými vlastnostmi: dokázali se téměř okamžitě přemístit z jednoho místa na druhé a - po sežvýkání nerostu obsahujícího fosfory - byli schopni chrlit hořící plyn. Protože draci uměli létat, mohli spalovat snášející se Vlákna ještě ve vzduchu a přitom sami unikat jejich smrtící hrozbě.

Dovést tyto potenciální kvality draků k plnému rozvoji zaměstnalo celé generace. Druhá fáze zamýšlené obrany proti hrozbě smrtících výtrusů ovšem trvala ještě déle, protože Vlákno, vesmírem putující bakteriální spora, vstřebávalo veškeré organické látky s bezohlednou žravostí, a jakmile se jednou ponořilo do hlíny, šířilo se a rozmnožovalo úžasnou rychlostí. Proto Perňané dlouho pěstovali symbionta s podobnými vlastnostmi, který by byl schopen parazitickému Vláknu vzdorovat, a výsledkem tohoto úsilí byl zvláštní druh ponrav, jimiž byla osazena úrodná půda na Jižním kontinentu. Smyslem původního plánu bylo, aby draci představovali viditelnou část obrany a spalovali Vlákna ještě před dopadem na zem, tedy chránili kolonisty, jejich obydlí a stáda Symbiotické ponravy pak měly ochraňovat vegetaci tím, že budou pohlcovat všechna Vlákna, která by snad unikla dračímu ohni.

Autoři dvoufázového plánu ovšem nekalkulovali s žádnými zásadními planetárními změnami ani geologickými ději. Jižní kontinent, zjevně mnohem přitažlivější než drsnější severní pevnina, se ale ukázal být geologicky nestabilní a nakonec byla celá kolonie přinucena přesídlit na severní zemědělskou a tam hledat útočiště před Vlákny v jeskyních, které vytvořila příroda v řetězci severních horstev.

Původní pevnost Fort, zvaná Fortská držba, zbudovaná na východní straně Velkého Západního pohoří, brzy přestala všem kolonistům stačit a ani hodně prostorné stáje nemohly hostit narůstající počet draků. Další osídlení se začalo budovat poněkud severněji, nedaleko velkého jezera, příhodně položeného u útesu, v němž příroda vytvořila spoustu jeskyní. Ale po pár generacích byla přeplněna i Ruathská držba, jak se druhé sídlo jmenovalo.

Protože na východě opět začala vycházet Krvavice, rozhodli se obyvatelé Pernu budovat svá další obydlí ve východním pohoří, kde se nacházelo dostatek vhodných jeskyní. Žhavé ničivosti Vlákna odolávala jen pevná skála a kov, kterého byl však na Pernu zoufalý nedostatek.

Okřídlení a ocasatí draci s plamenným dechem byli už vyšlechtěni do značné velikosti a jejich ustájení vyžadovalo mnohem víc prostoru, než jim mohly nabídnout stísněné držby v útesech. Ve věkovitých a jeskyních provrtaných krátkých dávno vyhaslých sopek, z nichž jedna se tyčila nad původním Fortem a druhá v Bendenském pohoří, však stačilo provést pouze menší úpravy a rázem se staly obyvatelnými. Velké zemní stroje, původně určené pro běžnou

důlní činnost, a nikoli k prokopávání celých horských hřbetů, spotřebovaly ovšem při těchto pracích poslední zbytky pohonných hmot Další držby a Weyry už bylo třeba hloubit ručně.

Draci a jezdcí ve svých obydlích vysoko nad zemí i ostatní lidé v jeskynních držbách pokračovali v plnění svých odlišných poslání a obě tato společenství si vypěstovala návyky, jež přešly v závazné obyčeje a ty se postupně přetavily do tradic, které platily stejně bezvýhradně jako zákon. A když bylo za úsvitu vidět Krvavici otvor) Hvězdných kamenů, vztyčených na okraji každého Weyru, což bylo znamením, že znovu začal hrozit spad Vlákén, tehdy se mobilizovali draci a jejich jezdcí k ochraně obyvatel Pernu.

Poté následovalo období celých dvou set oběhů planety Pern kolem jejího slunce, kdy byla Krvavice uvězněna na opačné straně své nepravidelné dráhy jako mrazem ztuhlý, osamělý zajatec. Na povrch Pernu se nesnášela žádná Vlákna. Obyvatelé planety pozapomněli na jejich pustošivé účinky, pustili se do pěstování obilí, vysazování sadů a pomýšleli na to, že znovu zalesní svahy, sežehnuté kdysi Vlákny. Dokázali zapomenout i na to, že jim kdysi Krvavice hrozila úplnou záhubou Potom se však Krvavice do sousedství Pernu vrátila a po padesát let skrápěla kypící planetu smrtícím deštěm Vlákén. Perňané znovu děkovali svým předkům, nyní už mnoho generací vzdáleným, že dokázali vyšlechtit draky, kteří ohnivým dechem spalovali snášející se Vlákna ještě ve vzduchu.

Během tohoto období se dočkali rozkvětu i drakeni, jak bylo nazýváno společenství draků a jejich jezdců Osídlili další čtyři místa, přesně podle dávného plánu boje proti Vlákům.

S každou další úspěšně přeživší generací bledly vzpomínky na Zemi a ztrácel se význam domovské planety pro historii Pernu, až konečně skutečný původ Perňanů přešel do bájí a mýtů. I význam jižní polokoule - a ovšem také smysl Instrukcí, které jim zanechali předkové ohledně draků a ponrav - upadal při vyčerpávajícím úsilí o vybudování nových sídel v zapomnění.

V době Šestého míjení Krvavice už se na Pernu vyvinul složitý sociálně-politicko-ekonomický systém, který měl posílit schopnost účinněji vzdorovat neustále se vracejícímu nebezpečí. Všech šest Weyrů, jak se nazývala stará sopečná drakenská sídla, se zavázalo chránit Pern. Každý Weyr měl doslova pod ochrannými křídly vymezené území Severního kontinentu Zbytek populace zase naopak dobrovolně Weyrům odváděl část své produkce, protože jezdcí na dracích neměli ve svých skalnatých sídlech žádnou ornou půdu a navíc jim při chovu draků nezbýval čas na to, aby se mohli věnovat jiným úkolům, a to ani v období klidu, natož během Míjení, kdy museli chránit ostatní obyvatele planety. Všude tam, kde se podařilo nalézt přírodní jeskyně, vznikala sídla, označovaná jako držby; některé držby byly pochopitelně rozsáhlejší a výhodněji položené než jiné. Udržet při útoku Vlákén strachem šilené lidi pod kontrolou vyžadovalo vskutku silnou vůdčí osobnost, která rovněž musela moudrým hospodařením zajistit dostatek zásob na období, kdy se nedalo vypěstovat vůbec nic. A zcela zvláštní pozornost vyžadovalo udržet populaci držby v náležitém stavu, produktivní a zdravou, aby se mohla dál rozvíjet, až hrozba Vlákén pomine.

Lidé s výjimečnými schopnostmi a nadáním ke zpracování kovů a tkanin, k chovu zvířat a pěstování rostlin, rybaření a těžbě surovin vytvářeli při každé větší držbě cechovní Síně, podřízené podle profese vždy jedné Mistrovské síni příslušného cechu, kde se vyučovalo řemeslu a kde Mistři strážili dovednosti cechu a předávali je z jedné generace na druhou Žádný Pán držby nesměl odmítnout předat výrobky cechovní Síně ze své držby ostatním obyvatelům Pernu, protože cechy se těšily značné nezávislosti na své držbě. Každý Mistr cechovní Síně ovšem podléhal nejvyššímu Mistru svého cechu, který byl z řemeslníků vytírán volbou, aby bylo možno pověřit vedením cechu toho, kdo má náležité odborné i řídicí schopnosti. Každý Mistr cechovní Síně byl odpovědný za výrobky své Síně a za jejich nepředpojaté rozdělování, a to nikoli jen v rámci své držby, ale v rámci populace celé planety.

Pánům držeb i Mistrům cechů - a pochopitelně i dračím jezdcům, v nichž viděl při spadu Vlákén spásu celý Pern - připadala jistá práva a privilegia.

Nejhlubší sociální změny se ovšem odehrály ve Weyrech, protože potřeby draků byly přednější než cokoli jiného. Co se draků týče, zlatí a zelení byli samice, bronzoví, hnědí a modří samci. Pouze zlaté dračice, dračí královny, byly plodné; zelené byly naopak záměrně udržovány ve sterilitě tím, že žvýkaly ohňovec, a to i proto, že díky sexuální náruživosti malých zelených dračic by muselo nutně docházet k přemnožení malých draků Zelené však byly neocenitelné v boji proti Vlákům, protože byly nejagilnější, nebojácné a agresivní. Obětovat plodnost byt' jedině zlaté královny se však zdálo být cenou příliš vysokou, a tak jezdkyně na dračích královnách byly vyzbrojeny vrhačem plamene, kterým ve vzduchu Vlákna spalovaly. Modří samci byli o něco statnější svých menších sester, zatímco hnědáci a bronzáci představovali v dlouhých, úporných bitvách proti padajícím Vlákům rozhodující sílu Veliké zlaté královny, plně způsobilé udržovat dračí rod, teoreticky mohl oplodnit kterýkoli drak, který byl schopen královnu dohonit při jejím vyčerpávajícím zasnubním letu Obecně řečeno se této cti. dostávalo jenom bronzákům. Proto také jezdec bronzového draka, který nalétl na starší královnu toho kterého Weyru, se stal vůdcem svého Weyru a měl v průběhu Míjení pod svým velením bojové letky Weyru. Jezdkyně na starší dračí královně pak měla odpovědnost poněkud širší, a to jak během Míjení, tak i po něm, protože musela zajistit obživu pro draky a pečovat o ně, udržovat v pořádku Weyr a starat se o jeho obyvatele. Silná, schopná první weyrena byla pro přežití Weyru stejně nezbytná jako draci pro přežití Pernu. Padala na ni i odpovědnost za zásobování Weyru, výchovu dětí, které v něm vyrůstaly, vyhledávání vhodných kandidátů z držeb i cechovních Síní a jejich přípravu na vytvoření dvojic s nově vylíhlými draky. Ženy i muži, kteří náleželi k některému z Weyrů, zaujíмали privilegované postavení a také život ve Weyru byl obecně vzato o něco snazší, proto lidé z držeb i Síní řemeslnických cechů byli náramně hrdí na to, když drakem při Poutí vybrali jejich děti jako kandidáty zasvěcení s drakem, a vychloubali se nejvýznačnějšími příslušníky svých rodů, kteří měli tu čest být jezdcem na drakovi.

Ocitáme se v roce -či podle tamního označení oběhu-1541, kdy už pomalu končí Šesté míjení Krvavice, avšak obyvatelé Pernu musí čelit novému nebezpečí, které je ohrožuje stejně smrtelně jako Vlákna.

KAPITOLA I

3.11.1553,

Mezidobí

Nejsem harfeník, a tak ode mne neočekávejte nějakou vybroušenou povídku. Je to vlastně můj osobní příběh, ale budu se při jeho vyprávění snažit, abych byla tak přesná, jak mi to paměť dovolí: jde ovšem přirozeně o moji paměť, takže pohled na popisované události bude nutně poněkud jednostranný. Nikdo však nemůže zpochybnit skutečnost, že jsem žila v jednom z nejpohnutějších momentů dějin Pernu, v době nesmírně tragické. Přežila jsem Velkou epidemii, v srdci však pořád želim těch, o které mě nákaza připravila, a nikdy želeť nepřestanu.

Myslím, že jsem si nakonec v hlavě všechno uspořádala tak, že se k otázce smrti stavím vcelku pozitivně. Ani nejstrašnější sebeobviňování nedokáže vdechnout mrtvému život, byť jen na tak dlouho, aby stačil těm živým dát rozhršení. Tak jako mnoha jiným i mně je líto toho, co jsem neudělala či neřekla svým sestrám, které jsou teď mimo dosah hlasu i očí a nemohou ode mne přijmout srdečné rozloučení, které jim dlužím od toho dne, kdy jsem je viděla naposledy.

Onoho libého rána, kdy se můj otec, Pán Tolocamp, moje matka, Paní Pendra, a čtyři moje mladší sestry chystali vyrazit na cestu do Ruathské držby, kde za čtyři dny začínaly Slavnosti nepadání, nepopřála jsem jim šťastnou a bezpečnou cestu, neřekla jsem jim „na shledanou“. Musím připustit, že než se mi zase vrátil zdravý rozum, trpěla jsem určitou dobu představou, že nedostatek lásky, který jsem jim tehdy projevila, nějak zapříčinil nešťastný konec jejich cesty. Jenomže tehdy ráno kolem nich bylo spousta těch, kteří jim šťastnou cestu přáli a nabádání mého bratra Campena, aby na sebe dávali pozor, jistě bylo mnohem mocnějším přáním šťastné cesty, než by mohlo být nějaké moje neochotné rozloučení. Jemu totiž, po náramně dlouhém čekání, byly na pár dní svěřeny pravomoci Pána Fortské držby, aby zastupoval otce po dobu jeho nepřítomnosti, a hodlal toho co nejvíce využít. Campen je správný chlapík, pokud se opomene absence sebelepšího náznaku smyslu pro humor a znatelný nedostatek citu. Jinak nemá ani kostičku v těle nakřivo. Protože měl v úmyslu ohromit otce tím, jak zdárně a prospěšně držbu povede, měl taky nejlepší zájem na tom, aby se rodiče v pořádku vrátili domů. Byla bych mohla chudáku Campenovi rovnou říct, že pokud se vůbec nějakého ocenění dočká, bude to nanejvýš otcovo nic neříkající zachrchlání, protože ten přece zdar a úspěch od svého syna a dědice očekává. U rozloučení byla taky celá stráž, která v naší držbě sloužila, všichni lidé z chalup a učedníci ze Síně Harfenického cechu, a ti všichni přehojnou měrou přáli odjíždějícím šťastnou cestu, takže to bylo rozloučení víc než dostatečné i pro toho nejnáročnějšího poutníka. Toho, že jsem já chyběla, si nikdo ani nevšiml. Jedinou výjimkou byla pravděpodobně moje bystrooká sestra Amilla, které neušlo nikdy nic, čeho mohla někdy v budoucnosti využít ve svůj prospěch. Vlastně to bylo tak, že jsem jim určitě nepřála nic zlého, zvláště když Vlákna padala den předtím a ubránili jsme se, protože se žádné nedokázalo zahrabat, aby poničilo naše odpočívající pole, ale moc štěstí na cestu jsem jim přát nedokázala. Nechali mě totiž doma schválně a bylo skutečně velice protivné poslouchat klábosení mých sestřiček o bláhových nadějích, že se jim na ruathských Slavnostech nepadání podaří někoho ulovit, a přitom vědět, že já se té slávy neúčastním.

To, jak na mě otec jediným škrtem, kterým upravil seznam cestujících, tak rázně uvalil domácí vězení, byla další ukázka jeho bezcítěného rozhodování. Byl to typický příklad jeho chování, jeho postoje k citům jiných lidí - nebo to bezezbytku platilo o jeho rozhodování před tím, než se vrátil z Ruathy a než se na dlouhé týdny zabeđnil do svých pokojů.

Vlastně neměl žádný skutečný důvod, aby mě s sebou nebral. Jeden cestující navíc by neznamenal nejmenší komplikaci ani

v otcových organizačních záměrech, ani v pohodlí rodinné výpravy. Dokonce i když jsem přišla za matkou a prosila jsem ji, aby mě vzali s setou, a připomínala jsem jí, že jsem bez řeči dělala všechny ty protivné práce, které nám děvčatům byly přikazovány, právě v naději, že se budu moci účastnit prvních Alessanových Slavností nepadání, nechtěla o tom ani slyšet. V zápalu rozhořčení nad tím krutým rozhodnutím jsem si pod sebou sama podržela větev, když jsem vyrukovala s tím, že jsem koneckonců byla jako osvojenkyně téměř sestrou Suriany, Alessanovy ženy, která zemřela po nešťastném pádu ze zdivočelého běhouna.

„Tím spíš by si Pán Alessan sotva přál tě vidět, abys mu připomínala při takové příležitosti jeho ztrátu“

„Nikdy mě přece neviděl,“ namítala jsem. „Ale Suriana byla mou přítelkyní. Víš, že mi z Ruathy psala spoustu dopisů.“

Kdyby se byla dožila toho, že by dnes byla Paní držby, byla bych jejím hostem, to jsem si jistá.“

„Jenže leží už celý oběh v hrobě, Nerilko,“ připomněla mi matka hlasem studeným jako led. „Pán Alessan si musí vybrat novou nevěstu“

„Snad si nemyslíš, že některá ze sestřiček má tu nejmenší naději, že by upoutala Alessanovu pozornost...“ začala jsem.

„Mám přece svou hrdost, Nerilko. Když už ne na tebe, tak na tvůj rod jsem hrdá jistě,“ odpověděla matka zlostně. „Fort je první mezi držbami, a na celém Pernu není jediná rodina, která -“

„Která by chtěla jedinou z ušmudlaných fortských dcerek z naší generace. Věčná škoda, že jsi tak brzy vyvdala Silmu. Byla z nás všech jediná pěkná“

„Nerilko! Ty mě šokuješ! Kdybys byla mladší, tak bych...“

I když se matka vztekle vypínala, musela se na mě pořád dívat zdola a dívala se tak, že mi bylo jasné, že v jejich očích už přízeň nezískám.

„A protože nejsem, tak předpokládám, že budu muset ještě jednou dohlédnout na koupání sloužících.“

Matka se zatvářila tak, že jsem z toho měla trošku surové potěšení, protože to byla téměř jistě právě ta sankce, kterou měla na mysli.

„Teď v zimě jim teplá voda a mýdlový písek mohou vždycky jenom prospět. A až s Hm skončíš, tak vyčistíš pasti na hady v nejnižším patře!“ Pohrozila mi prstem těsně pod nosem. „Nějak mi ušlo, že tvoje chování má dost daleko k tomu,

co bych čekala od své dcery, Nerilko. Varuji tě, do té doby, než se vrátím, se hled' naučit chovat vhodněji, anebo naráz zjistíš, že tvých privilegií ubývá a povinností přibývá. Pokud nebudeš respektovat mou autoritu, nezbude mi nic jiného než požádat tvého otce, aby zakročil a potrestal tě.“ Pak mě vyhodila a obličej při tom měla zarudlý, jak se nad mou dovoleností rozčílila.

Odešla jsem z jejích pokojů s hlavou vzpřímenou, ale rozhodně jsem nechtěla, aby má návštěva skončila pohružkou, že proti mně disciplinárně zakročí otec. Ruku měl jaksepatří pádnou a cítili jsme ji stejně tvrdě my starší i ti nejmenší z nás. Když jsem nelítostně zahнала sloužící do horké lázně a drhla jsem pískem záda těm, kteří se myli na můj vkus nedostatečně pilně, dostala jsem se i k tomu, abych si v hlavě znovu probírala rozhovor s matkou, a zalitovala jsem těch nepromyšlených slov, která mi několikrát uklouzla. Velmi pravděpodobně jsem se zbavila možnosti účastnit se všech Slavností nepadání až do konce tohoto oběhu, nemluvě o tom, že jsem jistě matku ranila.

Nemohlo se jí přece vyčítat, že její dcery jsou lak nepohledné. Ona, dokonce i ve své padesátce, byla velice pěkná žena, navzdory prakticky neustálému těhotenství, což se projevilo v tom, že měla devatenáct žijících potomků. I Pán Tolocamp platil za dosti pohledného muže, byl vysoký a urostlý, a určitě mužný, protože Horda z Fortské držby, jak nás přezdívali harfeníci učedníci, nebyla jediným jeho potomkem. Žluč mi kypěla nad tím, že většina mých polokrevných nevlastních sester byla mnohem hezčích než kterákoli z nás, plnokrevných dcer, s výjimkou Silmy, která se narodila těsně přede mnou.

Ať plno- nebo polokrevní, všichni jsme byli vysocí a robustní, což jsou vlastnosti chvalitebné spíš u chlapců než u děvčat, ale zkrátka už to tak bylo. Možná jsem se ve svém odsudku trochu přenáhnila, protože moje nejmladší sestra, Lilia, které bylo deset oběhů, měla rysy neporovnatelně krásnější než my ostatní děvčata a mohla ještě dobře pochodit. Nedalo se označit než jako marnotratnost, že Campen, Mostar, Doral, Theskin, Gallen a Jess měli husté černé řasy, zatímco nás o ně osud připravil; měli velké černé oči, my naopak bleďé, skoro bezbarvé; měli pěkné přímé nosy, zatímco tomu mému nemohl nikdo říct jinak než skoba. Chlapci měli spoustu kudrnatých vlasů. Nám, děvčatům, narostly vlasy podstatně řidší; když jsem já měla vlasy rozpuštěné, sahaly mi do pasu a měla jsem je černé jak noc, jenomže díky tomu moje plet' vypadala nezdravě zažloutle. Sestry, které mi byly věkem nejbližší, proklínaly své obyčejné hnědé vlasy, které nedokázala zesvětlit žádná bylina. Nespravedlnost toho, jaký vzhled jsme zdědily, pro nás byla věru katastrofální: i obyčejní muži se mohou dobře oženit, protože mělo zkrátka končit Míjení a fortští držečníci se chystali rozšířit svoje území o další usedlosti, ale pro Škaredá děvčata se ženiši nenajdou.

Už dávno jsem se vzdala romantických představ, které jsou společné všem mladým dívkám, nebo dokonce naděje na to, že by mi postavem mého otce zajistilo to, co nedokázal můj vzhled, ale nesmím se mi líbilo cestování. Zbožňovala jsem úspěchanou a uvolněnou atmosféru Slavností nepadání. Tak strašně ráda bych byla jela na první Slavnosti nepadání, které pořádal Alessan coby nový Pán Ruathské držby! Chtěla jsem si prohlédnout, byť třeba hodně zdaleka, toho muže, který ukořistil Sutinami z Mlžné držby a vysloužil si její lásku a zbožňování - té Suriany, jejíž rodiče mě osvojili; Suriany, která byla mou nejlepší přítelkyní, která bez nejmenšího úsilí byla taková, jaká já nikdy nebudu, a která ke mně cítila nezištné hluboké přátelství. Alessan nemohl její smrti žetel víc než já, protože to neštěstí mě oloupilo o jediný život, jehož jsem si cenila nad svůj vlastní. Vůbec jsem nepřeháněla, když jsem říkala, že se Surianou umřela i část mého já. Rozuměly jsme si tak samozřejmě, jako bychom byly drak a jeho jezdec, často jsme se zároveň rozesmávaly, současně řekly poznámku, kterou zrovna vyslovila ta druhá, neustále jsme věděly, jakou náladu přítelkyně právě má, a taky průběh našeho cyklu se shodoval na minutu, bez vzdálenosti nás dělila. Za těch šťastných oběhů, které jsem trávila v Mlžné držbě, jsem dokonce vypadala hezčí, protože jsem byla spokojená i s tím, že jsem byla pouhým odrazem rtuťovité Suriany. V její společnosti

jsem určitě byla odvážnější, poháněla jsem svého běhouna za jejím i na těch nejnebezpečnějších stezkách. A dokázala jsem se plavit na malé loďce i v tom nejsilnějším větru, po řece i po moři. Suriana uměla, pravda, i jiné věci. Zpívala nejsladším sopránem, ke kterému můj alt vždycky dobře ladil. Ve Fortu jsem zpívala mizerně. Uměla kreslit jistými, ráznými tahy, její výšivky byly tak dokonalé, že její matka se jí nikdy nebála svěřit gázové plátno, a když mi potichu radila, zlepšila jsem se ve vyšívání tak, že mě za ně později matka, byť nerada, pochválila. Pouze v jediném nadání jsem mohla Surianu překonat, jenže ani se svými léčitelskými schopnostmi bych ji nedokázala napravit zlomený vaz. Ale stejně jsem, coby dcera z Fortské držby, nesměla vstoupit do Síně Ranhojičského cechu, abych se tam něco naučila. Zvlášť když moje schopnosti i tak došly užití, a bez odměny, v šerých destilačních komorách Fortské držby. Dnes žasnu nad tím, jaká jsem toho dne byla nedbalá a necitelná, že jsem nedokázala spolknout své zklamání a pýchu a ani jsem nepopřala svým šťastnějším sestrám šťastnou cestu. Ukázalo se totiž, že jejich štěstí je opustilo právě ve chvíli, kdy je vybrali, že se účastní ruathských Slavností nepadání. Kdo ale mohl něco takového předvídat, tím spíše úder smrtelné epidemie, když byl tehdy nevinný, jasný zimní den?

Zaslechli jsme nějaké zprávy o podivném zvířeti, které zachránili lidé z jedné mořské držby, protože náš otec trval na tom, aby všechny děti rozuměly bubnovým kódům. Protože jsme žili tak blízko harfenické cechovní Síně, věděli jsme prakticky o všech hlavních událostech, které se odehrály po celém Severním kontinentu. Jaksi samozřejmě se předpokládalo, že nebudeme mluvit o bubnových zprávách, které jsme zaslechli, abychom nedávali nikomu možnost indiskrétně šířit důvěrné informace. A tak jsme všichni věděli, že se v Keroonu našla nějaká zvláštní kočka. Není divu, že jsem si za těchto okolností nedokázala spojit význam téhle zprávy s pozdější, v níž žádali Mistra Capiama, aby diagnostikoval podivnou nemoc, která udeřila v Igenu. To však předbílám.

Takže moji rodiče a čtyři z mých sester - Amilla, Mercia, Merin a Kista - se vydali na cestu napříč severní částí naší držby, kde

chtěl otec zkontrolovat pár držečníků, na osudové Slavnosti nepadání do Ruathy. A já, která jsem podle svého názoru měla největší nárok, abych jela s nimi, jsem zůstala doma.

Naštěstí jsem se dokázala uklidit z cesty Campenovi, protože jsem si byla jistá, že by pro mě dokázal vymyslet nějaké

zvláštní povinnosti, aby se předvedl, jak si zaslouží otcovu důvěru Campen nesmírně rád rozděloval povinnosti, čímž se mu dařilo vyhnout se únavné práci a zůstávalo mu dost energie na to, aby kritizoval výsledky jiných a poskytoval jim zásadní rady. Velice se podobá otci. Vskutku, kdyby otec zemřel, v hladkém chodu naší držby by to ani trochu nezaskřípalo a nezměnil by se velmi pravděpodobně ani seznam povinností, které mám na starosti já, Nerilka. Velmi častým zaměstnáním, kterému jsme se já i moje sestry věnovaly, bylo sbírání květů a kořinek nejružnějších léčivých rostlin a tato povinnost byla přednější než cokoli z toho, co by pro ten den pro mě mohl Campen vymyslet. Co ovšem přesahovalo Campenovo chápání, byl fakt, že člověk může těžko sklízet léčivé byliny v zimě, ale nebylo pravděpodobné, že by ho na to někdo upozorňoval. Vybrala jsem si s sebou Lillu, Niu, Maru a Gaby a vydaly jsme se na takzvanou expedici. Vrátily jsme se s prvními výhonky řepichy a troškou divoké cibule a Gaby ohromila i sebe samu tím, že vrhla laso tak šikovně, že ulovila divokého werýse. To, že jsme si odpoledne vedly tak dobře, nám vyneslo Campenovu pochvalu, když si jinak při večeři neustále stěžoval na to, jak flákači jsou naši sloužící, kteří pracovali jen pod přímým dohledem. Tohle byly stesky tak typické pro mého otce, že jsem zvedla oči od stehýnka, které jsem obírala, abych se ujistila, že to byl skutečně Campen, kdo promluvil.

Dnes už si nedokážu vybavit, co jsem dělala během následujících dní. Nestalo se nic mimořádného - s výjimkou neustálých bubnových zpráv, v nichž kdekdo žádal o návštěvu Mistra Capiama, které jsem sice zaslechla, ale naprosto jsem jim nevěnovala pozornost. Ale i kdybych věděla, oč jde, nic by se tím nezměnilo. Pátý den se rozzářil jasným a čistým ránem, takže jsem se přece jen ze svého zklamání probírala a říkala jsem si, že snad i v Ruathě bude počasí tak pěkné. Věděla jsem, že moje sestry nemají nejmenší šanci nějak Alessana upoutat, ale když Slavnosti navštíví tolik jiných rodin, třeba by se přece jen našel někdo, kdo by vyhovoval požadavkům mého otce na nápadníka pro jeho dcery, a ještě by tam některá mohla udělat štěstí. Zvlášť teď, když Míjení pomalu končí a držebníci už plánují další rozšiřování svých fírem. Pan Tolocamp nebyl jediný, kdo si přál zvětšit svou držbu a dostat do své moci další úrodnou půdu. Jenom kdyby otec nebyl tak důsledný, pokud šlo o jeho požadavky na úroveň rodových svazků.

Mám to potěšení zde poznamenat, že já jsem jednu nabídku měla. Nemohla jsem ani ve snu doufat, že bych začala budovat novou držbu, ani kdybych ji sama měla vykutat někde v útesu, přestože jsem chtěla být vždycky svou vlastní paní. Garben pocházel z panského rodu z Tilleku, z pobočné větve, ale docela vážené. Mně se docela líbil, ale mému otci se nezamlouval ani on, ani jeho vyhlídka. Ačkoli mi Garben zalichotil tím, že přišel po dva následující oběhy a znovu mě požádal o ruku, pokaždé se zprávou, že v jeho skromné držbě dohotovili další místnost, otec ho vždycky vyhodil. Kdyby se někdo ptal na moje mínění, já bych si ho vzala. Amilla samozřejmě škodolibě poznamenala, že při mých možnostech bych si vzala každého. Měla docela pravdu, ovšem jen proto, že se mi Garben líbil i jinak. Byl o půl hlavy vyšší než já. To ale bylo před pěti oběhy.

Suriana dobře věděla, v jaké jsem situaci a jaká zklamání zažívám. Stále mluvila o tom, že snad bude moci přemluvit Pána Leefa, aby mě směla pozvat k sobě na Ruathu na delší návštěvu. Byla si jistá, že jakmile otěhotní, tak Pan na její žádost přistoupí. Jenomže Suriana zemřela a tím pohasla i ta nejskromnější naděje, stejně jako pohasl její život, když spadla z mladého, nedostatečně zkroceného běhouna, na kterém se projížděla. O spíš závodila, říkala jsem si často, když mě popadla trpká nálada. Svěřila se mi, že Alessanovi se podařilo vyšlechtit jakési ohromně závodivé běhouny, přestože mu jeho otec přikázal, aby vyšlechtil těžší tažný typ se širokým využitím. Zнала jsem jenom ty podrobnosti, které byly známy všem: Suriana si zlomila vaz, když spadla z běhouna, a zemřela, aniž by ještě nabyla vědomí, přestože narychlo přivolaný mistr Ranhojič dělal, co mohl. Mistr Capiam, který se mnou velice ochotně rozmlouval o různých medicínských záležitostech, protože věděl, že v tomto oboru mám nejvyšší schopnosti, jaké mi moje postavení dovoluje, o této tragédii mlčel jako hrob.

KAPITOLA II

3.11.43-1541

Připadá mi jako znamení osudu, že přesně ve stejnou hodinu, kdy jsem se před rokem dověděla o Surianině smrti, začala nová ruathská tragédie - bubnová věž Síně Harfenického cechu se rozvibrovala Capiamovým vyhlášením karantény. Zrovna jsem odměřovala koření pro kuchyňského správce a jen s vypětím všech sil jsem dokázala udržet ruce v klidu, abych drahé koření nerozsypala. Musela jsem své sebeovládání udržet až do konce, než jsem mu odměřila všechno, co potřeboval, protože správce bubnovému kódu nerozuměl a já jsem chtěla mít večeři, která by byla k jídlu; pečlivě jsem zavřela sklenici s kořením, vrátila jsem ji přesně na určené místo v polici a zamkla jsem skříň. Ve chvíli, kdy jsem dorazila do horního podlaží obytné části držby, začínala bubnová zpráva znovu, aby se její závažnost ještě zdůraznila, ale od první verze se nijak nelišila. Když jsem vycházela z držby, slyšela jsem Campena, jak huláká z kanceláře, ať mu někdo vysvětlí, co se to vlastně děje.

K harfenické Síně našťestí běželo tolik lidí, že mého nezpůsobného chvatu si nikdo nevšímal. Nádvoří před Síní bylo plné vylekaných učedníků a tovaryšů z Ranhojičského i Harfenického cechu. Oba cechy byly pověstné kázní svých řemeslníků, a tak jsem neviděla žádnou paniku, byť bylo evidentní, že jsou všichni vystrašení, a padala tam spousta otázek.

Ano, je pravda, že Mistra Capiama volali i odjinud než jen z Keroonské chovatelské držby a Igenské mořské držby.

Telgar požadoval jeho přítomnost a radu; nesly se řeči, že ho na dračím hřbetě dovezli na istanské Slavnosti nepadání a odtud zase do

Jižního Bolu, protože ho naléhavě volal Pán Ratoshigan, a že ho nepřevážel nikdo menší než Sligall, vůdce Fortského Weyru, na svém bronzovém Kadithovi.

V té chvíli se na vrcholku širokého schodiště objevil mistr Fortune, doprovázený tovaryškou Desdrou ze Síně ranhojičů, a mistr Brace s mistrem Dungerinem z harfenické Síně, načež hned všichni ztichli.

Je pochopitelné, že se vás po těch bubnových zprávách zmocnila úzkost,“ začal Mistr Fortune a ostentativně si odkašlával. Je výborný, pokud jde o ranhojičskou teorii, ale nedostává se mu ani zbla té nenucenosti typické pro Mistra Capiama Mistr Fortune nasadil hlas zbytečně vysoko a mluvil přehnaně hlasitě. „Musíte si ale uvědomit, že Mistr Capiam nevyhlásil tak naléhavé opatření bez patřičného důvodu. Všichni harfeníci a ranhojiči, kteří se účastnili těch nebo oněch Slavností nepadání, se hned teď budou hlásit tovaryšce Desdře v Menší síni. Já hned potom promluví ke všem ranhojičům v Hlavní síni, pokud budete tak hodní a shromáždíte se tam. Mistře Brace...“ Mistr Brace pokročil kupředu, zaklel ruku palcem za opasek a taky si odkašlal. „Mistr Tirone není v této chvíli přítomný v naší Síni, protože směřuje jakýsi spor kvůli dólům. Podle tradičního zvyku tedy jako starší Mistr přejímám v této kritické chvíli jeho pravomoci, dokud se nevrátí.“

„A doufá, že Mistra Tirone co nejdříve zdrží karanténa anebo na tu nemoc umře...“ zaslechla jsem zamumlat kohosi za svými zády. Ti, kteří stáli kolem něho, hned zasyčeli a umlčeli ho, a tak nemělo smyslu, abych se otáčela a pokoušela se zjistit, kdo to řekl, tím spíše, že se mě ta záležitost zvláště týkala.

Předtím, než byl zvolen Mistrem Harfeníkem celého Pernu, působil Tirone jednu dobu i jako učitel dítek Pána Tolocampa, a tak jsem ho velice dobře znala. Měl svoje chyby, to se rozumí, ale naslouchat jeho bohatému, sytému hlasu bylo vždycky potěšením, bez ohledu na obsah jeho slov, když se nám snažil vecpat do tupých hlav alespoň nějaké vědění. Žádného člověka ale nezvolí Mistrem celé cechovní Síně, pokud v něm není něco víc než jen báječný baryton, co by přesvědčilo další Mistry jeho cechu, aby ho zvolili svým představeným. Slyšela jsem poznámku, že Tirone při urovnávání sporu může neuspět jenom v jediném případě: když dostane zánět hrtanu; jinak vždycky umluví svoje protivníky tak, že nakonec na jeho argumenty přistoupí.

Ať byl Mistr Harfeník jak chtěl diplomatický, musel občas vynakládat veliké úsilí, aby Pána Fortské držby neurazil, což si těžko mohl dovolit, byť bylo jeho cechovní společenství na Fortu zcela nezávislé, a tak jsem nikdy nebyla svědkem toho, že by Mistr Tirone šel za svým cílem příliš paličatě.

Co mě v té chvíli nejvíc zarazilo, byl fakt, že se Mistr Brace vůbec odvážil s takovým prohlášením vystoupit - a že za vedení Ranhojičského cechu byli přítomni Desdra s Mistrem Fortinem. Kde vězí Mistr Capiam? Nebylo naprosto v jeho povaze, aby nepříjemné povinnosti shodil na někoho jiného. Protože se ranhojiči i harfeníci začali stahovat k místům, kde se měli shromáždit, ztratila jsem se od jejich Síni a nebyla jsem o moc chytřejší než předtím, zato ale o dost vylekanější.

Moje paní matka, čtyři sestry a otec byli teď karanténou uvězněni v Ruathě. Napadla mě nepěkná myšlenka, že to byl další důvod, pro který mě měli vzít s sebou. Můj odchod by pro držbu neznamenal žádnou ztrátu. A naopak tam bych mohla být velmi prospěšná jako ošetřovatelka, což byla jediná věc, ke které jsem měla vlohly a která mi mimo rodinu většinou nebyla k ničemu. Sama sobě jsem za takové myšlenky vynadala a záměrně jsem vedla svoje kroky clo dolních prostor držby, kde byla naše skladiště.

Pokud tenhle bacil vyžaduje karanténní opatření, mohlo by být docela užitečné, abych zkontrolovala, jak jsme na tom se zásobami. Zatímco v Síni Ranhojičského cechu měli ohromné zásoby většiny bylin a léčiv, v případě držeb a zbývajících cechovních Síni se předpokládalo, že zajistí zásoby samy pro sebe podle toho, kolik potřebují. Ale v téhle situaci mohla nastat potřeba většího množství vzácnějších nebo nezvyklých léčebných prostředků, jaké se za normálního stavu v dostatečném množství neskladovaly. Campen mě stejně vystopoval a kontroloval mě, přičemž se choval nesmyslně nadutě jako vždycky, když byl rozčilený.

„Rill, co se to tam venku děje? Slyšel jsem dobře, že je karanténa? To znamená, že otec je zavřený na Ruathě? Co budeme dělat?“ Pak si uvědomil, že když si hraje na Pána držby, tak by se neměl ptát na radu nikoho, kdo stojí pod ním, a už vůbec ne své sestry. Halasně si odkašlal, vypjal prsa a zatvářil se přísně, což mi připadalo hrozně směšné. „Máme dost čerstvých bylin pro naše lidi?“

„To zajisté, Pane.“

„Nebud' prostořeká, Rill. Teď na to není vhodná doba.“ Těžkopádně se na mě zamračil.

„Zrovna se jdu podívat, jak na tom jsme, bratříčku, ale můžu ti říct rovnou, bez nejmenší obavy, že bych se mohla splést, že naše zásoby se i pro tuhle nebezpečnou situaci ukážou jako víc než dostatečné.“

„To je výborné, ale nezapomeň mi dát písemnou zprávu, kolik zásob máme teď po ruce.“ Poklepal mi na rameno, jak to dělal svému oblíbenému psovcí, a potom hmotně odkráčel, nabíraje po cestě znovu onen nadutý výraz. Mým žárlivým očím se jevil tak, že si naprosto není jistý, jak by si měl při téhle katastrofě počínat.

Čas od času mě znovu ohromí, k jakým zbytečným ztrátám v našich skladech dochází. Na jaře, v létě a na podzim pořád sklízíme, zavařujeme, solíme, sušíme, nakládáme a skladujeme mnohem víc jídla, než by kdy Fortská držba mohla spotřebovat. Oběh co oběh, bez ohledu na matčino svědomité snažení, se neberou nejdřív ty nejstarší zásoby a postupně narůstá množství starých rezerv. O to, co zůstává delší dobu netknuto ležet v zadních temných koutech spízných jeskyní, se postarají tuneloví hadi a hmyz. My se sestrami jsme často v rozumné míře něco dávaly bokem a propašovaly to ven těm rodinám, které to nejvíc potřebovaly, protože ani matka, ani otec si nepotrpěli na nějaké charitativní dárky, dokonce ani tehdy ne, když se neurodilo, a držebník za to vůbec nemohl. Otec s matkou vždycky říkali, že jejich odvěkou povinností je zásobit celou držbu v době krize, ale jaksi se nikdy nedostali k tomu, aby tuhle „križi“ nějak definovali. A tak jsme ve skladech drželi stále narůstající neužívané a už nepoužitelné zásoby.

Přirozeně, léčivky, když se řádně usuší a skladují, vydrží použitelné mnoho oběhů. Police s úhlednými pytlíky a svazečky suchých lodyh, láhve se semínky a mastmi byly nacpané k prasknutí. Potivec, kapradolist a všechny drogy srážející horečku, to byly tradiční léky už od dob, kdy začínají záznamy v Letopisech. Kostival, oměj, mateřídouška, yzop, ezob: všechny postupně procházely mými rukama a věděla jsem, že je máme v lakovém množství, že by Fortská držba mohla léčit každého ze svých skoro desítek tisíc obyvatel, kdyby to byla potřeba. Tento oběh byla náramná úroda felysu. Že by sama země poznala, co ji v budoucnu potká? Taky oměje jsme měli ohromné zásoby.

Z takového výsledku našeho hospodaření se mi hodně ulevilo a už jsem se chystala ze skladu odejít, když jsem si všimla polic, kde byly uloženy ty z Letopisů naší držby, které se týkají medicínských záležitostí a kde se po mnoho generací zapisovaly recepty na míchání léčivých směsí a jejich podávání i poznámky o tom, kdo dostal kdy jakou bylinu, drogu nebo nálev.

Otevřela jsem košík se světlou nad čtecím stolem a zápolila jsem se štosem záznamů, abych se dostala k těm nejstarším, které ležely úplně dole. Třeba se taková nemoc za tu spoustu oběhů od Přechodu už někdy objevila. Nejstarší Letopis byl celý zaplašený, sloupávaly se z něho kousky obalu a zůstávaly mi nalepené na dlaních. Kdyby díky horlivému zanicení naší matky pro úklid v držbě tyhle prastaré folianty občas někdo neoprášil, asi by si poškození Letopisů nikdo nikdy nevšiml. Když jsem svazek otevřela, zavanul z něho pach dávných věků, a tak jsem s ním zacházela velmi opatrně, abych ho znesvětila jen tolik, nakolik to bude nezbytně nutné. Mohla jsem si tu péči klidně ušetřit- inkoust už docela vybledl a nechal na kůži jen skvrnitě řádky, které vypadaly jako vrásky. Moc by mě zajímalo, proč vůbec tyhle trosky ještě schraňujeme. Dokázala jsem si ale živě představit, jak by matka reagovala, kdybych jí navrhla, že ty pradávne artefakty vyhodíme. Nakonec jsem se vrátila ke svazku, který byl dosud čitelně označený nápisem Páté Míjení.

Ti moji předkové byli ale pěkně nudní kronikáři. Náramně se mi ulevilo, když přišel Sim a řekl mi, že hlavní kuchař hrozně nutně potřebuje, abych za ním přišla. Nu, když uvážíme, že matka nebyla v držbě, bylo docela pravděpodobné, že volba padne na mě. Zadržela jsem Sima, který tak jako tak nebyl příliš horlivý, když se měl vracet k práci v umývárny nádoby, a rychle jsem napsala zprávičku pro tovaryšku Desdru. Dávala jsem jí na vědomí, že zásoby léčiv z Fortské držby jsou jí k dispozici. Bylo záhodno, abych jí podstatnou část předala co nejdřív, protože jsem velmi silně pochybovala, že by mi taková štedrost prošla, jakmile se vrátí matka a zase si vezme k sobě klíče od skladů. Myslím, že tehdy jsem poprvé v duchu připustila, že Paní Pendra může být nakažlivým bacilem zranitelná stejně jako kdokoli jiný. Z toho strachu a úzkosti mě bolestně píchlo u srdce a ruka mi při psaní docela ztuhla a zůstala paralyzovaná až do chvíle, kdy mě probralo Simovo zakašlání. Usmála jsem se na něho, abych ho uklidnila. Nebylo by k ničemu dobré, abych Simovi mátl hlavu svými hloupými slzami.

„Tohle odnes do ranhojičské Síně: Dej to do ruky přímo tovaryšce Desdře, nikomu jinému! Rozumíš? Ne že to prostě vrazíš do ruky prvnímu člověku, který na sobě bude mít oblečení v ranhojičských barvách.“

Sim pokýval hlavou, usmál se svým typickým váhavým způsobem a mumlal ujištění, že to všechno zvládne.

Pak jsem se hádala s kuchařem, kterému bratr řekl jen tolik, aby připravil víc jídla, protože asi budeme mít hosty, ale neřekl mu, kolik jich bude. Kuchař nevěděl, co si má počít, protože s přípravou večeře se už začalo.

„Polévku, to se rozumí - jednu z těch tvých výtečných a silných masových polévek, Felime, a tak deset nebo dvanáct werýsů z posledního lovu Visi ve skladišti lak dlouho, že už určitě stačili vyžrát Budou výborní za studena, s tím kořením, jak je připravuješ vždycky. A taky připravte víc hlíz, protože ty se dají opatrně ohřívat. A sýr. Máme přece spousty sýra.“

„Pro kolik lidí?“ Felim měl rozumu až dost, pokud šlo o jeho vlastní dobro. Matka ho příliš často kárávala, že „plýtvá“, ba tak často, že jedinou jeho obranou bylo, když jí ukázal záznamy, kolik osob bylo u kterého jídla a co jim předkládal. Já to hned zjistím, Felime.“

Jak jsem si domyslela, Campen byl skálopevně přesvědčen, že každý držebník z bližšího okolí přijde sem a bude žádat o radu

ohledně současného nebezpečí, a že se tedy Fortská držba musí připravit, aby je měla čím pohostit. Jenomže bubnová zpráva nebyla dost jednoznačná v popisu podmínek karantény a já jsem upozorňovala na to, že držebníci, ať budou vystrašení sebevíc, se nejspíš neodvážejí zákaz porušit. Ti z okolních farem možná přijdou, protože se cítí být součástí hlavní držby, ale raději jsem držela jazyk za zuby, i když jsem měla náramnou chuť poznamenat, že o tom, co si mají počít, většina z nich ví podstatně víc než Campen. Nechtěla jsem ho ale zbytečně zbavovat odvahy.

Vrátila jsem se k Felimovi a poradila jsem mu, aby množství jídla zvýšil jenom o čtvrtinu, ale aby udělal navíc dost klahu a připravil ještě sýr a sladké pečivo. Ještě jsem se podívala do skladu, kde bylo uloženo víno. Viděla jsem, že je ho tam v už načatých sudech dost a dost.

Pak jsem zašla do obývacího pokoje ve druhém podlaží držby, tam jsem našla tetičky a ostatní příbuzné, žijící s námi v držbě - všichni už o bubnových zprávách věděli a byli pořádně rozčilení. Sebrala jsem je a šla jsem s nimi na ošetřovnu připravit všechno, co bylo možno dát v prázdných prostorech dohromady. Nacpávání prázdných povlaků slámou, aby byla připravena nějaká nouzová lůžka, nebyla zas tak příliš namáhavá práce a všichni se cítili líp, když mohli něco užitečného dělat. Zachytila jsem výmluvný pohled strýčka Munchauna a podařilo se nám zajít kousek do chodby, aniž by s námi šel někdo další.

Munchaun byl nejstarší z žijících bratrů mého otce a měla jsem ho nejraději ze všech příbuzných, kteří už odešli na odpočinek. Do té doby, než se při pádu ze skály zranil, řídil všechny hony a lovy. Měl opravdu hluboké porozumění pro lidské slabůstky, živý smysl pro humor a choval se tak skromně, že jsem si často říkala, jak je možné, že za nového Pána držby mohl být vybrán můj otec, když Munchaun byl jako člověk o tolik lepší.

„Viděl jsem tě, když jsi se vracela od cechovních Síní. Co tam rozhodli?“

„Capiam sám tou nákazou onemocněl a Desdra říká ranhojičům, že mají léčit symptomy.“

Pozvedl pěkně tvarované obočí a v obličeji se mu objevil trošku škodolibý úsměv. „Takže oni prostě nevědí, co s tím mají dělat, že?“ Když jsem zavrtěla hlavou, přikývl. „Začnu s prohlížením Letopisů. Musí přece být dobré i k něčemu jinému, než abychom s nimi my přespočetní staroši jen tak zabíjeli čas.“

Chtěla jsem protestovat proti tomu, jak sám sebe ponižuje, ale usmál se na mě tak vědoucím úsměvem, že moje protesty skončily bezhlesým pláčem.

Toho večera přišlo víc drobných držebníků, než jsem čekala, a přišli i Mistři z cechovních Síní, samozřejmě s výjimkou

ranhojičů a harfeníků. Pohoštění pro ně bylo dostatek, a tak se zdrželi dlouho do noci a probírali, jaké zásoby a v jakém množství by která usedlost měla poskytnout jiným, a zároveň vymýšleli způsoby, jak náklady mezi usedlostmi a držbami přepravovat, aby při tom neporušili podmínky karantény. Rozlila jsem mezi ně poslední dávku klahu, ačkoli si myslím, že z něho pil jenom Campen, a odešla jsem do svého pokoje, kde jsem četla ve starých Letopisech tak dlouho, dokud jsem byla s to udržet otevřené oči.

KAPITOLA III 3.12.43

Když jsem zaslechla bubny, vyskočila jsem z postele a běžela jsem do chodby, kde jsem mohla lépe rozlišit jejich tepání. Zpráva byla děsivá. Ještě než dozněly její ozvěny, přišla další z jihu Ratoshigan naléhavě požadoval pomoc od ranhojičské Síně. Bylo skutečně velice časně na to, aby už přicházely bubnové zprávy. Nechala jsem dveře do chodby otevřené a chvatně jsem na sebe navlékla pracovní tuniku, kalhoty a k pasu jsem si přivázala svazek klíčů od držby. Natáhla jsem si taky vysoké boty, protože měkké domácí střevice by mě vůbec nechránily před ledovými kamennými podlahami v dolních patrech a nemohla bych v nich ani ven z držby.

Bubny duněly dál a hlásily další a další neštěstí v Telgaru, Istě, Igenu a Jižním Bollu a ze vzdálenějších držeb a ranhojičských Síní předávaly pořád víc žádostí o další informace. Hlásili se už dobrovolní pomocníci, což bylo báječné, a taky přicházely nabídky pomoci z Bendenu, Lemosu, Bitry, Tilleku a Výšin, tedy z míst, kterých se zatím náказа netkla. Připadalo mi to povzbudivé a chápala jsem to jako projev silného ducha všech obyvatel Pernu. Byla jsem na půl cesty přes pole, když dorazila první kódovaná zpráva z Telgaru: umírali tam drakeni a v důsledku toho jejich draci páchali sebevraždu. Když jsem míjela zemědělské dělníky, kteří se ubírali do stájí, pečlivě jsem se ovládala, přikyvovala jsem jim na pozdrav a usmívala se na ně, ale spěchala jsem tak, aby nikdo neměl odvahu mě zastavovat. Anebo možná měli špatných zpráv dost už ze včerejška a nechtěli slyšet žádné další. Sotva dozněly hluboké tóny drtivých zpráv z Telgaru, začala předávat svou zprávu Ista.

Dnes nevím, proč jsem si tehdy myslela, že drakeni jsou proti tomu bacilu imunní. Snad se mi zdáli prakticky nezranitelní, jak tak seděli na svých obrovských zvířatech, zdánlivě nepostižitelní ničivou silou Vlákén - přestože jsem dobře věděla, že draci i jejich jezdci často utrpí od Vlákna těžká zranění - a že se jich netykají ani běžné neduhy soužení, které navštěvují obyčejné lidi. Pak jsem si vzpomněla, že drakem často přelétávají z jedné Slavnosti nepadání na druhé a že se zrovna konaly dvoje Slavnosti v jediném dni, na Istě a na Ruathě, které je mohly vylákat z jejich horských domovů. Dvoje Slavnosti nepadání - a náказа se objevila na obou místech. I když Ista leží na půl cesty k východnímu okraji kontinentu. Jak se mohl bacil rozšířit tak rychle na dvě od sebe tolik vzdálená místa?

Pospíchala jsem až na nádvoří před harfenickou a ranhojičskou Síní. Všichni tam už byli na nohou, půlka při sobě měla běhouny, osedlávali je a nakládali na dlouhé cesty, přičemž i jejich zavazadla měla barvy obvyklé u ranhojičů. Nad námi dál tragicky duněly bubny. Ve všech zprávách z ranhojičské Síně pro držby i Weyry byl jako odesílatel uveden Mistr Fortune. Co je vlastně s Mistrem Capiamem?

Z povlovného schodiště, vedoucího k Síní, rychle sbíhala Desdra, přičemž na každé paži měla pověšený pár sedlových vaků, jež jí táhly ruce k zemi. Za ní stejně rychle spěchali dva učedníci, naložení zrovna tak jako ona. Ta žena vypadala, jako by vůbec nespala, a její tvář, obvykle jemná a vyrovnaná, teď byla stažená vypětím a netrpělivostí a výraz jí ztěžkl nesmírnou úzkostí, kterou zažívala. Ostře jsem zabořila kolem nádvoří v naději, že se můj směr protne s jejím, až začne rozdávat sedlové vaky těm ženám i mužům, kteří už byli v sedlech.

Zaslechla jsem ji, jak říká jednomu z tovaryšů „Ne, nic se nemění. Bacil prostě musí absolvovat svou cestu i Capiamovým organismem, zrovna tak jako organismem kohokoli jiného. Používejte těch léků tak, jak vám napoví symptomy. To je jediná rada, jakou vám v této chvíli můžu dát. Poslouchejte bubny. Budeme používat nouzové kódy. V žádném případě neodesílejte zprávy v otevřeném kódu.“

Ustoupila o krok dozadu a ranhojiči pobídlí svá zvířata ven z nádvoří, takže jsem měla možnost se k ní přiblížit. „Tovaryško Desdro!“

Rychle se ke mně obrátila, ale ani nepoznala, že patřím k fortské Hordě.

Já jsem Nerilka. Kdyby zásoby vaší Síně docházely, protože je potřeba tolik léků, tak prosím tě přijď za mnou,“ ukázala jsem si na hrud, abych zdůraznila, že má přijít přímo ke mně osobně. „My totiž máme dost léků pro polovíčku celé planety.“

„Zatím to není potřeba, Paní Nerilko,“ začala a předváděla mi při tom výraz, který mě asi měl uklidnit.

„Nesmysl,“ opáčila jsem ostřeji, než jsem zamýšlela, a teprve potom se na mě doopravdy podívala a prohlížela si mě.

„Znám každý bubnový kód a zatím jsem neslyšela osobní znaky Mistra Harfeníka, a z toho už se dá leccos hádat. Je jasné, že v téhle chvíli je někde v horách a vrací se do své Síně.“ Teď už mě poslouchala se vši pozorností. „Až budete potřebovat další zásoby, tak se v držbě ptej přímo po mně. A kdybyste potřebovali ještě další ošetřovatelku...“

Někdo na ni naléhavě volal, tak na mě jen krátce omluvně kývla a odešla. Vzápětí se ozvaly bubny z východu a přinášely čerstvou dávku špatných zpráv z Keroonu. Vracela jsem se domů s vědomím, že v té nešťastné držbě umírají lidé po stovkách a že čtyři menší horské držby na jejich bubnové výzvy vůbec neodpovídají.

Nedošla jsem ještě ani do poloviny pole, když se ozval nezaměnitelný zvuk dračího vytrubování. Vnitřnosti mi sevřela ledová ruka. Co teď může pohledávat drak ve Fortské držbě? Sebrala jsem sukně do hrsti a rozběhla jsem se k naší Hlavní síni. Masivní dveře do držby byly doširoka otevřené a na nejvyšším schodu před nimi stál Campen s rukama polo zdviženými a tvářil se užasle a nechápavě. Na schodech pod ním stála malá skupinka cechovních Mistrů a dva z našich nejbližších sousedů z menších držeb; v této chvíli se ale odvrátili od Campena a zírali na modrého draka, který dominoval celému nádvoří. Vzpomínám si, že mi připadalo, jako by ten drak byl trochu bledší, než by se patřilo. Pak

jsem zapomněla na všechno ostatní, protože jsem viděla něco neskutečného: od draka nahoru po schodech spěchal otec a gestem rozháněl držebníky i cechovní Mistry jako hejno kuřat.

Je přece karanténa! Celou zemi se plíží smrt! Copak jste tu zprávu neslyšeli? Copak jste všichni hlouzí, že se vás tady tolik schází? Pryč! Pryč! Každý ať je hned doma! A nevycházejte za žádných okolností! Všichni pryč!“

Strčil nejbližšího držebníka ze schodů, k běhounům, které sloužící teprve odváděli do stáje. Dva cechovní Mistři se srazili, jak se pokoušeli uhnout před jeho poletujícíma rukama.

V několika okamžicích bylo celé nádvoří prázdné, nežůstal ani jediný návštěvník a po jejich chvatném odjezdu sedal prach na hlavní cestě.

Modrý drak znovu zatroubil, jako by chtěl klopýtajícího držebníka a opozdilého Mistra ještě důrazněji popohnat. Potom skočil vysoko do vzduchu a vstoupil do mezimezí ještě dřív, než vystoupal nad věž harfenické Síně.

Otec se obrátil k nám ostatním, protože i další mí bratři se vyhnuli z držby, aby se přesvědčili, proč tak nečekaně přiletěl drak.

„Copak jste se všichni zbláznili, že takhle svoláváte lidi dohromady? Copak nikdo z vás nepochopil Capiamovo varování? V Ruathě umírají lidé jako mouchy!“

Můj pitomý bratříček Campen měl tu drzost, že se zeptal: Jak je potom možné, že jsi se vrátil, můj Pane?“

„Cože jsi to řekl?“ Otec se nafoukl jako drak, když se chystá vydechnout plamen, a dokonce i Campen couvl zpátky před tou nesmírnou zlobou, která se odrážela v otcově postoji. Jak je možné, že Campen tehdy unikl facce jako dům, to dodnes nechápu.

„Ale - ale - ale Capiam přece vyhlásil karanténu...“

Otec hrdě pozvedl svou pohlednou tvář a napřáhl ruce s dlaněmi otočenými proti nám, aby nám dal na vědomí, že se k němu nesmíme přibližovat, což ovšem dozajista nikdo z nás v úmyslu neměl.

„Pro mě platí od této chvíle karanténa ve vztahu ke komukoli z vás. Musím se uzavřít do svých pokojů a žádný z vás,“ řekl a hrozil nám všem svým mohutným ukazovákem, „se ke mně nesmí přiblížit, dokud...“ dramaticky se odmlčel, „...dokud tohle období nebude za námi a já si nebudu jistý, že jsem čistý, že v sobě bacila nemám.“

„Ten bacil je infekční? Jak moc je přenosný?“ slyšela jsem samu sebe, jak se ho ptám, protože bylo důležité, abychom tohle věděli.

„Ten bacil je infekční? Jak moc je přenosný?“ slyšela jsem samu sebe, jak se ho ptám, protože bylo důležité, abychom tohle věděli.

„Ať moc nebo málo, neohrozím přece vlastní rodinu“ Tvářil se při tom tak vznešeně, že jsem skoro vyprskla.

Ani jeden z mých sourozenců se neodvážil zeptat, co je s matkou a sestrami.

„Všechny zprávy mi budete podstrkovat pode dveřmi. Jídlo mi necháte v hale. To je všechno.“

S tím nás poslal stranou a s dupotem vešel do držby. Podle toho, jak zuřivě dupal ve vysokých botách po dlaždicích, jsme mohli sledovat, jak prochází přes Hlavní síň a vystupuje po schodech. Pak někdo z nás tlumeně zavzlykal a znovu jsme nabyli daru řeči.

„Co je s matkou?“ ptal se Mostar a úzkostlivě kulil oči.

„Správně, co je s matkou?“ řekla jsem. „Ale nebudeme přece stát tady a předvádět ostatním divadlo.“ Ukázala jsem hlavou k hlavní cestě, kde stál hlouček držebníků z chalup pod držbou, které napřed přilákal přilet draka a pak naše živé obrazy na schodišti před držbou.

Svorně jsme se otočili a rychle se schovali v držbě, a když jsme došli do Hlavní síně, nebyla jsem jediná, kdo se podíval nahoru na dveře do prvního poschodí, teď ovšem zavřeně.

„To přece není fér,“ spustil Campen a ztěžka dosedl do nejbližšího křesla. Věděla jsem, že má momentálně na mysli předčasný otcův návrat.

„Ona ale věděla, jak nás má léčit,“ řekl Gallen a v očích mu seděl strach.

„To já vím taky, protože mě přece učila,“ okřikla jsem ho zhurta, protože jsem chápala, že mluví o matce, která se nevrátila. A pro celou rodinu bylo důležité, abychom nepropadli panice nebo dávali najevo nějaké zlé předtuchy. „My přece něco vydržíme, Gallene. To dobře víš. V životě jsi nebyl nemocný.“

„Měl jsem vyrážku s horečkou.“

„Tu jsme měli všichni,“ řekl Mostar posměšně, z ostatních ale začal strach pomalu opadávat.

„Ale stejně, neměl přece karanténu porušovat,“ řekl Theskin zadumaně. „To není dobrý příklad pro ostatní. Alessan ho měl v Ruathě zadržet“

Taky jsem nad tím přemýšlela, jenomže otec dokázal být tak nadutý a otravný, že i Pánové držeb starší než on ustupovali jeho přáním. Nelíbila se mi představa, že by Alessan byl podobně měkký, i když ho zdvořilost nutila, aby přáním mého otce vyhovoval. Karanténa je přece karanténa!

Toho večera jsem byla tak vyčerpaná, že jsem usnula hned, jak jsem si lehla, ale byla jsem natolik zneklidněná, že jsem nemohla dospat, a velice brzy už jsem byla zase na nohou. Bylo vlastně tak časně, že jsem nenašla ještě ani jednoho ze sloužících vzhůru, takže jsem to byla já, kdo zvedl vzkaz, vystrčený zpod dveří do otcových pokojů. Když jsem si zprávu přečetla, skoro jsem ji roztrhala. No, rozuměla bych tomu, že požadoval spoustu léků proti horečce a zásoby vína a jídla, ale on navíc ukládal Campenovi, aby přivedl Anellu a její rodinu, jak to nazýval, do bezpečí držby. Takže on se odváží opustit matku a sestry, nechá je v Ruathě napospas všem nebezpečím a teď žádá nejstaršího syna a dědice, aby přivedl clo bezpečí jeho konkubínu? A s ní dvě děti, kterými ji obdařil?

Ono to vlastně až lak příliš skandální nebylo. Matka vždycky tuhle záležitost ignorovala. Už na to byla po všech těch obězích zvyklá a dokonce jsem jednou zaslechla, jak se jedné z tet svěřovala, že se jí docela uleví, když tu a tam není středem Tolocampovy pozornosti. Jenomže já jsem Anellu neměla ráda. Pořád se culila, byla celá jakoby lepkavá, a když se o ni otec zrovna nezajímal, byla docela spokojená v Mostarově náručí. Myslela jsem si, že třeba doufá, že by se mohla za bratra provdat. Tuze jsem si přála, abych jí mohla říct, že Mostar má v té věci docela jiné představy. Přesto jsem byla na pochybách, jestli jí mladšího syna udělal otec nebo Mostar.

Vzápětí jsem se za takové nízké myšlenky pokárala. Ať tak či tak, dítě neslo výraznou podobu naší rodiny. Vytáhla jsem z pouzdra na opasku nůž a proužek kůže jsem rozřízla tak, aby každá ze zpráv zůstala na jedné půlce, a tu část určenou Campenovi jsem mu strčila pod dveře. Tu slušnější půlku jsem si odnesla do kuchyně, kde ospalí sloužící teprve skládali svá lehátka, aby se pustili do práce. Když viděli, že jsem tam s nimi, zkusmo se na mě usmívali, jako by mi chtěli vyjádřit svoje pochopení, a tak jsem se na ně usmívala taky, abych je upokojila, a té nejbystřejší služebné jsem řekla, co by měla naložit Pánu Tolocampovi na talíř k snídani.

Campen mě našel v Hlavní síni a zneklidněně mával svým proužkem kůže s otcovým příkazem. „Co s tím mám dělat, Rill? Přece nemůžu docela normálně vyjet z prostoru držby a přivést ji sem za plného denního světla?“

„Tak ji sem doprav přes spaliště ohňovce. Dnes se tím směrem nikdo ani nepodívá.“

„Nelíbí se mi to, Rill. Opravdu se mi to nelíbí.“

„Copak někdy někomu záleželo na tom, co se nám líbí a nelíbí, Campene?“

Nemohla jsem vystát ten oblak uříkované zmatenosti, který ho obklopoval, a tak jsem se rychle ztratila, že jdu zkontrolovat pečovatelský úsek na jižní straně tohoto podlaží. Tady je alespoň ostrůvek klidu - tedy, takového klidu, v jakém je možno udržet devětadvacet mimin a batolat. Děvčata se zabývala svými každodenními povinnostmi pod pozorným dohledem tety Lucil a jejich pomocnic. Při všem tom dětském rámusu nemohly slyšet bubnové zprávy tak zřetelně, aby se už stačily vyděsit Protože pečovatelský úsek má svou vlastní kuchyňku, nesmím zapomenout na to, abychom je mohli držet izolované v jejich sekci, pokud by tomu zákeřnému bacilu měla podlehnout i Fortská držba. A musím pamatovat i na to, aby sem dopravili další zásoby - pro každý případ.

Zkontrolovala jsem prádelnu se skladem plátna a látek a navrhla jsem tetičce, která měla na starosti praní prádla, že dneska, protože bude slunečno a nebude příliš zima, je nejlepší příležitost odbýt si velké prádlo. Byla moc hodná, ale měla tendenci všechno odkládat na jindy a omlouvat to poznámkami o tom, že její sloužící jsou přepracovaní až běda. Pamatuji si, že máti jí vždycky musela uštědřit herdu, když ji chtěla přimět, aby se dala do práce. Vůbec se mi nelíbila představa, že si osobují právo vykonávat některé z matčiných povinností, byť by to mělo být jen dočasně, jenomže jsme se mohli snadno dostat do situace, kdy se nám bude hodit každý čistý kousek plátna, jaký se kdy v držbě utkal. Když jsem dorazila do chalup, zvaných Holubníky, tkalci už se s veškerou pílí věnovali člunkům na svých stavech. Právě odstříhávali útek velké role pevného bavlněného plátna, na které byla moje máti tak pyšná. Tetička Sira mě přivítala stejně chladně a netečně jako vždycky. I přes klapání hřebenu a člunků na stavech musela slyšet alespoň něco z bubnových zpráv, přesto neproněsla o světě tam venku ani nejmenší poznámku.

V malé komůrce v prvním podzemním patře, o které máti mluvila jako o své „kanceláři“, jsem si dala opožděnou snídani a byla jsem za tohle útočiště vděčná zrovna tak, jak asi byla často

i ona. Bubny pořád duněly, napřed na znamení, že zpráva byla v pořádku zachycena, a potom hrůzné zvěsti předávaly dál směrem k adresátům. Ke všemu neštěstí nestačilo, že člověk zlé noviny slyšel jedenkrát, ale musel je poslouchat několikrát. Když mi do uší zazněl keroonský kód už počtvrté toho dne, sebralo mě to tak, že jsem si nahlas začala cosi mumlat, abych nedovolila téhle čerstvé zprávě přidat další kapku hořkosti do toho pomyslného poháru, který byl už naplněn až po okraj. Ruatha leží nedaleko. Proč od nich nepřicházejí žádné zprávy, žádné ujištění, že matka a sestry jsou v pořádku?

Z úzkostných úvah mě vytrhlo zaklepání na dveře a byla jsem skoro ráda, když jsem slyšela, že na mě v prvním patře čeká Campen. V polovině cesty nahoru po schodech jsem si uvědomila, že už se musel vrátit s Anellou a že, když byl v prvním patře, se chtěla ubytovat v pokojích pro hosty. Pokud jde o mě, nejradši bych ji vyšoupla do vnitřní chodby v pátém patře. Jenomže pokoje na konci prvního poschodí pro ni byly víc než příhodné. V žádném případě bych nedovolila, aby se ubytovala v pokojích mé matky, ze kterých byl šikovní průchod do otcovy ložnice. Koneckonců byl můj otec v karanténě a matka pořád ještě žila v Ruathě.

Anella uposlechla Tolocampovy pokyny do posledního písmenka. Přivedla s sebou nejen své dvě děti, ale i matku, otce, tři mladší bratry a šest nejslabších, hlavně starších lidí z ostatních příslušníků rodiny. Jak tihle dokázali sešplhat z ohňovcových spališť, to se mi zjistit nepodařilo, ale dva z nich vypadali, že se každou chvíli sesypou. Ti by mohli jít do vyšších pater a připojit se k našim domácím starouškům. Anella trochu ohrnovala nos, že se musí usadit v pokojích tak vzdálených od Tolocampova bytu, ale ani Campen, ani já jsme nevěnovali nejmenší pozornost jejím poznámkám ani hdrování její zlostné matky. Nakonec se mi ulevilo, že se k nám nenastěhovala celá jejich usedlost. Tušila jsem, že dva starší Anellini bratři měli dost rozumu na to, aby spojili svou budoucnost s nejistými vyhlídkami drzé sestry. Ačkoli jsem měla dojem, že Anella by se o své děti dokázala klidně postarat i sama, určila jsem jí dva sloužící, jednoho z pečovatelského oddělení a druhého na ostatní práce. Netoužila jsem po tom, aby si na mě otci stěžovala kvůli tomu, jak jsme ji uložili a jak jsme se o ni postarali. Stejnou zdvořilost ode mě mohl očekávat jakýkoli host. Ale stejně se mi to nelíbilo.

Pak jsem pospíchala dolů do kuchyně, abych s Felimem probrala, co je pro dnešek potřeba. Jemu ovšem stačilo, když jsem ho pochválila, že dělá všechno báječně. V kuchyni se vždycky nejlíp dařilo pomluvám a kletvám. Naštěstí nikdo z kuchyňského personálu nerozuměl bubnovým kódům, ačkoli jistě poznali, že bubeníci na bubnové věži mají neobyčejně napilno. Občas i neškolené ucho pozná, že bubny hovoří o šťastné události, o dobré zprávě. Jejich dunění se zdá jasnější, ostřejší, jako by sama kůže bubnových blan zpívala radostí z toho, co sděluje. Kdo by mi tedy mohl vyčítat, že jsem si toho dne představovala, že bubny pláčou?

K večeru už se v předávaných zprávách začaly objevovat chyby, jak unaveným bubeníkům selhávaly ruce. To mě přimělo poslouchat i opakování zpráv - zoufalé žádosti z Keroonu a Telgaru, aby jim poslali nové ranhojiče namísto těch, jež zemřeli

na nemoc, kterou se pokoušeli léčit. Musela jsem si ucpat uši, abych vůbec dokázala usnout. I tak se mi zdálo, že mi ušní bubínky pořád ozvěnou opakují žalostné zprávy, které na mě doléhaly po celý den.

KAPITOLA IV

3.14.43

Při nepokojném spánku mi z ucha vypadla jedna ucpávka, takže jsem ráno slyšela bubny až příliš zřetelně, když přišla zpráva o smrti matky a potom i o smrti všech sester, které byly s ní. Oblékla jsem se a šla jsem konejšit Lillu, Niu a Maru. Příkradl se k nám i Gabin a tvář měl zarudlou od toho, jak se snažil neplakat na veřejnosti. Když mi zabořil obličej do ramene, začal skučet jako zvířátko. A já jsem plakala s nimi. Pro mrtvé sestry i kvůli sobě samé, že jsem jim nepopřála bezpečnou a šťastnou cestu.

Během dopoledne nás vyhledali všichni bratři vyjma Campena, a tak jsme si mohli užít toho přepychu, že jsme dali průchod svému žalu v soukromí. Přemýšlela jsem, jestli někdo z nich nezatoužil, aby Tolocamp taky onemocněl tím bacilem, kterému nechal na pospas matku i sestry, takže umřely.

Když mě našel posel od Desdry, uvítala jsem jeho příchod jako výmluvu, abych mohla odejít z toho pokoje prosyceného zármutkem. Byla bych mohla jít do skladiště po zadních schodech, abych vyhověla Desdřině žádosti o nějaké zásoby, ale vedla jsem jejího člověka přímo hlavní chodbou. Zřetelně jsem slyšela otce, jak hlasitě vykřikuje z okna, a viděla jsem Anellu, která číhala za prvním rohem chodby. Jako had se rychle stáhla do stíhu a spěchala pryč, ale ten samolibý úšklebek v jejím obličejí mě vyburcoval z netečnosti a probudil ve mně setrvalý pocit nenávisti a znechucení.

Ranhojičský učedník měl věru co dělat, aby mi stačil, když jsem pádila po točitém schodišti do nižších pater. Plnila jsem sáček za sáčkem květy i kořeny léčivých bylin, které Desdra napsala do svého seznamu, a ten chlapec protestoval, že není možné, aby tohle všechno odnesl do ranhojičské Síně. Zavolala jsem na sloužícího, a znělo to spíš jako nějaký skřek, a hned přiběhl vylekaný Sim s očima vykulenými zděšením, že na něco důležitého zapomněl.

Donutila jsem se ke klidu a omluvila se mladému ranhojičovi, že ho tak přetěžuji. Už jsem se chystala zavolat i druhého sloužícího, aby Simovi a ranhojičovi pomohl, ale když jsem vešla do průchodu ke kuchyni, koutkem oka jsem zahlédla Anellu, jak panovnický gestikuluje na Felima. Věděla jsem, že jakmile vejdu do hlavní kuchyně a uvidím tam tu samolibou rozhodhožku, jak si hraje na Paní držby, mohla bych následků litovat. Namísto toho jsem odešla bočními dveřmi s ranhojičem a sloužícím. Obklopil mě studený ranní vzduch a zchladil mi hlavu, i když jsem stále kráčela příliš rychle, než aby mi moji společníci mohli stačit.

Když jsme dorazili k Síní Harfenického cechu, bylo tam všechno vzhůru nohama a ozývaly se tam živé výkřiky a radostné volání. Nedokázala jsem si představit, co mohlo vyvolat takové veselí, ale ta dobrá nálada byla tak nakažlivá, že jsem se usmívala, aniž bych věděla proč, jenom z té úlevy, že ještě existuje nějaké štěstí. Pak se hlahol zklidnil a zazvonil čistý, nezaměnitelný baryton.

„Mezi kopci mě přepadla mlha, přátelé,“ povídal Mistr Tirone a hlas mu zněl jako polnice. „A k tomu ten kulhavý běhoun. Chytil jsem si na pastvině čerstvé zvíře a pokračoval jsem dál, když jsem zaslechl první bubnovou zprávu. Užijďel jsem co nejrychleji, to vám tedy řeknu, a nezastavil jsem se ani na jídlo, ani na vyspání. Omlouval jsem se, že si půjčuji běhouny a neplatím, ale to musí počkat, až nebudou bubny žhavé od tak závažných zpráv.“ lišácký náznak smíchu, který se mu ozval v hlase, odměnili ostatní harfeníci uznalým pochechtáváním. „Urazit zpáteční cestu mi netrvalo moc dlouho, takže jsem neměl ani čas se dovědět, že Pán Tolocamp postavil stráž, aby komukoli z nás zabránil vejít do držby anebo z ní odejít.“ To bylo poprvé, co jsem se doslechla o otcových bezpečnostních opatřeních. Mistr Tirone ztišil hlas a mluvil poněkud důvěrněji. „Takže, co je to zač, ten sběrný tábor, kam zavírá ranhojiče a harfeníky? Jak se od nás může čekat, že budeme schopni pracovat, když máme takhle pitomě omezený pohyb?“ Mladý ranhojič se po mně kvůli té ostré kritice Pána držby podíval trochu konsternovaně. Nemohla jsem si dovolit dát najevo ani náznak toho, jak ve mně narůstal pocit zhnusení, rozčarování a neúcty k otci. A přitom za normální situace bych asi neměla přejít mlčením, když o něm zaslechnu takové řeči.

Na vzdálenějším konci nádvoří před Síní se objevila sama Desdra a v obličejí se jí rozlil výraz úlevy, když viděla, jak jsme naložení. „Paní Nerilko, žádala jsem jenom prozatímní výpomoc. ...“

Já bych ti naopak doporučovala, abys pobrala tolik, kolik můžeš, než přijdu o dosavadní možnosti vám pomáhat.“ Nevypτάvala se mě na nic, ale na očích jsem jí viděla, že se mnou souhlasí a že pochopila náznak, obsažený v její odpovědi.

Podávala jsem jí pytel, který jsem přinesla já. „Znovu opakuji svou nabídku, že budu pečovat o nemocné, ať to bude kdekoli a kdokoli,“ řekla jsem tak pevně, jak jsem byla schopna.

„Ty musíš v téhle hrozné době zaujmout místo své matky, Paní Nerilko,“ řekla tiše a laskavě a v hluboko posazených, živých očích jsem jí mohla číst výraz soucitu a soustrastí. Dřív jsem si myslela, že tahle tovaryška je příliš pasivní a chová se zbytečně odtaziťe, než aby mohla být dobrou léčitelkou, ale velmi jsem se v ní zmýlila. Jak bych jí teď mohla říci, že špatně odhadla moje postavení a okolnosti? Anebo ani do jedné řemeslnické Síně nepronikla ta triviální záležitost s Anelliným příchodem do držby?

Jak se vede Mistru Capiamovi?“ zeptala jsem se ještě dřív, než se stačila otočit k odchodu.

„Už má za sebou skoro celý průběh nákazy.“ Desdře se v hlase ozval nádech suchého humoru a v očích se jí objevily pobavené jiskřičky. Je příliš paličatý, než aby jen tak umřel, a taky si umíní, že najde proti téhle nákaze lék. Děkuji ti, Paní Nerilko.“

Naši krátkou rozmluvu přehlušoval hlasitý hlahol z harfenické Síně, a tak mi nezbývalo než se vrátit z nádvoří do držby stejnou cestou, jakou jsem přišla, a Sim klusal za mnou. Ubohý Sim. Zapomněla jsem, že má krátké nožky a že nemůže mému dlouhému kroku stačit.

„Sime, kde je ten sběrný tábor Pána Tolocampa?“ Každá záminka mi byla dobrá, jen abych se nemusela hned vracet do držby. Ještě jsem nedokázala utlumit zlost, můj zármutek byl ještě příliš čerstvý a nevěřila jsem, že se budu umět

ovládnout

Sim ukázal vpravo od nás, do míst, kde hlavní silnice, běžící směrem na jih, klesala do údolíčka, skrytého za křovinatým podrostem. Zašla jsem po silnici tak daleko, abych měla nerušený výhled, a spatřila jsem stráž, pochodující kolem svévolně vytyčených hranic.

Je tam těch poutníků zadržovaných hodně?“

Sim přikývl a v očích se mu objevil strach. „Harfenici a ranhojiči, kteří se jen pokoušeli vrátit do svých Síní. A pár bezzemků. Ti k nám přicházeli každou chvíli. Ale brzy tam budou i nějací nemocní. Chtěli by z ranhojičské Síně nějakou pomoc. Co si tam sami počnou? Mají přece právo, aby je někdo léčil.“

To ovšem mají. Dokonce i moje matka se k bezzemkům chovala, či chovávala, velkomyslně.

„A propustí stráž někoho do údolí?“

Sim přikývl. „Ale ven už nikoho.“

„Kdo je tady velitelem stráže?“

„Co já vím, tak Theng.“

I Thenga bylo možné si otočit kolem prstu, když na to šel člověk správným způsobem. Nikdy neodmítl láhev vína, a dokud měl co pít, tak dokázal nevidět dál než po dno láhve. Tak harfenici a ranhojiči mají zakázán přístup do svých cechovních Síní? Můj otec nejen že byl vylekaný, ale navíc byl blázen. A pokrytec k pohledání, protože on sám přece utekl z držby zamořené bacilem domů a vystavuje lidi ze své vlastní držby nebezpečí už jen tím, že je mezi nimi. To ovšem neznamená, že já musím být stejný blázen jako on. Znáám své povinnosti vůči cechům - copak to nebyl zrovna otec, kdo mi je vtloukal do hlavy? A je docela možné, že já sama budu potřebovat jejich péči, než tahle děsivá doba skončí. Měla bych si promluvit s Felimem a s Thengem.

Při zpáteční cestě do držby jsem uviděla v okně v prvním poschodí stát jakousi postavu. Že by otec? Ano, to bylo jeho okno, a díval se na mě a na Sima. Sima nemohl od ostatních sloužících rozlišit, protože měl na sobě livrej naší držby, jak bystrozraký ale

mohl být jeho dlouhý pohled, pokud šlo o mě? A co by se vlastně stalo, i kdyby mě poznal? Bylo by to pravděpodobně vůbec poprvé, kdy by se mu to povedlo. Šla jsem dál, hrdě a bezstarostně. Ale vešla jsem bočním vchodem přes kuchyni. Musela jsem si přece promluvit s Felimem, ne?

„Co teda mám dělat, Paní Nerilko?“ spustil kuchař, ještě než jsem ho stačila požádat, aby odložil výsekové maso pro lidi v táboře. „Přišla sem dolů a doporučela si všelijaká jídla, jaká by mi Paní Pendra nikdy neodpustila...“ a propukl v slzy, takže si oči i celou tvář musel utírat hadrem, který měl vždycky zastrčený za páskem zástěry. „Byla přísná, naše Paní Pendra, ale byla spravedlivá. Člověk si mohl být jistý, že když bude dělat to, nač je zvyklá, tak se nemusí bát žádných stížností.“

„A co vlastně Anella chtěla?“

„Povídala, že věci v držbě teď bude řídit ona. A že musím přichystat masovou polévku pro její děti, které mají choulolistivé žaludky, a ke každému jídlu mají být nějaké sladkosti, protože její rodiče si přejí cukrovinky, a v poledne i k večeři pečené maso. Paní Nerilko, ty přece víš, že to není možné.“ Krčil rameny a po tvářích se mu znovu koulely slzy.

„Opravdu ji teď musím poslouchat?“

Já to zjistím, Felime. Zatím se zaříd' podle toho, co jsme naplánovali- dnes ráno. Ani kvůli Anelle přece ze dne na den nezměníme zaběhnuté zvyky.“ Potom jsem mu řekla, aby schoval od večere všechno, co bude moci, abychom to mohli dopravit Thengovi.

„Dovolil jsem si poslat výsekové maso i včera večer, Paní Nerilko. Jak to dělávala tvoje paní matka. Ach jo, ach jo, ona bývala správná, správná bývala...“ Znovu zabořil tvář do své utěrky.

Felim je taky správný, pomyslela jsem si a pokoušela jsem se na matku nemyslet. Pomáhalo mi, když jsem si vzpomněla na Anellu. Tahle malá cuchta si sem jenom tak přijde a už si myslí, že může převzít řízení tak veliké držby, jako je Fort, a počínat si při tom přesně tak, jako by to byla ta směšná nora kdesi za kopcem, odkud sem přivandrovala! Pomyšlení na chaos, kterým co nevidět musí skončit její amatérské řízení držby, mi působilo poněkud zvrácené potěšení. Anella nevěděla skoro nic o tom, jak se skutečně držba vede, a pokud bude chtít, aby byl otec spokojený, tak by se to radši měla co nejdřív naučit. Jak ji jen u všech všudy mohlo napadnout, že může jen proto, že je Paní Pendra mrtvá, převzít její otěže nad držbou tak, jak zaujala její místo v otcově posteli? Ledaže by...

Znovu jsem se v přední síni setkala se zdrceným Campenem. Bratr měl obličej zarudlý od návalu krve a rysy zkřivené úžasem. Doral a Theskin, kteří se s ním potichu zaujatě bavili, se tvářili stejně.

„Copak s tím nemůžeme nic dělat?“ dožadoval se jejich názoru Theskin, který zatínal a zase povoloval prsty kolem střenky své dýky u pasu.

Doral se praštil pěstí do dlaně. „Kdes vězela, Nerilko? Víš, co se tady stalo?“

„Nastěhovala se k nám Anella.“

Jenže otec ji nechal přestěhovat do matčiných pokojů. Už teď! Nebylo pochyb o tom, že to Campena i ostatní nesmírně urazilo. „Ptal se po tobě, Rill, a chtěl vědět, kde jsi celý den byla, cos dělala u sběrného tábora - a co tě to vlastně popadlo, že ses tam vydala?“

„Abych se přesvědčila, jestli vůbec existuje,“ opáčila jsem kysele a ostatní otázky jsem ignorovala. „Kdy?“

„To nám uložil hned brzo ráno,“ odpověděl Theskin a rukou ukazoval, že Doral mu pomáhal. „Postavit stráž a vypracovat plán hlídek. A teď tohle! Copak nemohl ze slušnosti aspoň nějakou dobu počkat?“

Jenomže by mohl onemocnět a tak by ztratil poslední příležitost si ve zbývajících pár hodinách zašpásovat!“

„Nerilko!“ Campena moje neúcta k otci omráčila, ale Theskin a Doral vybuchli smíchem.

„Možná trefila hřebík na hlavičku, víš, Campene?“ řekl Theskin. „Náš otec má tyhle potěšeníčka odjakživa moc rád.“

„To už stačilo, Theskin!“ Campen pamatoval na to, aby mluvil tiše, ale jeho napomenutí zaznělo tak ostře, že to stačilo.

Theskin pokrčil rameny. Jdu ven. Kontrolovat stráž! K večeři budu zpátky. Za nic na světě bych o ni nechtěl přijít!“ Zamrkal na mě, zatahal Dorala za rukáv a odešli, takže jsem zůstala s Campenem sama.

Neměla jsem ovšem zájem poslouchat další stížnosti na moje nedostatky. „Teď našpicuj uši, Campene. Víš, že má dva syny - takže my všichni bychom se mohli velice snadno ocitnout v horních patrech!“

Tohle mého staršího bratra zaručeně ještě nenapadlo. Zatímco se s tou děsivou možností pokoušel nějak vyrovnat, podařilo se mi bezpečně proklouznout do mého malého pokojíku.

Nepamatuji si, co jsem tehdy při večeři jedla, ale určitě jsem se při tom nebavila. Naše zesnulá matka v nás vypěstovala takový smysl pro zdvořilost, že se nikdo z nás nezachoval neslušně i přes to, jaké provokaci jsme museli čelit. Někakou dobu jsem odkládala okamžik, kdy vkročím do Hlavní síně, a potom mě překvapilo, že jsem tam našla tolik našich příbuzných ze druhého poschodí. K večeři byly prostřeny velké stoly, na stupínku dokonce stálo křeslo našeho otce. Anella asi měla napilno.

„To vás sem pozvala?“ ptala jsem se strýčka Munchauna, když se přiloudal až ke mně.

„To ne, ale ona přece neví, jak to tady chodí, no ne?“

Člověk by se byl mohl vsadit, že strýček Munchaun, nemluví o ostatních, vyčihne příznivou situaci a nenechá si ujít, aby to všechno viděl na vlastní oči.

„Obávám se, že jsem zatím při čtení Letopisů nenašel nic, co by pro nás mělo nějakou cenu,“ pokračoval strýček v řeči.

„Už jsem do čtení zapojil i další lidi. A ze Siní nové zprávy nejsou? Slyšel jsem, že tam dnes byla.“

Jeho popichování jsem si už dávno nevšímalá. „Mistr Tirone už se vrátil z rozhodování toho sporu. Přišel po horské stezce.“

„Takže ten přístavek před naší držbou minul?“

„Možná. Určitě ale prošel mezi strážemi.“

„Skoro bych si přál, aby neprošel,“ zamumlal strýc a v očích se mu zablesklo. Pak se varovně dotkl mé ruky. Otočila jsem se a uviděla jsem Anellu, následovanou jejími rodiči, jak veplouvá do Hlavní síně.

Její nabubřelé entrée trošku kazil ruměnec, který jí plál ve tváři, a nepevný krok jejího otce. Ten chlap ale nebyl opilý, jak mi

bylo řečeno později, nýbrž napadal na zraněnou nohu. Neměla jsem ovšem náladu být k nim nějak velkomyslná nebo slitovná. On měl v sobě nakonec alespoň tolik slušnosti, že prvních pár minut vypadal dost zmateně.

Anella na sobě měla navlečenou bohatě vyšivanou róbu, která se absolutně nehodila ke smutku, který přece držela celá držba, a už vůbec ne k rodinné večeři. Vyšplhala po třech schůdcích na pódium a rozhodně kráčela ke křeslu, patřícímu mé matce. Strýček Munchaun mě gestem ruky zadržel.

„Pán Tolocamp si přál, abych vám přečetla tohle jeho poselství.“ Hlas se jí chvěl napětím a úsilím, aby ji bylo dobře slyšet a aby vypadala jako skutečná nová autorita. Rozvinula kůži se zprávou a držela si ji před očima, které nepřekně vyvalovala, snad proto, že na nás tak křičela.

Já, Pán Tolocamp, kterému karanténa znemožňuje aktivně se účastnit v těchto neklidných dnech řízení Fortské držby, ustanovuji Paní Anellu zastupující Paní držby, aby bylo zabezpečeno řízení držby clo té doby, než bude možné veřejně oslavit naše zasnuby. Můj syn Campen bude pod mým vedením aktivně vykonávat všechny povinnosti Pána držby až do té doby, kdy moje izolace skončí.

S největší vážností vám všem ukládám, pod pohrůzkou zneuctění a vyhnání, dodržovat karanténu této držby a vystříhat se jakéhokoli styku s lidmi vně držby až do té doby, než Mistr Capiam anebo jím zmocněný Mistr ranhojič odvolá zápořky plynoucí z vyhlášené karantény. Vyžaduji dodržování všech zákazů, které jsem vydal proto, abych zajistil bezpečnost a zdraví Fortu, první a největší držby Pernu. Dodržujte je a budeme prospívat. Porušujte je a padneme.“

Otočila kožený svitek popsanou stranou k nám a ukázala na konec zápisu „Tady je jeho podpis a otisk pečetního prstenu na potvrzení pravdivosti.“ A potom se na nás znovu obořila. „Uložil mi, abych zjistila, který z vás se dneska odváží nebezpečně blízko ke sběrnému táboru“ Pohledem vypoulených očí přeskakovala z jednoho na druhého. V téže chvíli, kdy jsem vystoupila kupředu, vystoupili taky Peth, Jess, Nia a Gabin.

„Neštvěte mě!“ křikla Anella „Pán Tolocamp mluvil jenom o jednom z vás.“

„Asi jsme se tam šli podívat všichni, každý v jinou dobu,“ řekl Jess, který se ozval dřív, než jsem dokázala vymyslet něco, čím bych jí odpověděla. „Ještě nikdy jsem sběrný tábor neviděl.“

„Copak jste nerozuměli? Tam jsou přece nemocní!“ Anella strachem zbledla. Jestli jste tu nákazu chytili, nakazíte nás ostatní ještě dřív, než umřete!“

„Zrovna jako náš Pán držby,“ ozval se jakýsi hlas ze shromáždění.

„Kdo to řekl? Kdo se odváží promluvit tak zlovolně?“

Nedočkala se žádné odpovědi, bylo slyšet jen šoupaní bot po dlaždicích. Dokonce ani já jsem nedokázala identifikovat toho, kdo to řekl - abych mu či jí poblahopřala. Já osobně bych si ale vsadila na Theskina.

Já se dovím, kdo to řekl!“ pokračovala Anella chvástavě, ale odpověď jí žádná nepřišla, protože už stačila rozbít i sebemenší stín naděje, že by mohla získat důvěru a přízeň těch, kteří byli dnes večer v Hlavní siní. „Pán Tolocamp se doví, že chová na prsou hada!“

Naposled zuřivě přehlédla celou síň a potom kecla do bohatě vykládaného křesla, které moje máti přiměřeně vyplňovala. Neměla dost síly, aby křeslem pohnula, a její marný pokus vyvolal vlnu pobaveného ševlení. Její matka rázně pokynula sloužícímu, aby dceři s křeslem pomohl. Když se Anella konečně usadila, matka si sedla vedle ní a otec zaujal další místo po její levé ruce. Ti z nás, kteří správně měli rovněž sedět na stupínku, zůstali pěkně dole a po krátkém těsnání jsme se všichni usadili kolem stolů s trnožení.

„Kde jsou děti Pána Tolocampa?“ dotazovala se Anella, když už jsme všichni seděli. „Campene!“ ukázala na něho

rukou, protože ho od vidění znala. „Theskin, Dorale, Gallene. Pojdte si sednout na svoje místa.“ Nakrátko se odmlčela; viděla jsem, jak pomrkává a zlostně křiví ústa. „A co Nalka? Není to snad nejstarší žijící dcera?“

Strýček Munchaun do mě šťouchl loktem. „Bude nejlip, když

tam půjdeš, Rill, i když ti zkomolila jméno, protože tvůj otec se jinak určitě dozví, že jsi ji veřejně urazila.“

Věděla jsem, že má pravdu. Když jsem vstávala, viděla jsem, že Anellina matka cosi své dceři mumlá do ucha.

„Ave zdejší držbě je taky harfeník, že? Harfeníků si vážíme.“

Vstal Casmodian, uklonil se a podařilo se mu i usmát.

„Proč jste si posedali dole?“ vyzvíдалa Anella od Campena a Theskina, kteří už stoupali po schůdcích na pódium.

„Při vši účtě, Paní Anello,“ řekl Theskin s pokřiveným úsměvem, „mysleli jsme si, že tahle místa bude požadovat tvoje rodina.“

I když to Theskin řekl zdvořile, vyzněla jeho slova posměšně, a ona nebyla ani natolik důvtipná, aby to pochopila, natož aby mu byla schopna pohotově odseknout. Nikdo jí neřekl, že nevyjmenovala všechny přeživší dospělé děti Pána Tolocampa, a tak Peth, Jess a Gabin mohli své jídlo spořádat za šťastnějších okolností než my ostatní.

Casmodian se odvážně posadil vedle Anellina otce. Myslím, že oni dva byli jediní, kdo u čelního stolu při večeři mluvil.

Vím, že nic z toho mála, co jsem se tehdy přinutila sníst, mi nechutnalo. Naneštěstí jsem teď měla dost času přemýšlet nad tím, co všechno jsem pro svou matku neudělala, a nad svým necitlivým chováním k odjíždějícím sestrám v těch posledních chvílích, které trávily ve Fortské držbě. Kypěla ve mně taky zlost na tu drzou usurpátorku a zapřísahala jsem se, že pro ni ani prstem nepohnu, abych jí v čemkoli pomohla. Je výborné, že si ani přesně nepamatuje, jak se jmenuji. Pokud jsem správně vycítila náladu lidí v držbě, nedočká se pomoci od nikoho ani v takové drobnosti, jako je přesný počet a jména dětí Pána Tolocampa.

Toho večera jsem vypila víc vína, než bylo mým zvykem - možná se mi to jen zdálo, protože jsem tak málo jedla. Jen co jsem dojedla, vyklouzla jsem ze síně do kuchyně, abych se ujistila, že tahle nová Paní držby nezrušila můj příkaz, týkající se výsekového masa. Potom jsem po zadním schodišti došla do svého pokoje a odevzdala jsem se útěšlivému spánku.

KAPITOLA V

3.15.43

Za svítání mě probudily bubny, protože jsem si večer zapomněla dát do uší ucpávky. Zpráva, kterou přinášely, mě ale zburcovala docela - v Igeni proti Vlákňům vzlétlo dvanáct letek a všechno dopadlo dobře.

Jak ale mohlo z Igenského Weyru vzlétnout dvanáct letek, když tam byla polovina drakenů nemocných a už měli i mrtvé? Pokud jejich hlášení o ztrátách bylo správné, nemohli dát dohromady víc než devět letek, a nebylo by přece k ničemu dobré, aby v této strašné době záměrně zkreslovali informace.

Vstala jsem, oblékla se a potom jsem sestoupila do kuchyně, k nesmírnému údivu sloužících, kteří tam vařili první z mnoha džbánů klahu. Aromatická vůně nápoje byla osvěžující sama o sobě a dát si první voňavý šálek, to byl nejlepší začátek každého dne; dnes mě v mém zármutku a obavách zahřál víc než co jiného. Když se objevil Felim, míchala jsem obilnou kaši. Tvář se mu nejprve rozjasnila, pak ale, jak se ke mně blížil, se zatvářil přiměřeně zarmouceně.

„Musel jsem do tábora poslat celý koš jídla, kterého se při večeři nikdo ani nedotkl. Copak nebyla večeře dost dobrá?“ Jen někteří z nás dokázali večer jíst, Felime. Neber to jako nějakou urážku.“

„Ona si stěžovala, že jsem nenabídl dostatečný výběr sladkostí,“ povídal mi uraženě. „Má vůbec představu o problémech, které mi brání v normální práci? Nedokážu všechno vyřešit přes den jen mávnutím ruky. Nemáme tady ani jediného učedníka nebo tovaryše, který by byl schopen do hodiny po jejím vzkazu připravit různé cukrovinky v takovém množství, jaké se teď v držbě spotřebuje.“

Zamumlala jsem pár vět, abych ho utěšila v jeho uražené sebestitosti, spíš jen zvyku než ve snaze nějak Anellu omlouvat. Nerudný kuchař může v tak velké držbě, jako je Fort, vyvolat skutečné problémy. Jen ať se Anella učí z vlastních chyb a ať sama zjistí, jak je těžké být Paní držby.

Teprve tehdy jsem si uvědomila celou pravdu, skrytou v jejím oznámení: ona je teď Paní držby a náleží jí všechny pocty a práva, kterým se dosud těšila naše matka. Tak to ne - vím o jistém osobním majetku naší máti, který jí nesmí padnout do rukou.

Rychle jsem řekla ještě pár slov, abych Felima uklidnila a on byl schopen dnes připravit slušné jídlo, a potom jsem spěchala do matčiny kanceláře v prvním podzemním podlaží. Tam jsem rychle posbírala její soukromé deníky, její poznámky o tom či onom člověku z držby - my, její dcery, jsme už dlouho věděly o tom, že si píše tyhle poznámky, aby pomohla své paměti, a dělaly jsme všechno pro to, aby se naše jména v těch záznamech nevyskytovala příliš často. Tohle by pro Anellu mohl být neocenitelný zdroj informací a pro nás ostatní by to znamenalo odkrytí věd, které by nás uváděly do trapných rozpaků, nejen proto, že by vyšly najevo naše darebnosti z dětství, ale zejména kvůli informacím o příbuzných, žijících ve druhém patře. Matka měla pár drahokamů a šperků, které byly jejím osobním vlastnictvím a nepatřily do klenotnice naší držby, a ty by měly být podle práva rozděleny mezi přeživší dcery. Pochybovala jsem o Anellině čestnosti, pokud by je měla rozdělovat ona, a tak jsem tuhle povinnost raději vzala na sebe.

Jestli Anellu napadne, že ty věci někdo odnesl, mohla by je začít hledat, a tak jsem pospíšila zadními chodbami do skladů a schovala jsem dva pytlíky se záznamy a malý balíček se šperky na nejhořejší zaprášenou polici. Anella je o pořádný kus menší než já.

Když jsem se vracela, zastavil mě Sim.

„Paní Nerilko, ona se shání po Paní Nalce.“

„Opravdu? No, nikdo takový v držbě není, nebo ano?“

Sim zmateně zamrkal. „Nemyslí třeba tebe, má Paní?“

„To asi ano, ale dokud se nenaučí mě oslovovat tak, jak se doopravdy jmenuji, tak jí přece nejsem povinná odpovídat, co říkáš, Sime?“

„Když to říkáš ty, Paní Nerilko, tak ne.“

„Tak se k ní vrať, Sime, a řekni jí, že v celé držbě Paní Nalku nemůžeš najít“

„Tohle že mám udělat?“

„Tohle udělej.“

Oddusál pryč a cestou si pod vousy mumlal, že Paní Nalku nenašel - žádnou Paní Nalku - v celé držbě. Takhle to musí říct V držbě žádná Paní Nalka není.

Přeběhla jsem přes nádvoří k harfenické Síni. Anella teď možná myslí na mnoho důležitějších věcí, než jsou sklady s léky, ale nakonec by jí přece jen mohl někdo říct, že ta, kterou hledá, je ve skutečnosti Paní Nerilka. A ona by pak určitě otci řekla o mé drzosti. Pak bych mohla najisto počítat s tím, že až otec vyjde ze své izolace, vymyslí pro mě důkladný a bolestivý trest. Možná bych si i nějakou tu ránu zasloužila. Zatím jsem ale měla právo hospodařit s medicínskými zásobami tak, jak se mi zdálo potřebné, a byla jsem rozhodnuta, že ranhojiči z nich dostanou pořádný díl.

Srdečný mladý učedník mě vedl do kuchyní při cechovní Síni a po cestě mě napadlo, že v posledních dnech trávím po různých kuchyních času víc než dost.

„Potřebuji tyhle sklenice sterilizovat, a to znamená mít je patnáct minut ve vařící vodě - a s přesýpacími hodinami se nebude nijak čarovat!“ povídala Desdra jednomu tovaryši. „Tak, já teď - Paní Nerilko!“ Z Desdry vyzařovala energie a chuť do života, která jí včera zřetelně chyběla.

„Mistru Capiamovi už je líp?“

„Je to s ním lepší a lepší. Ne každý, kdo tu nákazu dostane, na ni musí umřít. Je ve Fortské držbě nějaký nemocný?“

Jestli máš na mysli mého otce, tak ten je pořád zavřený ve svých pokojích, ale je mu natolik dobře, že je schopen vydávat jeden příkaz za druhým.“

„Taky jsem o tom něco slyšela.“ Pokřivený Desdřin úsměv signalizoval, že i jí se zdá ta záměna první dámy držby nechutná.

„Dokud jsem ještě odpovědná za naši lékárnu, jdu se zeptat, co potřebujete.“

Desdra se otočila, aby zkontrolovala tovaryše, a v hlavě jí určitě vířily naléhavější záležitosti. Ale s úsměvem se obrátila zase ke mně. „Umíš vyluhovat, spařovat a připravovat léčivé směsi?“

Já u nás připravuji všechny léky.“

„Tak připrav sirup proti kašli, především z podběhl. Počkej, dám ti recept, který jsem už vyzkoušela a který zabírá.“ V jedné ruce se jí objevil útržek kůže, v druhé kousek uhlí; chvatně, ale čitelně napsala ingredience a jejich poměry.

„Neboj se přidat uspavec - to je jediná věc, která potlačuje ten hrozný kašel.“ Pak se zahleděla do seznamu, který držela v ruce pod receptem. Na chvíli jako by zapomněla, že tam stojím s ní. „A nemá vaše matka - oh, moc se omlouvám.“

Omluvně mě pohládila po ruce a v očích se jí objevila lítost, že mi nechtěně způsobila bolest. „Nemáš nějakou výživnou polévku? Potřebovali bychom jí celé kotle.“

Pomyslela jsem na to, jak asi bude Felim reagovat na další bizarní požadavek, ale mohli bychom použít malou noční pec a všechny odřezky házet do kotle s polévkou. Malá a přetopená vnitřní kuchyně, to bude poslední místo, kde by mě Anella mohla hledat.

„Uvažte ji a nechte zchladnout, až zrosolovatí. Tak se bude lépe přepravovat.“ Desdra po očku sledovala písek propadávající v hodinách, kde už chybělo jen pár zrnek do oněch patnácti minut, po které se měly vyvařovat její sklenice.

Nechala jsem ji, ať se věnuje své práci, a doufala jsem, že změnu v jejím chování je možné vysvětlovat jako dobré znamení. Potlačovala rozčilení, které se nemohlo týkat jen uzdravujícího se Mistra Ranhojiče. Že by připravovala nějaký nový lék?

Naštěstí mi zabralo celý den, než jsem připravila jak výživnou polévku, tak Desdřin sirup proti kašli. Podběhl skutečně znečitlivoval sliznice v hrdle. Vylepšila jsem chuť přípravku neškodnou voňavou přísadou a naplnila jsem směsí dva demižony, přičemž jednu velikou láhev jsem vyhradila pro potřeby naší držby, kdyby toho bylo třeba. Složení sirupu jsem poznačila do našich Letopisů.

Když jsme se Simem přinesli produkt mé celodenní práce do ranhojičské Síni, bylo ovzduší potlačovaného vzrušení, kterého jsem si všimla u Desdry, docela zřetelné, ale od tovaryše, kterému jsem předávala sirup a polévku, jsem se nedověděla nic. Velice mi děkoval, ale očividně ho čekala další práce.

Je hodně těžké chtít pomáhat, nabízet dokonce docela platnou pomoc, a nenacházet místo, kde by taková pomoc byla vítaná, říkála jsem si, když jsem se vlekla zpátky přes setmělé nádvoří. V oknech otcových pokojů i v někdejších matčiných oknech se svítilo. Nikdo ale u nich nestál, aby pátral po neznámých narušitelích pitomých příkazů.

Podívala jsem se přes rameno na ten ohavný sběrný tábor a viděla jsem strážce, přecházející po svých úsecích mezi stožárky ze světlenovými košíky. Že by můj sirup a moje polévka směřovaly tam? Jestli je to tak, potom byla moje dnešní práce úspěšná. Zlepšila se mi nálada a pokračovala jsem v cestě zpátky do držby.

KAPITOLA VI
3.16.43

Campen mě našel příštího rána, zrovna když jsem se chystala vařit další polévku. „Tak tady jsi! Anella tě pořád hledá.“

„Ona sháněla Paní Nalku, a v naší držbě nikdo toho jména není.“

Campen si znechuceně odfrkl. „Víš přece naprosto přesně, že tím myslíš tebe.“

„Tak by mě měla zavolat svým jménem. Jinak nikam nejdu.“

„A zatím dává pořádně zabrat našim sestrám, a těm schází matka i tak dost, natož když mají poslouchat její uštěpačné řeči.“

Hned jsem svého chování zalitovala. Jak jsem se plácala ve vlastní mizérii a v pocitu viny, zapoměla jsem, že lilia a Nia potřebují, abych byla s nimi a pomáhala jim.

„Musí mít co nejdřív nějaké nové róby, které by odpovídaly jejímu postavení. A ty šíješ nejlíp ze všedí.“

„Nejlepší šička z nás byla Kista,“ utrhla jsem se na něho zlostně. „A Merta dokázala šít nejrovnější švy. Ale stejně jdu.“

Nebyl to nijak příjemný rozhovor, ale uvědomovala jsem si, že moje chování by bylo možné kritizovat hned z několika příčin. Aby ta nespravedlnost byla ještě křiklavější, Anella byla o několik oběhů mladší než já, čehož si byla velice dobře vědoma, stejně jako toho, že je o hodný kus menší než já. Při vědomí toho, že jsem ji svévolně ignorovala, když se po mně sháněla, jsem radši držela jazyk za zuby a jistě zadostiučinění jsem pocítovala z toho, že musela vyklánět krk v poněkud neobvyklém úhlu, aby mi mohla pořádně vynadat. Vypadala jako werýsí slepice, jak se tam naparovala a chodila kolem dokola v šatech příliš ozdobených na to, aby slušely její hubené postavě, a navíc jí porad sjížděly z poněkud pokleslých ramen, takže si je musela pořád popotahovat zpátky ke krku. Neměla žádnou důstojnost, žádnou zkušenost, chyběl jí zdravý rozum a sebemenší špetka smyslu pro humor.

„No tak, jak vysvětlíš fakt, že jsi tady poslední dva dny nebyla? Kdepak jsi byla? Protože jestli jsi slídila někde venku, aby ses mohla setkat s nějakým držebníkem...“

Po tomhle obvinění už jsem měla jejího blábolení akorát dost. „Připravovala jsem výživné polévky a sirup proti kašli a kontrolovala jsem, jak jsme na tom se zásobami léků pro případ, že bychom je mohli potřebovat.“ Když jsem jí připomněla, v jaké se nacházíme krizi, polil ji ruměncem. „Péče o léky v téhle držbě byla vždycky mým úkolem.“

„Proč mi nikdo neřekl, že jsi tam? Tvůj otec –“ Náhle se zarazila a pevně sevřela rty.

„Otec nikdy nevěděl, jaké zvláštní povinnosti mám na starosti. Tyto domácí záležitosti vždycky řídila matka.“

Pátravě se na mě podívala, ale já jsem mluvila pořád stejně nevzrušeně a opatrně jsem volila slova.

„Nikdo mi tady neřekne nic, co bych potřebovala vědět,“ stěžovala si. „Když se tedy nejmenuješ Nalka, jak je to správně?“

„Nerilka.“

„To je dost podobné. Proč jsi tedy nepřišla, když jsem tě volala?“

„Nikdo mi to neřekl.“

„Ale oni přece věděli, že chci mluvit s tebou!“

„Celá držba je ještě rozrušená ze všeho toho zármutku a úzkosti.“

Sevřela rty do úzké linky, ale co by ráda řekla, to se jí dalo vyčíst z jiskřících očí- už je zase vyvalovala, jak se snažila ovládnout svoje rozčilení. Prudce přešla k oknu a tam stála, vyhlížeje ven, a několikrát si popotáhla šaty na úzkých ramenou. Náhle se obrátila čelem ke mně.

„Vaše matka měla všechno v téhle držbě tak dobře zorganizované, že vůbec nepochybuji, že má nějaké zásoby látek a taky nějaké stříhy. Mohla bys jít se mnou vybrat potřebné délky pro mou novou garderóbu.“

„Za věci kolem látek je odpovědná teta Sira.“

Já žádnou tetku tkadlenu nepotřebuji. Potřebuji tebe, protože umíš šít. A to umíš, že?“ Když jsem přikývla, mluvila dál.

„Tak, a kde jsou klíče?“ Ukázala jsem na malou skříňku na vršku šatníku. Rozzlobeně vykřikla, skočila kupředu a vyrvala zásuvku, jak se snažila co, nejrychleji zmocnit klíčů, které jí měly otevřít cestu k novému postavení. Musela veliký kruh s klíči držet oběma rukama. „Ale který z nich to je? A kterým se odemyká klenotnice? A skříň s kořením?“

„Sklady jsou barevně odlišeny. Od skříní jsou ty menší klíče, od pokojů větší. Klíče od držby jsou ty největší, zlaté.“

Všechny klíče od kuchyňských skladů jsou zelené.“

A tak jsem byla nucena strávit zbytek dopoledne tím, že jsem vodila svou macechu od jednoho skladu ke druhému a tak hluboko do spodních pater, kam až měla odvalu zajít. Na všechny otázky jsem jí odpovídala ochotně a správně, ale neřekla jsem jí vůbec nic navíc, než kolik jsem musela. Nakonec už jsem nevěděla, jestli jsem znechucená víc sama sebou anebo její absolutní nevědomostí o tom, jak se řídí držba. Copak od ní její matka nepožadovala vůbec žádnou práci, když navíc byla v jejich usedlosti jedinou dcerou? Doufala jsem jenom, že otec bude jednou trpce litovat dne, kdy připustil, aby jeho poblouznění pro tuhle ženskou umlčelo jeho zdravý rozum. A že si uvědomí, jak nepřípadné byly všechny jeho výhrady vůči mému jedinému nápadníkovi, Garbenovi, který pocházel z víceméně obdobné rodiny, jako byla ta Anellina. A v té chvíli jsem si náhle s definitivní určitostí řekla, že já už ve Fortské držbě nebudu, že nestojím o to vidět chvíli, kdy se Pán Tolocamp probudí do reality.

Anella trvala na tom, abych se zapojila do stříhání a začátku šití několika jejích nových šatů. Měla přece jen v hlavě aspoň tolik rozumu, aby slíbila, že Lilla a Nia budou mít tuniky z toho, co zbude z jejích tří délek látky. Tím si zajistila, že při šití jejích šatů rády spolupracovaly a přičiňovaly se, jak mohly. Já jsem se omluvila, jak nejdřív to šlo, že práce na šatech začala dobře a já se zase musím věnovat svým povinnostem kolem léků.

A při následné návštěvě v harfenické Síni jsem se poprvé dověděla o očkování krevním sérem, které tam proběhlo předešlého dne, a slyšela jsem trošku zmatenou historii o tom, jak si Mistr Capiam vzpomněl na tuhle pradávnou léčebnou metodu, při které se do organismu vpravilo malé množství bacilu, aby se zabránilo zhoubnému průběhu nemoci. První injekce dostali ranhojiči, protože ti potřebovali ochranu proti nákaze nejvíce ze všech. Mistr Fortine nemoc dostal taky, naočkovali ho a potom měl jen drobné potíže. Brzy, velice brzy bude dostatek téhle zázračné tekutiny, aby bylo možné ochránit všechny zatím zdravé lidi před útrapami nemoci. Pern je zachráněn!

Dovolila jsem si pochybovat o stoprocentní správnosti těch nadšených zpráv, i když bylo zcela zřetelně patrné, jak se v ranhojičské Síni změnila nálada a že tamní atmosféra byla prosycená nadějí a uvolněním. Ihned jsem se vrátila do držby, protože se mi ulevilo od neustálé obavy, že by mi mohli umřít další z mých milovaných. Spěchala jsem do šicí

dílňý, abych ty dobré zprávý' co nejdřív pověděla sestrám. To se ví, Anella tam byla taky a dohlížela na každý steh. Vypτάvala se mě podrobně na každou maličkost a nutila mě opakovat ty novinky několikrát po sobě, než konečně odběhla. Snad měla doopravdy větší starost o otcovo zdraví než o jeho držbu.

Jak se to stalo, to nevím, ale večer přišli do držby tři ranhojiči a ihned je zavedli do pokojů mého otce. Domyslela jsem si, že jeho očkovali jako prvního. Jsem si jistá, že Anella byla hned druhá a potom její děti. K mému dokonalému překvapení očkovali i další členy naší rodiny a mladší sestry se nechaly bodnout jehlovým trnem a ani necekly.

„Máme dost séra ještě pro patnáct dalších lidí, Paní Nerilko. Koho bys doporučila?“ ptal se mě ranhojičský tovaryš. „Desdra říkala, že ty to budeš vědět.“ Říkal mi to hodně potichu při tom, když mě očkoval.

Řekla jsem mu, aby naočkovali všechny dospělé, kteří se starají o děti, naše tři harfeníky, Felima a jeho prvního pomocníka, strýčka Munchauna a tetu Siru, protože ona jediná znala brokátové vzory, které naši držbu proslavily. A taky hlavního správce Barndyho a jeho syna. Dokud je otec zavřený ve svých pokojích, je Barndy klíčovou osobou a jeho syn jen o málo méně. Kdyby to bylo nezbytné, mohl je zastoupit Munchaun, a navíc on jediný dokázal Tolocampa seřvat, aniž by se musel obávat jeho odvety.

3.17.43

Musela jsem většinu dopoledního šití protřpět v přítomnosti Anelly, která stála nad mými sestrami a nade mnou a kritizovala naše šití a nutila nás párat a šít znovu - zrovna tolikrát, kolikrát jí ušlý mnohem horší vady - až už jsem to déle nemohla vydržet. Lilla, Nia a Mara byly ochotnější se podrobit, protože mohly čekat, jak jsem doufala za ně, že za svou práci dostanou nové tuniky.

Anella byla tak uboze tupá, že nám obšírně vyprávěla o tom, jak Tolocamp dal hlavnímu správci a našim bratrům příkazy, že ze zásob Fortské držby se nesmí bezzemkům a jiným chudákům vydat vůbec nic. Všechno je potřeba uschovat pro potřeby těch, kteří patří k Fortské držbě. Tohle je prý opravdu kritická doba a Fort musí stát pevně jako příklad pro zbytek našeho kontinentu. Například, vychutnávala Anella svoje informace, si byl Tolocamp jistý, že přijdou z ranhojičské Síně i harfenické Síně a budou žádat od držby pomoc v potravinách a lécích. Už dostal na zítřejší ráno formální žádost o rozmluvu s Mistrem Capiamem a Mistrem Tironem.

A tohle byla, pokud šlo o mě, ta poslední kapka. Moje trpělivost už byla vyčerpána do dna, stejně jako mi došly zásoby zdvořilosti a věrnosti rodině. Už jsem nemohla dál snášet přítomnost té ženské a zůstat závislá na člověku, jehož zbabělost a lakota pošpinily celý náš rod. V téhle zneuctěné držbě už dál zůstat nemohu.

Omluvila jsem se pod záminkou, že mám recept na cukrovinky, které bych chtěla připravit k večeři. Zašla jsem do kuchyně a do lékárny. Tam jsem vydestilovala z největšího kotle felysovou šťávu a dala vařit stejně velkou dávku podbělového sirupu. Zatímco se sirup zvolna vařil, vybrakovala jsem přeplněné police a nabrala jsem hodně štědré dávky kořenů, stonků, listů, květů i hlíz z každé léčivky, kterou mohli v ranhojičské Síně potřebovat.

Všechno jsem sbalila, pořádně ovázala a poskládala do stinného kouta vnitřního skladiště, abych ty věci zajistila i pro ten nepravděpodobný případ, že by Anella mohla kontrolovat tyhle místnosti. Přelila jsem felys i podběl do opletených demižonů a k oněm tajným zásobám jsem přidala balíček s nezbytným oblečením pro sebe. Pak jsem připravila sladké tyčinky k večeři, a bylo jich tolik, aby se jich Anella i její rodiče mohli přejíst.

Toho večera jsem vzala potají strýčka Munchauna stranou a dala jsem mu klenoty mé matky, aby je rozdělil mezi sestry.

„Tohle všechno?“ potěžkal v kůži zabalený balíček s drahokamy a šperky. „A ty si pro sebe nenecháš nic?“

Jen pár kousků. Pochybují, že tam, kam mám zaměřeno, budu nějaké šperky potřebovat.“

„Pošli mi o sobě zprávu, když to půjde, Rill. Budeš mi moc chybět.“

„Ty mně taky, strýčku. Dáš pozor na sestřičky?“

„Copak to nedělám pořád?“

„Děláš, a víc než dobře.“ Už jsem nemohla pokračovat, protože bych se ještě mohla ve svém rozhodnutí zviklat, a tak jsem seběhla po schodech z druhého patra tak rychle, jak jsem se odvážila.

3.18.43

Následujícího dne ráno jsem začala v malé kuchyni vařit další kotel výživné polévky a za chvíli jsem viděla Mistra Harfeníka a Mistra Ranhojiče, jak krácejí přes Velké nádvoří ke své debatě s Tolocampem. Přivolala jsem Sima a přikázala jsem mu, aby sebral ještě dva chlapce a čekal na mě před lékárnou. Budu pro ně mít nějakou práci.

Převlékla jsem se ze svých normálních šatů do oděvu, který se hodil k tomu, co jsem zamýšlela provést, a doufala jsem, že se mi to podaří, a posledních pár osobních věcí jsem nasstrkala do brašny, přivěšené na opasku. Zachytila jsem koutkem oka svůj obraz v malém zrcátku na stěně. Trvalo to jen chvíličku, jedinou mou marnivostí byly mé vlasy.

Sebrala jsem nůžky a docela nemilosrdně, než moje odhodlání stačí roztát, jsem ustrihla oba své dlouhé copy a nacpala jsem je do nejtmavšího koutku šatníku. Nikoho nenapadne prohledávat můj pokoj dřív než po určité době. A krátké vlasy budou mé nové životní roli slušet víc.

Koženým řemínkem jsem svázala to, co zbylo z mých hustých černých vlasů. Potom jsem opustila pokoj, který byl mým útočištěm od osmnácti oběhů, a zamířila jsem dolů po točitých schodech, vedoucích k pokojům mého otce v prvním patře.

Byl tam šikovní výklenek ve zdi, hned za hlavními dveřmi do jeho bytu. Ještě než jsem se tam stačila schovat, oznámily bubny šťastnou zprávu, že Orlith dokončila pěknou snůšku pětadvaceti vajec včetně jednoho královského. Vsadila bych se, že ve Fortském Weyru se tohle bude pořádně oslavovat. A byla to zpráva příjemná, i když jsem přes dunění bubnů sotva slyšela otcovu truchlivou řeč. Copak on nebyl spokojený s pětadvaceti vejci, navíc s jedním královským?

Za normálních okolností by už volal, aby přinesli víno k oslavě.

V Hlavní síni nebyla ani noha, v tuto dobu dělala většina lidí svou práci anebo byli venku, mimo držbu Přistoupila jsem až těsně ke dveřím, a když jsem položila ucho na dřevěné křídlo, mohla jsem slyšet většinu z toho, co bylo řečeno uvnitř. Jak Capiam, tak Tirone mají pořádně silné hlasy, a protože se začínali zlobit, mluvili ještě hlasitěji.

„Pětadvacet vajec a z toho jedno královské - na to, že jsme před koncem Míjení, je to báječná snůška,“ povídal Capiam. „Moreta... mumly mumly... Kadith... Sh'gall... hodně nemocný.“

„To přece není naše věc,“ slyšela jsem poznámku Mistra Tirona. „Ale nemyslím si, že by jezdcova nemoc mohla nějak poznamenat výkonnost jeho draka Mimochodem, Sh'gall vylétl proti spadu v Neratu, takže se zjevně už docela uzdravil.“

Věděla jsem, že vůdcovský pár z Fortského Weyru byl nemocný a že se oba uzdravili, protože když umřel tamní harfeník, rychle tam poslali Jalloru Proč ale letěl Sh'gall do Neratu, to už jsem nevěděla.

„Byl bych moc rád, kdyby nás informovali o tom, v jakém stavu který Weyr je,“ řekl otec. „Mám značné obavy.“

„Weyry? promluvil Tirone důrazně, „své tradiční povinnosti ke svěřeným držbám řádně plní!“

„Copak jsem to byl já, kdo do Weyrů zanesl tu nemoc?“ ohrazoval se otec už hlasitěji a zdálo se mi, že dost nedůtklivě.

„Nebo do držeb? Kdyby ti drakeni nebyli až moc rychlí a nepoletovali pořád sem a tam...“

„A kdyby Pánové držeb nebyli tak chtiví a nechťeli nacpat lidi do každého koutku a skuliny jejich...“ Capiam už se taky zlobil.

„Teď není vhodná doba na vzájemné obviňování!“ přerušil je chvatně Tirone. „I ty víš, Tolocampe, a zřejmě líp než většina ostatních, že tu ohavnost přivlekli na náš kontinent námořníci!“ Hlas Mistra Harfeníka byl prosycený nesouhlasem. „Pokračujme radši v rozpravě, kterou přerušila ta dobrá zpráva. Mám v tom tvém táboře těžce nemocné muže. Není tam dost vakcíny, aby je před tím bacilem všechny zachránili, ale mohli by se dočkat konce ve slušném ubytování a při zkušném ošetřování.“

Takže jsem měla pravdu, když jsem předvíдалa, že skrblictví mého otce se bude týkat i obou cechovních Síní, které Fort tradičně velkoryse zásoboval, pokud o to požádaly.

„Mají tam ranhojiče,“ opáčil Tolocamp paličatě. „Anebo jsi mi to tak aspoň říkal!“

„Ani ranhojiči nejsou proti téhle virové nákaze imunní a bez léků ani nemohou vykonávat svou profesi,“ říkal Capiam naléhavě. „Ty máš ve své držbě veliký sklad se zásobou léků...“

„Které nashromáždila a připravila moje zvěčnělá Paní...“ Jak se může odvážít mluvit o mé matce takhle sentimentálně?!

„Pane Tolocampe,“ říkal Mistr- Capiam a já jsem mu v hlase zřetelně slyšela, jak se zlobí, „my ty tvoje zásoby potřebujeme...“

„Pro Ruathu,co?“

Snad otec nechce z té tragédie obviňovat Ruathu?

„Potřebují je i jiné držby než Ruatha!“ opáčil Capiam, jako kdyby Ruatha byla na jeho seznamu až docela poslední.

„Zásoby spadají do odpovědnosti každého jednotlivého držebníka. Já za ostatní žádnou odpovědnost nemám.

Nemohu dál plnit zásoby, které mohou potřebovat moji vlastní lidé.“

„Když Weyry,“ zachvěl se Tironův bas naléhavým citem, když s tímhle argumentem vyrukoval, „přestože jsou tak postižené,

mohly rozšířit stou odpovědnost tak úžasným způsobem, jak to udělaly, i nad území, která jim nikdy nebyla svěřena, jak můžeš ty odmítat?“

Bezcitná otcova odpověď mě omráčila. „Velice snadno. Řeknu prostě ne. Nikdo nesmí zvenčí překročit hranice držby, ať by šel odkud chtěl. Když nemají tuhle hroznou nemoc, tak jsou plní jiných, stejně nakažlivých bacilů. Už nechci riskovat zdraví svých lidí. Už ze svých skladů mimo držbu nic nevydám.“

Copak otec neslyšel ani jedinou z těch zpráv, oznamujících tisíce mrtvých v Keroonu, Istě, Igeny, Telgaru a Ruathě?

Matka a čtyři moje sestry byly mrtvé právě tak jako strážé a sloužící, kteří je doprovázeli, jenomže jich dohromady bylo jenom čtyřicet, ne čtyři sta nebo čtyřicet tisíc.

„Pak odvolám svoje ranhojiče z tvé držby.“ Skoro jsem Capiamovi zatleskala.

„Ale -ale - to přece nemůžeš udělat!“

„Ovšemže může! Oba to můžeme udělat,“ opáčil Tirone. Slyšela jsem zaskřípání jeho židle, jak ji odstrkoval od stolu. Přikryla jsem si oběma rukama ústa, aby mi z nich neunikl ani nejmenší zvuk. „Řemeslníci podléhají jurisdikci své vlastní cechovní Síně. Na to jsi zřejmě zapomněl, že?“

Měla jsem sotva čas uskočit zpátky do stínu, když se rozlétly dveře a vyběhl z nich Capiam. Ve světle, které dopadalo Mistru Ranhojičovi do obličeje z otcových oken, bylo zřetelně vidět, jak moc se zlobí. Mistr Tirone vyšel za ním a práskl dveřmi, až to zadunělo.

„Odvolám je všechny pryč! Potom se k tobě v táboře připojím.“

„Nečekal jsem, že to dojde až tak daleko!“ Capiam se tvářil pochmurně.

Zhluboka jsem se nadechla, protože jsem se v tu chvíli bála, že by mohli všechno vzdát a podvolit se - a přitom právě takovouhle opozici Tolocamp potřeboval, měl-li se mu vrátit zdravý rozum, kterého mu teď v hlavě zbývalo pomálu.

„Tolocamp se konečně jednou přepočítal, když zase spoléhal na velkomyslnost cechů! Doufám, že tento náš příklad připomene i ostatním, jaká vlastně máme privilegia!“

„Odvolej svoje cechovní druhy, Tirone, ale do tábora za mnou nechoď Musíš zůstat ve své Síni u svých lidí a řídit i moje“

„Moji lidé říkáš?“ Tirone se drsně zasmál. „Až na velice řídké výjimky všichni hynou v tom jeho příšerném táboře.

Naopak, ty se musíš vrátit do našich Síní.“

V té chvíli už jsem věděla, kam půjdu, až odejdu z naší držby, a věděla jsem i to, jak bych mohla odčinit otcovu

nesmlouvavost.

„Mistře Capiame -“ vystoupila jsem z výklenku Já mám klíče od skladu s léky.“ Zvedla jsem svazek náhradních klíčů, které mi matka dala k šestnáctým narozeninám.

Jak jsi...?“ začal Tirone a naklonil se kupředu, aby se mi podíval zblízka do tváře. Nevěděl, kdo jsem, a o mnoho lépe na tom nebyl ani Capiam, který ale ve mně aspoň poznal jednu z fortské Hordy.

„Pán Tolocamp se nijak netajil se svým názorem, když mu došla vaše žádost o léky. Já jsem je ale pomáhala sklízet i připravovat.“

„Paní...?“ Capiam čekal, dokud neřeknu svoje jméno, ale mluvil laskavě a choval se klidně.

„Nerilka,“ řekla jsem rychle, protože jsem nečekala, že by si tak zaměstnaný člověk mohl moje jméno pamatovat. „Mám právo nabídnout ti výsledky své vlastní práce.“ Tirone si začal uvědomovat, že jsem poslouchala tajně za dveřmi, co si s otcem povídali, ale bylo mi to jedno. „Mám jedinou podmínku“ Houkala jsem svazkem klíčů na prstě.

„Pokud je v mých možnostech ji splnit?“ odpověděl Capiam takticky.

„Že mi dovolíš opustit tuhle držbu ve tvé společnosti a pracovat u nemocných v tom strašném táboře. Očkování už jsem dostala. Pán Tolocamp se tehdy zachoval neobyčejně velkomyslně. Protože tuším, jak to tady bude dopadat, nehodlám zůstat v téhle držbě, abych se nechala týrat děvčetem, které je mladší než já. Tolocamp dovolil jí i její rodině, aby se nastěhovali do těchto posvátných síní odkudsi z ohňovcových spališť, zatímco ranhojiče a harfeníky nechává támhle venku umírat“ Nechybělo mnoho, abych dodala: Zrovna jako nechal moji matku a sestry umřít v Ruathě.

Namísto toho jsem zatahala Capiama za rukáv. „Tudy, ale rychle.“

Tolocamp by se mohl z ohromení nad jejich ultimátem vzpamatovat a začít hulákat, aby přišel Barndy nebo některý z mých bratrů.

Já jdu ven a po cestě odvolám z celé držby všechny naše lidi,“ řekl Tirone. Otočil se a kvapně vykročil jinou cestou.

„Uvědomuješ si, mladá dámo, že jakmile jednou opustíš svou držbu bez vědomí svého otce, zvláště když je v takovém rozpoložení jako teď?“

„Mistře Capiame, pochybuji, že si vůbec všimne, že jsem zmizela“ Možná to byl zrovna on, kdo Anelle řekl, že se jmenuje Nalka „Tyhle schody jsou velmi příkré,“ upozorňovala jsem ho, protože jsem si náhle uvědomila, že Mistr Ranhojič není zvyklý chodit zadními pěšinkami. Otevřela jsem ruční světlenovou lampičku.

Jak jsme se kroutili po točitém schodišti, Capiam párkrát zakopl, a když jsme zabočili do prostornější chodby směrem, ke skladištím, slyšela jsem, jak si za mými zády hlasitě oddychl. Na lavici lenošil Sim se dvěma dalšími sloužícími.

Jste pohotovi, jak vidím“ Kývla jsem na Sima, abych ho uklidnila, protože jistě nečekal, že tam dorazím s Mistrem Capiamem. „Otec oceňuje, když je někdo pohotový,“ dodala jsem hlavně k Mistru Capiamovi, když jsem otvírala dveře.

Vešla jsem dovnitř jako první a otevřela jsem košíky se světlenou a slyšela jsem, jak Capiam vykřikl, když poznal místnost, kde s mou matkou tak často léčili nemocné z naší držby. Pokračovala jsem do hlavního skladu

„Podívej se, Mistře Capiame, na plody mé práce od doby, kdy jsem byla dost stará na to, abych ustříhla květ nebo lístek a vykopala kořen nebo cibulku Netvrším, že jsem naplnila všechny tyhle police, ale moje sestry, které kvůli němu musely umřít dřív než já, by mi určitě neodmítly vydat svůj podíl na tomhle všem. Kdyby tak všechno z toho, co je tady nakřečkováno, bylo k užítu; jenomže jak byliny, tak i kořeny časem ztrácejí svůj léčivý účinek, však to sám dobře víš.

Většina z toho, co tady vidíš, je k ničemu a jen z toho tloustnou tuneloví hadi.“ Slyšela jsem šustění, jak se plazi stahovali před světlem. „Váhy na nošení jsou opřené támhle v rohu, Sime.“ Teď jsem přidala na hlase, protože předešlé moje poznámky byly určeny uším Mistra Ranhojiče, aby věděl, že to, co mu dnes dám, vůbec nijak neohrozí ty ohromné zásoby, které prý Tolocamp musí šetřit pro své vlastní lidi. „Ty, a vy dva taky, seberte tyhle balíky.“ Když jsem viděla, že už si je nakládají, otočila jsem se k Mistru Capiamovi. „Pokud nemáš námitky, Mistře Capiame, tak bys mohl vzít tuhle felysovou šťávu.“ Ukázala jsem na demižon, opletený vrbovým proutím. Já ponesu tohle.“ Zvedla jsem druhý demižon za popruh a pověsila jsem si náklad na rameno. „Včera večer jsem namíchala čerstvý podběl, Mistře Capiame. To je v pořádku, Sime. Tak jdeme. Vezmeme to kuchyňským vchodem. Pán Tolocamp si zase stěžoval, že se příliš ošlapávají koberce v Hlavní síni,“ zalhala jsem plynule. Jeho příkazy musíme respektovat, i když to třeba pro nás ostatní znamená kus cesty navíc.“

Zakryla jsem světlenové košíky a položila demižon na podlahu, abych mohla zamknout sklad, a nevšímala jsem si toho, jak se Capiam tváří. Vůbec mi nevadí, co si o mně bude myslet, jen když budu moci odejít z držby tak, aby mě nikdo neviděl.

„Ráda bych vzala i víc, ale čtyř sloužících, kteří se přidají k pravidelnému polednímu průvodu k táboru, si nikdo ze stráží ani nevšímne.“ Teprve tehdy si uvědomil, jak jsem oblečená. „Vůbec nikoho nebude zajímat, že jedna ze sloužících pokračuje v cestě k táboru. A z lidí, kteří se pohybují kolem kuchyňského vchodu, taky nebude nikomu divné, že Mistr Ranhojič odchází se zásobami.“ To já jsem je navykla na tyhle cesty s balíky k cechovním Síním „Vlastně by se spíš divili, kdybys odcházel s prázdnými rukama.“

Zamkla jsem a pak jsem houpala svazkem klíčů v ruce. Přece je nemůžu jen tak pověsit na kliku. Jeden nikdy neví, že?“ poznamenala jsem a vecpala jsem si je do brašničky u pasu „Macecha má druhý svazek. Myslíš si, že je to svazek jediný. Ale moje matka si myslela, že pracovat v destilační místnosti je pro mě docela dobré zaměstnání. Tudy, Mistře Capiame.“

Kráčel mi v patách a čekala jsem, že každou chvilku pronese nějaké napomenutí nebo dobrou radu

„Paní Nerilko, jestli teď odejdeš-“

„Já odcházím“

„Ale v tom případě Pán Tolocamp -“

Zastavila jsem se a podívala jsem se mu do tváře. Cestou přes hlučnou kuchyni nikdo neuslyší, že se s ním hádám. “-

nebude postrádat ani mě, ani moje dědictví po matce.“ Zvedala jsem svůj demižon a viděla jsem, že Sim vychází bočním vchodem; řikala jsem si, že bych mu měla jít hned v patách, jinak by se mohl zakotkat „Ve sběrném táboře bych mohla být užitečná, protože se vyznám v míchání léků, vyluhování bylin a přípravě léčivých čajů Mohla bych dělat něco pořádného, něco potřebnějšího, než abych seděla pohodlně někde v koutě.“ Už jsem nedodala, že bych tam šla pěkně rovné stehy, abych tím uctila svou macechu „Vím, jak jsou lidi z tvého cechu přepracovaní. Je potřeba každé ruky. Mimo to,“ poplácala jsem na taštičku s klíči, „kdyby to bylo nutné, mohu kdykoli proklouznout zpátky. Nedívej se tak překvapeně. Sloužící to dělají pořád. Proč bych to nemohla udělat já?“ Zvlášť když budu oblečená jako služka, řikala jsem si pro sebe suše.

Museli jsme dohonit Sima a ty další dva, abychom udrželi naše maskování; taky jsem měla mít na paměti, že musím jít tak, jak chodí služky. Když jsem procházela dveřmi z kuchyně, poklesla jsem v ramenou, sklonila jsem hlavu a přitahovala trošku kolena k sobě, abych dosáhla neohrabaného kroku, a předstírajíc, že se ohýbám pod vahou svého nákladu, šourala jsem nohama v prachu.

Mistr Capiam se díval vlevo od nás na hlavní nádvoří a schodiště, po němž scházel Mistr Tirone, doprovázený ranhojiči, kteří se starali o naše staroušky, i našimi třemi harfeníky.

„Bude se dívat po nich, ne po nás,“ řekla jsem Mistru Capiamovi, protože jsem zrovna jako on zahlédla v otevřeném okně otcovu postavu. Třeba se tam nachladí a bude z toho mít smrt. „Snaž se vykračovat méně pyšně, Mistře Capiame. Pamatuj, že v této divili jsi obyčejný sloužící, který neochotně vleče svůj náklad ke hranicím držby a je navíc vyžděšený z toho, že tam může chytit tu hroznou nemoc a umřít jako ti ostatní v táboře.“

„Všichni v táboře neumírají.“

„Ovšemže ne,“ řekla jsem spěšně, protože jsem na hlase poznala, že ho to nazlobilo. „Ale Pán Tolocamp si myslí, že ano. Neustále nám to připomínal. Eh, stejně to byl z jeho strany jenom pochybný pokus, jak nás odradit od toho, abychom neutekli všichni!“ Zahlédla jsem nad balustrádou špičky přílbic. „Nezastavuj se!“ Mistr Ranhojič zůstal na okamžik stát a já jsem nechtěla připustit nic, co by na nás mohlo přivolat něčí pozornost. Odchod ranhojičů a harfeníků byl výborným zastíracím manévrem. „Můžeš jít pomalu třeba jako šnek, to je pro tvůj převlek typické, ale nezastavuj se.“

I dál jsem se dívala vlevo, protože sloužící se vždycky pokoušeli nedbat toho, co měli dělat, když se mohli věnovat čemukoli jinému, co se jim zdálo zajímavější. Vidět strážce, jak stíhají ranhojiče a harfeníky, to je přece velmi zajímavé. Zvlášť když strážní nejsou příliš horliví, pokud jde o plnění tohoto rozkazu. Docela dobře jsem si dovedla představit, jak se Barndy konsternované ptá: „Zatknout Mistra Harfeníka, Pane Tolocampe? Ale jak bych něco takového mohl udělat? A ranhojiče taky? Copak jich zrovna teď není víc potřeba v jejich Síni než tady?“

Odehrála se tam krátká strkanice, při níž se Tirone prostě provalil mezi strážnými, kteří se ho nemastně neslaně pokusili zadržet. Řikala jsem si, že při tom mezi oběma skupinami asi padlo sem tam nějaké ostřejší slovo, ale nikdo vlastně vážně odchodu Tironovy skupiny nebránil a Harfeník je všechny vedl poklidným krokem po hlavní cestě.

My jsme přešli cestu těsně před nimi, takže oni zašlapou naše stopy, které by snad mohly v prachu zůstat. Šla jsem neohrabaně dál a dál a řikala jsem si, jestli si otec vůbec všiml, že pod ním prošli nějakí sloužící. Sim a dva jeho druhové už došli k hranicím držby a Theng trochu znechuceně koukal, jaký že to zase nesou náklad. Rychle vyšel ze své malé budky, pak si ale všiml koše s obědem pro jeho strážní družstvo a hned roztál.

Začínala jsem se bát, že Mistr Capiam uvízne v táboře, i když by měl opravdu zůstat ve své Síni, byť o tom Mistru Tironovi říkal, co chtěl.

Jestli přejdeš za hranici, Mistře Capiame, už tě nepustí zpátky.“

„Myslíš, že přes hranici existuje jenom jediná cesta, když i do držby se dá dostat několika způsoby?“ zeptal se Capiam prostořece. Ještě se uvidíme, Paní Nerilko.“

Ulevilo se mi, protože mi bylo jasné, že má pravdu. Už jsme došli tak blízko k úzlabině, kterou probíhala hlavní cesta, že jsem viděla tábor a skupinku žen a mužů, hezky daleko od strážné zóny, kteří tam trpělivě čekali na jídlo.

„Stůj, Mistře Capiame.“ Theng přišel až k nám, protože ho zřejmě vyděsilo, jak rozhodně si Mistr Ranhojič vykračuje.

„Nemůžeš jít dál, protože bys musel zůstat.“

„Nechci, aby tenhle lék někdo vylil, Thengu. Jen se ujistím, že ti lidé pochopí, jak je vzácný a jak křehký je ten demižon.“

Otočila jsem se k nim bokem a předstírala jsem, že si ulevuji od tíhy demižonu. Theng mě znal natolik dobře, že by ztropil poplach, kdyby mě poznal.

„To se dá zařídit,“ odpověděl Theng. Postavil demižon kousek stranou od ostatních balíků a pak křikl na čekající muže a ženy: „S tímhle se musí moc opatrně a měl by to vzít ranhojič. Mistr Capiam říká, že je to lék.“

Byla bych Capiamovi ráda řekla, že dohlédnu na to, aby se lék dostal do těch správných rukou, ale neodvažovala jsem se příliš točit kolem Thenga, který teď dával pozor především na to, aby se Mistr Capiam vrátil tam, kam patří. Využila jsem této příležitosti a rychle jsem sešla po svahu k čekajícím lidem.

„No tak, Mistře Capiame,“ domlouval Theng Mistru Ranhojičovi, a já jsem zatím mohla dovršit svůj útek, „víš přece, že ti nemůžu dovolit, aby ses těsněji přiblížil ke svým cechovním druhům.“

Nesmírně se mi ulevilo, že se Theng zaměřil právě na tuto záležitost. Možná to ode mě bylo troufalé, ale cítila jsem, že by Mistr Capiam měl zůstat tam, kde ho bylo možné dosáhnout bubnovou zprávou a kde se mohl scházet na poradu s dalšími Mistry, zvlášť když s Mistrem Harfeníkem odvolali svoje lidi z Fortské držby. Odborník tak vynikající, jakým Mistr Capiam bezesporu byl, snad ani neměl právo vystavovat se takovému riziku, jaké ho čekalo v tomhle zoufalém táboře. Snad teď, když se začne s produkcí vakcíny, bude sběrný tábor během několika dní zrušen. Bude ovšem trvat velice dlouho, než držby, cechy a Weyry dokážou znovu ve svém životě nastolit obvyklý řád a rozmotat ten spletenec, do kterého nás tahle hrozná nákaza uvrhla.

Měla jsem i jeden velice sobecký důvod, proč jsem přivítala Mistrovo rozhodnutí, že zůstane ve své Síni. Chtěla jsem změnit svou dosavadní identitu stejně tak, jak jsem odvrhla svou dosavadní domovskou držbu. Sem tam nějaký ranhojič nebo harfeník by mne mohli poznat, protože mě třeba zahlédli v naší držbě, ale určitě nebudou hledat Paní Nerilku v internačním táboře, v území zamořeném infekcí, a vystavenou nepohodlí i nebezpečí smrti.

I když to Desdra výslovně neřekla, nepochybně odmítla moje nabídky, že bych jí chtěla pomáhat, protože věděla, že mladé dámy z panských rodů se takovým činnostem nevěnují, a už vůbec ne veřejně. Nejspíš mě považovala za neschopnou a triviální osobku, a snad jsem taková i byla: některé z mých docela nedávných nápadů by klidně bylo možné označit za pěkně pitomé. Ale já jsem neměla pocit, že bych se nějak vzdávala svého vysokého stavu a postavení. Spíše jsem se na to dívala tak, že se dávám na cestu, kde mohu být někomu užitečná, namísto abych byla zalezlá někde v držbě, chráněná a k ničemu, kde bych marnila své schopnosti všelijakými hloupostmi, třeba šitím šatů pro mou macechu Takovéhle „přiměřené zaměstnání“ pro dívku mého stavu může docela snadno zastat poslední služebná z šicí dílny.

Když mi tyhle myšlenky prolétaly hlavou, pořád jsem se ještě neohrabaně ploužila -jak ironické mi v té chvíli přišlo, že se děvčata z držby učí chodit drobnými krůčky, aby to vypadalo, jako že po podlaze plují. Nikdy jsem si tohle umění docela neosvojila. Následovala jsem muže a ženy, kteří odnášeli koše ke hranici tábora. Teď jsem si mohla všimnout, že většina z nich má na oděvu typický uzel, značící příslušníky Harfenického cechu. Jeden chlapík měl šaty v barvách Poříční držby, jiný držby Mořské. Poutníci, lapení při své cestě, když přicházeli k Tolocampovi, aby u něho hledali pomoc? Pěšina odbočila do mlází, v němž, jak jsem teď uviděla, stály jakési hrubé přístřešky. Měli jsme náramné štěstí, že zatím, bylo tak mírné počasí, protože ve třetím měsíci se daly čekat spíš bouřky, často bývaly sněhové plískanice a dost mrzlo. Na plápolajících ohních, živých v kamenných ohništích, stály různé nebo železné kotlíky. Že by právě do nich přišla moje výživná polévka? A tu jsem si všimla, že osoby zachumlané v pokrývkách nebo kožešinách a choulící se u každého ohně mají šedivou pleť a tupý výraz, jak je typické pro uzdravující se pacienty.

Na jednom okraji houštiny stál větší přístřešek, jehož stěny byly spleteny z podivné směsice nejrůznějších materiálů, a z přístřešku se ozýval sborem křečovitý kašel a sténání, které spolehlivě ukazovaly na hlavní ošetřovnu. Tam také odnášeli demižon s felysem. Ti, kteří přinášeli koše s jídlem, už lidem kolem ohňů rozdávali chleba. Tři ženy začaly rozdělovat zeleninu a odřezky masa do kotlíků. Ticho, které leželo nad táborem, bylo ze všeho nejhorší.

Spěchala jsem na ošetřovnu a ve dveřích jsem se srazila s vysokým, neholeným ranhojičem. „Felys, byliny- co neseš ty?“ ptal se mě dychtivě.

„Podběl. Paní Nerilka připravila čerstvou dávku včera večer.“

Zašklebil se a vzal mi demižon z rukou. „Člověka potěší, když ví, že s Pánem držby nesouhlasí každý.“

Je to pokrytecký zbabělec.“

Ranhojič překvapeně pozvedl obočí. „Viš, mladá dámo, není příliš moudré mluvit takhle o svém Pánu držby, ať k tomu máš důvod jaký chceš.“

„On ale není mým Pánem držby,“ opáčila jsem a neústupně jsem se mu dívala do očí. Já jsem k vám přišla, abych vám pomohla. Mám docela slušné vědomosti o vlastnostech léčivých bylin a o jejich přípravě. Já... pomáhala jsem Paní Nerilce vařit tenhle podběl. To ona mě naučila všechno, co vím, ona a její paní matka, která umřela v Ruathě. Můžu se starat o nemocné a nákazy se nebojím. Všichni, které jsem měla ráda, už stejně umřeli.“

Položil mi ruku kolem rameny, aby mě ukonejšil. Takové familiérnosti by se vůči Paní Nerilce neodvážil nikdo, ale nevnímala jsem jeho dotyk jako nějakou urážku. Naopak, osvědčil mi tím, že jsem normální člověk.

„Nejsi jediná, kdo takhle dopadl...“ Odmlčel se, abych mu řekla, jak se jmenuji. „No tak dobře, Rill. Zrovna teď vezmu každého dobrovolníka, který mi padne pod ruku. Moje nejlepší ošetřovatelka se právě složila...“ Hlavou kývl k provizornímu lehátku z nasekaných větví, na kterém ležela bledá a nehybná žena. „Nemáme moc možností, co se dá dělat, jen jim ulevovat od symptomů,“ poplácal významně na nádobu s podbělovým roztokem, „a doufat, že nedoslanou nějakou druhotnou infekci. Na tu se totiž umírá, ne na nákazu samotnou.“

„Brzo bude dost vakcíny.“ Řekla jsem to, abych ho potěšila, protože ho očividně tížilo, jak je tvář v tvář téhle hrozné epidemii naprosto bezmocný.

„Kdepak jsi tohle slyšela, Rill?“ zeptal se potichu a sevřel mi paži těsně pod ramenem, až to zabolelo. Každý jeho dotek tedy nemusí být jenom konejšivý.

„No to se přece ví. Včera očkovali proti bacilu lidi z Tolocampovy rodiny. A určitě udělají další sérum. Tábor je přece blízko...“

Muž pokrčil rameny a kysele mou poslední větu komentoval: „Blízko, ale sotva v popředí zájmu.“

Ta žena, na kterou mi předtím ukazoval, se vzepjala v horečnaté křeči a shodila ze sebe přikrývky. Okamžitě jsem k ní přiskočila. A tím začal můj první dvacetihodinový pracovní den v roli ošetřovatelky. Byly jsme tam tři a Macabir, onen ranhojičský tovaryš, a pečovali jsme o šedesát trpících lidí, uložených na provizorní ošetřovně. Nikdy jsem nevěděla, kolik dalších lidí zrovna v táboře je, protože počet jeho obyvatel stále rostl. Někteří lidé sem dorazili pěšky i na běhounech, protože doufali, že si někde ve Fortské držbě budou moci pro sebe zabrat půdu anebo usedlost, a jiní doufali najít pomoc buď ve Fortu, anebo v přilehlých cechovních Síních. Když zjistili, že je k cíli jejich cesty stráž nepustí, zase odcházeli. Často jsem si říkala, kolik lidí asi poctivě dodržuje vyhlášenou karanténu. Je pravda, že naše, západní část kontinentu je lidnatější než východní polovina. A území podléhající jurisdikci Fortu netrpěla ani zdaleka tak, aby se to dalo srovnávat s podmínkami Ruathy. Zaslechli jsme, že jen včasný příjezd Mistra Capiama do Jižního Bollu zabránil tomu, aby bacil nezdevastoval celou držbu stejně jako Ruathu.

Našli se i taci, kteří říkali, že právě Ratoshigan by si zasloužil, aby na něho dopadla rána osudu, která postihla Ruathu a mladého Pána Alessandra.

Doslechla jsem se, že je ještě pořád naživu. Ale on a jeho nejmladší sestra jsou jediná, kteří z jejich rodové linie přežili.

Takže jeho ztráta byla ještě strašnější než moje. Mohlo by to, co snad získá, být stejně hodnotné jako to, co jsem právě získala já?

I když jsem byla zničená, přepracovaná, podvyživená a trpěla jsem nedostatkem spánku, přece jsem byla tak šťastná jako nikdy dřív. Šťastná? Je to velice zvláštní slovo, když se má spojit s mým zaměstnáním v táboře, protože jen během prvního a druhého dne, co jsem tam byla, jsme ztratili dvacet lidí uložených na ošetřovně a na jejich místa přišlo patnáct nových. Ale poprvé v životě jsem byla někomu prospěšná a potřebná a s ohromením jsem poslouchala mumlavá poděkování těch, o které jsem se starala Pro člověka, kterému se dostalo takové výchovy jako mně, přinášela tahle práce i plno objevů velmi osobních a nepříjemných, protože jsem se zatím nikdy nedostala do lak blízkého styku s intimními tělesnými funkcemi mužů a žen, a teď jsem se musela postarat o ty i ony. Potlačila jsem počáteční nával nevolnosti, ještě víc jsem si přistříhla vlasy, vyhrnula jsem si rukávy a dala jsem se do díla Jestli i tohle patří k mé nové profesi, tak se tomu vyhýbat nebudu.

Měla jsem navíc jistotu, že jsem obrněná proti bacilu, který bych mohla chytit od těch, o něž jsem se starala, takže občasné Macabirovy chvalozpěvy na mou odvahu mě uváděly do rozpaků. Potom přišel jakýsi nebojácný ranhojič i k nám do tábora a přinesl s sebou dost séra, aby mohl naočkovat každého, a oznámil, že se tábor ruší. Nemocní budou přepraveni do Sině Harfenického cechu, kde už se připravují ubytovny učedníků na to, aby je tam bylo možné uložit. Lidé, kteří jsou v táboře přechodně, tam taky najdou přes noc přístřeší a ráno je vypraví na cestu A pokud budou tak laskaví a přenesou tam s sebou něco z vybavení tábora...

Dál jsem pracovala jako dobrovolník, přestože Macabir opakoval svoje přání, abych absolvovala oficiální výcvik v jejich Síni. „Máš pro tuhle profesi vrozené nadání, Rill.“

Jsem ale opravdu příliš stará na to, aby ze mě byl učedník, Macabire.“

„Co záleží na věku, když tak fortelně ošetřuješ nemocné? Jeden oběh, a budeš za sebou mít počáteční výcvik Po třech obězích nenajdeš ranhojiče, kterého by nepotěšilo, kdybys mu asistovala.“

„Ale teď jsem volná, Macabire, a mám možnost poznat z našeho kontinentu něco víc než jednu držbu.“

Povzdechl a poškrábal se na unavené a strhané tváři. „No, měj tuhle možnost na paměti, kdyby ti třeba půvab cestování zevšedněl.“

KAPITOLA VII

3.19.43-3.20.43

Odcházela jsem v podvečer, když se už už začínalo šerit, a měla jsem hrubě načrtnutou mapu, podle níž jsem měla dojít do severnějších usedlostí a držeb v kraji poblíž hranic Ruathy, kde toužebně čekali na sérum i další nezbytné lékařské potřeby. Macabir se mě snažil přemluvit, abych počkala alespoň do rána, ale připomínala jsem mu, že na chůzi po otevřených cestách budu mít světla dost, protože svítí úplněk, a oni na ty věci čekají. Nechtěla jsem riskovat, že by ve mně Desdra nebo někdo z držby mohl poznat Paní Nerilku, byť jsem vypadala tak neúhledně a ošuntěle.

Projela jsem kolem Fortské držby a nepodívala jsem se na ni ani očkem, ani abych se přesvědčila, jestli Tolocamp stojí zase ve svém okně. Jela jsem podél řádky chalup a stájí a přemýšlela jsem, jestli mě viděl procházet vůbec někdo z těch mnoha lidí, se kterými jsem žila s výjimkou posledních dvou dnů celý život. A zdalipak vůbec někomu scházím, vyjma Anelly a mých sester?

Byla jsem pošetilá, protože jsem byla mnohem víc unavená, než jsem si připouštěla až do chvíle, kdy jsem přestala s ošetřováním nemocných. Tucetkrát jsem v sedle zadřímala. Naštěstí můj běhoun byl zvíře tak poctivý, že když už jsem ho jednou navedla na cestu, šel po ní pořad dál, dokud nedostal jiný povel. Kolem půlnoci jsem dorazila clo první usedlosti a podařilo se mi dát očkování všem, kteří v ní žili. Potom jsem se však zhroutila. Nechali mě vyspat dosytosti, za což jsem ještě dobré paní domu skoro vynadala, když mi ráno nachystala bohatou snídani, ale ona moudře odpověděla, že ostatní držby a usedlosti už vědí, že k nim jedu, a to je přece jen lepší, než aby se strachovaly, že se na ně dočista zapomnělo.

A tak jsem jela dál a do další držby jsem dojela nějak uprostřed dopoledne. Trvali na tom, abych u nich zůstala na oběd, protože jsem vypadala hodně unaveně a ospale. Věděli, že na mé předešlé zastávce nebyl nikdo nemocný, ale úzkostlivě čekali na každou zprávu, kterou jim povím. Až do mého příjezdu se novinky dovídali jen z bubnových zpráv z mé příští zastávky, držby Pod Vysokým kopcem, která leží přímo na hranicích s Ruathu.

Konečně jsem si přiznala, že jedu do Ruathy. Už mnoho oběhů mě k tomuto cíli přitahovalo jakési osudové puzení, ale vždycky mi něco zkřížilo plány. Když jsem vyrazila na další míli cesty, sama pro sebe jsem objevila i zdůvodnění, že teď už umím cosi, co může být té nejtragičtější postižené držbě ku prospěchu Do samotné hlavní Ruathské držby se zatím dostali jen drakeni a pověsti o tom, jak je poničená, byly doslova hrůzostrašné. No, mohu se starat o nemocné, řídit jakoukoli práci, která patří do běžného života držby, a udělat všechno pro to, abych odčinila vinu, kterou cítím za předčasnou smrt matky a sester.

Taky jsem si začala uvědomovat, že nakažlivá nemoc udeřila naprosto bez ohledu na postavení, zdraví, věk a užitečnost své oběti. Je pravda, že velmi malé děti a hodně staří lidé jsou nejzranitelnější, ale epidemie skosila mnoho lidí v rozkvětu života, kteří mohli ještě mnoho dokázat Možná jsem podvědomě tuhle cestu maskovala touhou po sebeobětování nebo snahou být užitečná jiným, co ale záleží na mých pohnutkách, ať skrytých nebo otevřených, dokud budu schopna vykonávat práci, kterou někdo potřebuje?

Sotva jsem krátce po poledni přijela do držby Pod Vysokým kopcem, musela jsem se hned dát do práce a sešít dlouhý šrám, ke kterému přišel jeden z držebníkových synů, bez ohledu na moje námitky, že jsem jenom posel. Jejich ranhojič odešel dolů do Fortské držby, sotva se z Ruathy ozvaly první tragické zprávy. Protože jsem jim o muži jménem Trelbin nemohla nic říct, smutně si domysleli, že i on musí být mrtvý. Paní Gana mi povídala, že je schopná vypořádat se s

menšími zraněními, ale poradit si s touhle ránou přesahovalo její možnosti. Nu, je pravda, že jsem asistovala při chirurgických zákrocích podobného druhu, a tak jsem se cítila přece jen poněkud povolanější, než byla ona. Sešívát šev na plátně, které nenařiká a nemůže se vykrucovat, je něco docela jiného než vyspravovat potrhaný a nepevný sval. Měla jsem mezi zásobami, které jsem vezla, dostatek felysu a uspavce, abych mohla chlapcovy útrapy zmírnit, a pevně jsem věřila, že moje stehy budou držet. Když jsem skončila, Paní Gana prohlásila, že je doslova ohromená.

Později jsem jim vysvětlila, co je to sérum, a naočkovala jsem všechny vyjma pasáků ovčín, kteří žijí na samotě v kopcích a nikdy nescházejí natolik nízkou k obydleným krajům, aby mohli chytit nějakou infekci. Paní Gana si stejně ani pak nebyla tak docela jista, jestli bacila neroznáší i vítr, a tak trvala na tom, abych jí podrobně vyložila, jak se proti nemoci bránit. Věděla jsem, že mi nevěří, když jsem jí říkala, že smrt nepůsobí bacil sám, ale druhotná infekce, která napadne už oslabeného pacienta. Proto jsem taky nemohla přiznat, že vlastně nejsem školený ranhojič. Tím bych zničila všechno to dobré, co jsem pro ně udělala. Ať jsem byla vyškolená nebo ne, moje informace byly přesné.

Bestrum s Ganou mi potom zarmouceně pověděli, že jejich syn a dcera, doprovázeni sloužícím, odešli na ruathské Slavnosti nepadání a nemají o nich ani nejmenší zprávičku. Očividně doufali, že jsem byla jmenována právě do Ruathy. Bestrum pro mě lopotně kreslil mapu, abych věděla, kudy se mám dát, když se zvenčí ozvaly rozrušené výkřiky a pozdravné volání. Když jsme se vyklonili z okna, uviděli jsme dosedat na zem modrého draka, dost nezvykle naloženého. Všichni jsme běželi, abychom drakenský pár přivítali.

Já jsem M' barák, jezdec na Arithovi, z Fortského Weyru. Přicházím k vám proto, že hledám a sbírám všechny ty velké láhve, které vyfukovali sklářští učedníci.“ Mládenec ukázal na náklad, kterým byl jeho drak ověšený, a rošťácky se ušklíbl. „Nemáte u vás taky nějakou nazbyt, kterou bych mohl vzít na Ruathu?“

Přestože byl mladíček, náležela mu patřičná úcta jako každému jinému drakenovi, a tak mu nabídl džbáněk klahu a několik vynikajících zákusků s vínem, které pekla Paní Gana. Při jídle jim vyprávěl, že běhouni umírají na nákazu bacilem taky a musí se očkovat zrovna jako lidé. Bestrum a Ganou pyšně oznamovali, že dostali očkování teprve dnes ráno a ukazovali na mě. M'barak rozpačitě pomrkal, že jsem se málem rozesmála, protože jsem si domyslela, že mě zatím počítal k lidem ze zdejší držby. Ačkoli jsem na sobě měla ještě pořád ty hrubé kalhoty a plstěné boty, Macabir mi dal ranhojičskou tuniku a nepromokavý plášť na ochranu před strastmi cesty. Nevypadala jsem zrovna jako řádný ranhojič a byla jsem si toho dobře vědoma, i když tihle dobří držečníci to nepoznali.

„Vracíš se hned do Síně Ranhojičského cechu?“ začal M'barak „Protože kdybys náhodou uměla zacházet s běhouny, hrozně by tě teď potřebovali na Ruathě. Mohl bych tě vzít s sebou,“ a rozverným potěšením mu až zajiskřilo v očích, „a ušetřit ti dlouhou a obtížnou cestu. Tuero by mohl bubnovou zprávou dát vědět vaší Síně, kde jsi. Je potřeba, aby se do Ruathy vraceli lidé, kteří jsou očkováni a nebojí se nákazy. Ty se přece nebojíš, co?“

Jenom jsem zavrtěla hlavou a byla jsem trošičku vedle z toho, jak rychle se mi rozběhlo srdce a zesílil puk, když se mi dostalo tak nečekaného pozvání tam, kam jsem se za každou cenu chtěla dostat. Dokud byla naživu Suriana, působila na mě Ruatha jako magnetovec, protože pro mě představovala jedinou naději na trošku štěstí a svobody. Už jsem ze sebe setřásla jářmo, které mě svazovalo coby příslušnici panského rodu z Portské držby, byla jsem naprosto volná a nic mi nebránilo v cestě do Ruathy, zvláště teď, když jsem tam navíc dostala pozvání. Bude to Ruatha žalostně jiná, než byla ona držba, kterou mi popisovala Suriana, ale teď bych tam alespoň mohla být víc k užítku, zejména když tam přijdu jako Rill a ne jako Paní Nerilka. Tohle je přece zaměstnání a užitečnost, po kterých jsem toužila, no ne?

Jestli hledáš někoho, kdo to umí s běhouny, tak tady mám dva muže, kteří, když zrovna nespí, vyřezávají hračky ze dřeva, protože nemají nic na práci, dokud nepřijde pořádné jaro,“ pravil Bestrum nezvykle mnohomluvně. „Rill je bodla dneska ráno tak jako nás ostatní, takže nemají proč se bát jít na Ruathu“

Všechno bylo jasné. Zatímco oba stájníci, bratři, kteří se vyznačovali stejně flegmatickou náturou, si balili pár svých osobních věcí, laskavá Gana vystrachala těžký kožich na ochranu proti krutému mrazu mezimezí. Běhala sem a tam a proháněla sloužící, jak sháněla pro nás tři potraviny, a vyhledala i tři velké lahvice, které vyfukovali sklářští učedníci, a ty jsme s M'barakem museli upevnit na Aritha tak, aby se jedna o druhou nerozbily.

Tohle naprosto nebyl první případ, kdy jsem se dostala do kontaktu s drakem, ale dozajista jsem se s Arithem dotýkala nejvíc a hodně osobně. Draci mají teplou, velmi hladkou a měkkou kůži, která vám na rukou zanechá kořenitou vůni. Arithovi to někde hluboko v hrdle pořád dunivě rachotilo, ale M'barak mě ujišťoval, že to vůbec není proto, že by byl nespokojený se svým neobvyklým nákladem. Veliké sklenice jsme pořádně zabalili; ve Fortu jsme měli těchto výsledků učednické píle víc než dost, ale nedokázala jsem si vzpomenout, co s nimi máti dělala.

Ještě jednou jsem se podívala na chlapcovu zranění, ale nezdálo se, že by se s ním dělo něco špatného, a hoch spal jako nemluvně, s úsměvem na tváři, jak na něho působil felys. Pak jsem se rozloučila s Ganou a Bestrumem, kteří, byť jsem je znala jen pár hodin, nešetřili přáními všeho nejlepšího. Slíbila jsem jim, že se poptám po jejich dětech a sloužících a pošlu jim zprávu. Gana si byla vědoma, že zbývá jen nepatrná naděje, ale moje nabídka ji přece trošku uklidnila.

Bestrum mi pomáhal nasednout na dračí hřbet a dosedla jsem na svoje místo za štíhlým, ale houževnatým M'barakem tak ztěžka, až jsem se ulekla, že jsem Arithovi mohla nějak ublížit. Oba bratři nasedli bez sebemenšího vzrušení a bylo příjemné pomyšlení, že by napřed museli spadnout oni dva, abych se dostala do nějakého nebezpečí já.

Arith se krátce rozběhl, potom vyskočil vzhůru a křehce vyhlížející průsvitná křídla nabrala prvním mohutným rozmachem vzduch. Tohle byl ten nejvzrušivější zážitek, jakého se mi kdy dostalo, a jak nás mocná Arithova křídla nesla pořád výš a výš, znovu jsem drakenům zazáviděla. Ale byla jsem vděčná jak za kožich, tak i za podporu teplých mužských těl přede mnou i za mnou.

M'barak musel uhodnout, jak se v té chvíli cítím, protože se po mně ohlédl a zešířila a slastně se na mě usmál. „Teď se

mě drž, Rill, půjdeme do mezimezí? křikl. Alespoň si myslím, že něco takového řekl, protože mu protivítr sebral slova od rtů.

Jestliže let na dračím hřbetě je nádherně vzrušující, let mezimezím je destilovaná hrůza. Černota, nicota, mráz tak silný, že mě bolely všechny končetiny, a jediné vědomí, že drakeni a draci tenhle zážitek absolvují dennodenně bez nejmenších následků na zdraví, mě zdrželo, abych neječela hrůzou. Zrovna když jsem se už smířila s tím, že se udusím, obořily se na nás sluneční paprsky, jak nás Arith díky svému jedinečnému dračímu instinktu přenesl k našemu cíli. Potom už jsem musela vzdorovat situaci, která se mne dotýkala mnohem podstatněji než letný průnik černým mezimezím.

Nikdy jsem v Ruathské držbě nebyla, ale Suriana mi posílala nesčetné nákresy s pohledy na držbu a popisovala mi její krásy pořád dokola. Hlavní prostory držby, vysekané v rostlé skále vysokého útesu, se fyzicky změnit nemohly, ale přece se nějak nepodobaly Surianiným obrázkům. Povíдалa mi o nádherném ovzduší Ruathy, o pohostinnosti a přátelskosti, tolik odlišné od chladné, odtahité strojenosti obvyklé ve Fortu. Popisovala mi, jak spousta lidí, příbuzných i ostatních, neustále přichází do držby a zase z ní odchází. Popisovala mi louky, dostihové závodiště, krásná pole podél řeky. Nedožila se toho, aby mi musela popisovat ohromné pohřební rovy nebo pochmurné kruhy vypálené země, trosky zničených cestovních vozů a rozmetané osobní věci, hyzdící obě strany silnice, kterou kdysi vroubily stánky trhovců, ověšené praporky a obstoupené kupujícími i čumily.

Byla jsem tím vším ohromena a jenom mimochodem jsem vnímala, že oba flegmatictí bratři jsou z toho, co vidí dole, taky zděšení. Naštěstí M'barak měl v sobě tolik taktu, aby mlčel, a nechal Aritha klouzat nad poničenou držbou Zachytíla jsem alespoň jeden povzbudivější pohled: pět lidí sedělo na nádvoří a očividně se vyhřívali na odpoledním slunci.

„Podívej, dneska už vidíme druhého draka, bratře,“ řekl muž těsně za mnou se zřetelným uspokojením v hlase.

Podívala jsem se kupředu a viděla jsem mohutného bronzového draka, který zrovna složil svoje pasažéry ve velikém vchodě do stájí. Jak se Arith hnál nad zoranými poli, bronzák odstartoval. Zírali jsme na něho, jak se mu slunce odráží na kůži a křídlech, a potom náraz zmizel. Arith dosedl přesně na stejné místo, které předtím zaujímal bronzový drak.

„Moreto,“ volal M'barak a zuřivě nával. Otočila se po něm vysoká žena s krátkými, kudrnatými blond vlasy. Weyrena z Fortského Weyru byla poslední osobou, kterou bych tady na Ruathě očekávala

Navzdýcky si budu pamatovat, že jsem měla příležitost vidět Moretu právě v tom jedinečném okamžiku jejího života, kdy měla tvář lehce opálenou od slunce a prozářenou vnitřním klidem, kterému jsem dokázala porozumět až mnohem, mnohem později. Poté, co Leri odešla na odpočinek a Moreta po ní převzala hodnost starší weyreny, byla ve svém novém postavení pochopitelně několikrát i ve Fortské držbě. Ale byly to návštěvy zřídka, jen o slavnostních příležitostech, a přestože jsem s ní byla v jedné síni, vlastně jsme spolu nikdy nemluvily. Měla jsem dojem, že je ostýchavá a zamlklá, jenomže to vždycky Tolocamp povolil uzdu své těžkopádné žvanivosti, jak to umí jenom on, takže jsem stejně pochybovala, že by se vůbec někdy dostala ke slovu.

„Pospěš!“ M'barakův hlas mě vytrhl z úvah, do kterých jsem se v té chvíli zabrala. „Potřebuji pomoci s těmi pitomými flaškami a mám tady nějaké lidi, kteří tvrdí, že umí zacházet s běhouny. A musíme sebou hodit, protože se ještě mám připravovat proti spadu Jestli se zpozdím, tak mě F'neldril stáhne z kůže!“

Ze stinné stáje vyšli další dva muži a stíhlé, černovlasé děvče, aby nám pomohli. Okamžitě jsem poznala Alessana a předpokládala jsem, že ta dívka musí být jeho jediná přeživší sestra, Oklina. Zbývající chlapík na sobě měl šaty obarvené harfenickou modří. Oba bratři rychle sesedli a my s M'barakem jsme jim podávali napřed zásoby a potom velké skleněné lahvice - ani jedna z nich nedoznala cestou úhony.

Jestli sesedneš, tak Moreta bude moci nastoupit,“ naznačil mi M'barak a omluvně se usmíval, že na mě tolik spěchá. A tak jsem

si poprvé vyměnila s Moretou místo. Byla bych velice rada, kdyby tohle naše setkání trvalo o chvíli déle, protože se chovala tak, že člověk zatoužil poznat se s ní blíže. Vůbec se mi nezdála tak lhostejná, jak mi připadala za návštěv v naší držbě. Jak se Arith rozbíhal, aby se mu snáz startovalo, Moreta se ohlédla přes rameno. Ale to nebylo kvůli mně.

Obrátila jsem se a viděla jsem, jak si Alessan dlaní stíni očí a pozoruje draka až do chvíle, kdy skočil do mezimezí. Pak se usmál, přivítal nás všechny ve své držbě a podával nám přátelsky ruku. „Tak vy jste nám přišli pomoci s běhouny? A řekl vám M'barak upřímně, co tady v poničené Ruathě potřebujeme?“

Napřed se mi zdálo, že mluví velice zahořkle, ale pak jsem pochopila, že jen nezavírá oči před trpkou realitou své nynější situace. Vždycky měl trošku drsný smysl pro humor, ale Suriana, když mě připravovala na mou dlouho očekávanou návštěvu Ruathy, mě na to upozornila. Co by si asi pomyslela, kdyby viděla svou sesterskou osvojenkyni přijít tak, jak jsem zrovna dorazila?

„Posílá nás Bestrum, Pane Alessane, s projevem soustrasti a s pozdravy,“ řekl šedivější z bratrů Já jsem Pol a můj bratr se jmenuje Sal. Žádná jiná zvířata nemáme tak rádi jako běhouny.“

Alessan otočil pohled svých usměvavých světle zelených očí na mě, a v té chvíli mi proletělo hlavou všechno, co mi o něm psala Suriana Ale kresby, které mi v dopisech posílala, nebyly tak docela pravdivé - pokud se oproti onomu mladému pohlednému chlapíkovi dramaticky nezměnil. Měl ve tváři pár zřetelných vrásek, výraznější rysy kolem úst a kolem očí a nevýslovný smutek v obličejí, přestože se při uvítání usmíval - byl to smutek toho druhu, který zeslábne, ale nikdy docela nezmizí. Byl hodně pohublý a oslabený horečkami; široce rozložené kosti v ramenou mu vystupovaly pod tunikou a ruce měl drsné, mozolnaté, poškrábané a popíchané, spíš jako poslední sloužící než jako Pán držby.

„Já jsem Rill,“ řekla jsem ve snaze přinutit svoje myšlenky, aby se přenesly do současnosti a strážily mě před nečekanými otázkami. Já jsem odjakživa zvyklá zacházet s běhouny. Mám taky určité zkušenosti s léčením a s přípravou léčebných prostředků z květín, kořinek a hlíz. A přinesla jsem i nějaké zásoby s sebou.“

„Neměla bys něco proti tomu strašnému kašli?“ zeptala se mě dívka, jejíž veliké tmavé oči jen zářily Takové nadšení stěží vyvolala moje přítomnost anebo zásoba sirupu proti kašli, ale ještě velice dlouho jsem se neměla dovědět, že tihle

lidé právě prožili neobyčejnou hodinu, která skončila těsně předtím, než jsme přiletěli my.

„Ano, jistěže mám,“ odpověděla jsem jí a pozvedla jsem sedlové brašny, ve kterých byly nacpané láhve s podbělem. „Držebník Bestrum by rád věděl, jestli jeho syn a dcera zůstali naživu,“ neotesaně se zeptal Pol a rozpačitě přešlapoval z nohy na nohu, zatímco jeho bratr se díval všude možně, jen ne na Alessana.

„Podívám se do našich záznamů,“ řekl klidně harfeník, ale všichni jsme si všimli, že se zatvářil skepticky a úsměv v Alessanových očích pohasl. Oklína ztěžka vydechla. Já jsem Tuero,“ pokračoval harfeník a povzbudivě se na nás usmíval. „Alessane, co se teď má dělat?“

A tak Tuero dovedně obrátil naše úvahy k budoucnosti, pryč od žalostné minulosti. Náš zájem a naši práci vyžaduje současná chvíle.

Alessan rychle vysvětlil, co je třeba dělat. Především těch pár pacientů, kteří ještě zůstali v Hlavní síni, je nutné přestěhovat do pokojů ve druhém poschodí držby. Pak se musí celá síň pořádně vymýt roztokem ruděnky. Přeskakoval pohledem ze mě, od které v téhle věci skutečně mohl čekat pomoc, na Pola a Sala.

„Musíme připravit dostatek séra, abychom mohli očkovat běhouny.“ Otočil se a rukou ukázal směrem k pastvině. „Krev budeme odebírat tamhle od těch, kteří nákazu překonali.“

Pol se zarazil v půli příkývnutí a podíval se po Salovi. Musím přiznat, že pohled na ty běhouny mě ohromil. Mnoho z nich bylo hubených, měli tenoučké kosti a vysoké boky, hodně hubené krky a byli příliš vyzábli, než aby mohli snést sebemenší srovnání s oněmi pevně stavěnými, rozložitými a pořádně osvalenými zvířaty, která bývala pýchou Ruathské držby. Někteří vypadali spíš jako velké chodící kostry.

Alessan si všiml, jak jsme z těch běhounů vedle. „Většina zvířat, která choval můj otec, podlehla nemoci.“ Mluvil naprosto věcně a vzali jsme si z něho příklad. „Tihle, které jsem vyšlechtil já, jsou určeni pro rychlý běh na krátké vzdálenosti, a jak se ukázalo, jsou dost houževnatí, aby nákazu přežili, zrovna tak jako někteří podivní kříženci, které s sebou přivezli naši hosté.“

„Ale to je škoda, náramná škoda,“ mumlal Pol a vrtěl šedivou hlavou. Jeho bratr dělal totéž.

„No, naštěstí mohu znova vyšlechtit i silná zvířata. Neznáte náhodou mého hlavního stájníka, Daga?“ ptal se Alessan bratrů. Oběma se rozjasnily líce a nadšeně příkyvovali. „Má nahoře na pastvinách pár klisen s hříbaty a mladého hřebce. Tam dokázali přežít, takže mám ze starého stáda alespoň něco, z čeho můžeme při chovu vyjít.“

„To se dobře poslouchá, můj Pane, taková dobrá zpráva.“ Salova slova ale byla určena spíš běhounům než Alessanovi.

Jenomže,“ Alessan se na oba muže omluvně usmál, „než začneme odebírat krev na výrobu séra, musíme mít připravené čisté místo, kde nebude ani jeden bacil, abychom měli kde pracovat.“

Pol si začal vyhrnovat rukávy. „Hádám, že nebude moc práce, se kterou bychom ti já a bratr nemohli pomáhat, můj Pane. Drhli jsme podlahy předtím, tak můžeme zas.“

„To je výborné,“ řekl Alessan s úsměvem. „Protože když to napoprvé neuděláme pořádně, tak tovaryška Desdra nás přinutí dělat to znovu a znovu, dokud to nebude v pořádku. Zítra bude tady, aby nám to zkontrolovala.“

Když jsme došli na nádvoří před hlavním vchodem do držby, tak Tuero, muž, kterého mi představili jako Deefera, pět osvojců a čtyři uzdravující se nemocní, jinak držebníci z farem, sestavovali z vozových kol podivná zařízení.

„Máme několik takovýchto centrifug, pomocí kterých oddělujeme z krve to zázračné sérum,“ vysvětloval nám Alessan. Bratři příkyvovali, jako by přesně věděli, oč se jedná, ačkoli v Salově obličejí byl patrný jistý zmatek a překvapení.

V Hlavní síni se k nám připojila Oklína, která přivedla zástup sloužících s kbelíky horké vody, hadry a košťaty. Nesla s sebou nádobu, v jakých se zpravidla uchovávaly silné čisticí prostředky. Všichni jsme si vykasali rukávy, a jak jsem si všimla, Alessan už měl ruce červené, i když mu na pažích zůstávaly jen slaboučké zabarvené skvrny. A pak jsme se všichni pustili do drhnutí.

Drhli jsme a drhli, dokud světleny v koších svítily, drhli jsme, i když jsme v jedné ruce drželi kus rolády s masovou náplní a u práce jsme žvýkali, pokoušejíce se nevnímat mdlou svíravou pachut', kterou mocné aroma ruděnky dodávalo všemu ve svém okolí. Drhli jsme do té doby, než bylo třeba vyměnit první sadu světlenových košů za čerstvé.

Alessan se mnou musel několikrát zatřást, než jsem nechala lopotného drhnutí a uvědomila jsem si, že ostatní už s tím skončili. „Ty už spíš a ještě při tom umýváš, Rill,“ povídal mi škádlivě, ale znělo to tak laskavě, že jsem mu oplatila kajícím úsměvem.

Zbývalo mi sotva tolik sil, abych dokázala vyjít za Oklinou po schodech a do pokoje v prvním poschodí, který mi určila. Vzpomněla jsem si ještě popřát jí dobrou noc, než jsem za sebou zavřela dveře. Říkala jsem si, že bych si měla promyslet pár slov pro Desdru, až nazítří dorazí, aby mě neodhalila jako vzbouřenou Tolocampovu dceru, ale v okamžiku, kdy jsem dopadla na lůžko, jsem spala jako dřevo.

KAPITOLA VIII

3.12.43-3.22.43

Probudila jsem se pořádně vylekaná, když jsem zjistila, že se nacházím v cizím prostředí, a musela jsem se uklidňovat, že nejsem zpátky ve svém pokoji ve Fortské držbě. Bylo ticho, které se zdálo hutné a hmatatelné, ticho, které mě zmátlo ještě víc než neznámé okolí. Pak jsem odhalila, v čem je ten rozdíl - vůbec se neozývaly bubny. Vstala jsem a oblékla jsem se, abych začala svůj první celý den na Ruathě.

Popíjela jsem v Hlavní síni klah a chvatně snídala trošku obilné kaše, a v tom přiletěla Desdra na Arithovi. Rozběhli jsme se ven pomáhat, protože malý drak byl opět ověšený spoustou sklenic, těch velikých, učednických, i menších, určených k uchování veledůležitých séra.

Neměla jsem možnost si promluvit s Desdrou, protože Alessan poslal mě i oba bratry na pole, abychom začali s dalším

krokem v přípravě séra.

Zvířata byla buď apatická po přestálé nemoci, anebo byla tak dobře vycvičená, ale mohli jsme s klidem vodit dvě naráz. Po druhé a třetí cestě už byla zaplněna všechna stání ve stájích a pak nám Alessan ukázal, jak máme z krční žíly odebírat běhounům krev. Všechna zvířata celou proceduru podstoupila docela klidně. Začali jsme pracovat společně se Salem, a když jsem viděla, že na vpichování jehlových trnů do žíly má trochu slabý žaludek, ujala jsem se toho já, zatímco on držel zvíře za hlavu.

Než jsme byli hotovi se čtyřicetivaceti zvířaty, bylo poledne. Po každém odběru jsme krev přelili do velikých učednických lahví, které jsme potom přenesli do Hlavní síně držby a upevnili na vozová kola, zastávající roli centrifugy. Ačkoli jsem nebyla sama, kdo měl pochybnosti o tomhle vynálezu, neřkuli o podivné proceduře samotné, Desdra brala naši manufakturu s tak sebejistým klidem, že jsme se na nic neptali. Jakmile zkontrolovala, jestli jsou lahve pořádně upevněné, pokynula mužům, aby začali roztáčet kola. Muži u setrvačnicků se často střídali, aby udržovali stále stejnoměrnou rychlost otáčení. Letmo jsem si pomyslela, jakou paseku by nadělala i jediná láhev, která by se z kola vysmekla, a na všechno to umývání, které by se muselo opakovat, ale pak jsem si řekla, že takové dumání se nehodí do ovzduší plného naděje a prospěchu, které na Ruathě všeobecně panovalo.

Potom mezi námi prošla Oklina se silnou polévkou a horkými chlebovými rolkami. Když se k nám konečně připojila i Desdra, většina z nás se živila u dlouhého stolu s trnoží a ostatní se opírali o stěny, ranhojička nám pak vysvětlila, proč je tak naléhavé, abychom splnili svůj ohromný úkol. Jedině masové a okamžité očkování ohrožených běhounů může předejít novému propuknutí nákazy. Každý člověk, který je na Ruathské držbě, má v tomto grandiózním podniku svůj podíl, protože se nesmí dopustit, aby nákaza dostala druhou šanci, jinak by zdecimovala celý kontinent. Po Desdriných novinkách následovalo zakřiknuté ticho.

Zatímco se čekalo na výsledek odstředování první várky, odešli jsme se Salem a Polem zpátky do stájí, abychom se podívali, jak se vede našim pacientům. Dag už jim namíchal výživné krmení z ohřátých otrub, které vylepšil trochou vína a nějakými bylinami, o nichž se starý stájník vyjádřil, že by měly přispět k rychlému obnovení odebrané krve. Pak jsme je pořádně vyhrábelcovali a vyčistili jim ohánky a hřívky od bláta a slámy.

Bez ohledu na to, že měl nohu v dřevěné dlazi, pracoval Dag stejně jako my. Co nedokázal zvládnout sám, to za něho udělal jeho vnuk, rošťácký, drzý a nekonečně zvědavý kluk, který se jmenoval Fergal. Podezíral kdekoho z nějakého úkladu, zvláště Alessana, když se jeho Pán přišel podívat, jak zvířata snášejí odběr krve. Jediná osoba, jejíž příkazy provedl vždycky bez odmlouvání, byla Oklina. Jinak se každému pokynu vzpíral a vykrucoval se tak drze, že nad tím zůstával rozum stát. Daga ovšem zbožňoval.

Očividně byl přesvědčený o toru, že křepký starý koňák s nohama do „o“ nemůže nic pokazit. Přes všechnu svou nestoudnost byl Fergal naprosto oddán běhounům. Nejvíce péče věnoval klisně ve vrcholném stadiu březosti: měla břicho vzduté jako buben, hříbě se mělo narodit každou chvíli, a ona kývala hlavou, nastražovala uši a funěla na Fergala tak, že bylo zjevné, jak je mu nesmírně vděčná.

„První dávka bude brzy hotová,“ oznámil nám náhle Alessan. Udivilo mě, že jenom my dva s Fergalem jsme byli zvědaví, jak to dopadlo. Pol se Salem se uvelebili na otepi slámy, aby si pěkně popovídali s Dagem, a zdvořile odmítli nabídku, aby se šli taky podívat na hotové sérum.

Pořádně mě překvapilo, že výsledkem všeho toho vrtění na centrifuze byla jakási podivná, slámově žlutá kapalina. Ve chvíli, kdy jsme došli do Hlavní síně, Desdra už z jedné lahve tekutinu slévala a vysvětlovala, jak na to jít, aby se při tom nezvířila tmavá usazenina dole. Pod jejím vedením jsme se ji pokoušeli napodobovat a stáčeli jsme čistou tekutinu z velké nádoby do menších lahví a ke každému přecherpávání jsme používali čistých jehlových trnů, abychom co možná nejvíce omezili možnost znečištění. Desdra do téhle práce nemilosrdně zapojila každého, koho v síni našla, dokonce i tři nejschopnější pacienty, a neustále přecházela mezi námi, aby nás kontrolovala.

„Na dnešní odpoledne bychom měli mít lahví víc než dost,“ prohlásil hlasitě Tuero. Chtěl to říci hodně radostně, ale dočkal se jen zavrčení od všech, kteří robotovali v doslechu. „M'barak říkal, že během spadu se tu a tam zmíní, co bychom potřebovali.“

„Kolik bysme měli ty srajdy nadělat?“ ptal se Fergal. Střelil pohledem ven, k polím, kde se popásali jeho milovaní běhouni.

„Tolik, aby to stačilo na očkování všech klisen a hříbat, co zbývají z původních stád v Keroonu, Telgaru, Ruathě, Fortu, Bollu, Igenu a Istě,“ řekl Alessan. Musela jsem udusit zasténání, když jsem si představila, kolik očkovací látky bude zapotřebí.

„Na Istě se přece nechovají běhouni. Je to ostrov,“ oponoval Fergal bojovně.

„Ale trpí tam tou nemocí zvířata i lidé,“ řekl Tuero, když Alessan neodpovídal. „V Keroonu a Telgaru taky připravují tohle sérum, takže Ruatha nemusí dělat všechno sama.“

„Ruatha musí Pernu dát tolik, kolik bude moci,“ dodal Alessan, jako by ty ostatní ani neslyšel. „Musíme se snažit, aby z našich zvířat, pocházelo nejlepší sérum, jaké je vůbec možné vyrobit. Vraťme se ke své práci.“

A tak jsme vytrvali v práci i dál. Ti, kteří nebyli ještě docela zdraví, se usadili k výlevkám a umývali skleněné nádoby anebo důkladně zátkovali lahvičky naplněné sérem a vkládali je do rákosových košíků s přepážkami. Nejmladší držečníci fungovali jako poslíčkové anebo, vždycky dva a dva, opatrně přenášeli připravené sérum dolů, do chladnějších místností.

Já jsem měla na starosti odebírání krve běhounům. Vždycky se mi trochu ulevilo, když jsem mohla utéci před vlezlým pachem ruděnky a odvést svého pacienta - a současně oběť - zpátky na pole a přivést odtud dalšího běhouna. Alespoň jsem se dostala na čerstvý vzduch. Dag začal barvou značkovat ty, kterým už jsme vzali krev, abychom nechtěně neodebrali jednomu zvířeti krev dvakrát. Žádné z nich nebylo tak silné, aby to bezpečně přečkalo. Moje časté procházky s běhouny mi také umožňovaly prohlížet si poničenou Ruathu, jak ji nazýval Alessan. Zakrátko mi bylo

docela jasné, že by stačilo jen nepatrně času a námahy a spousta těch ruin by byla brzy v pořádku, a promýšlela jsem pořád dokola strategii, jak bych na to šla já, kdybych měla právo mluvit do záležitostí Ruathy. Bylo mi ovšem jasné, že to není nic než neškodná kratochvíle.

Po ránu se ozvaly bubny a dávaly nám vědět, jaké množství séra máme připravit a kolik z toho si vyzvedne ten který draken. Alessan zdůrazňoval, že dávky uváděné v bubnových zprávách je třeba přesně zapsat, ale nemůže uvolnit Tuera na to, aby poslouchal bubnové kódy.

„Tak ať to udělá Rill,“ zavrčela Desdra na půl úst.

„Ty rozumíš bubnovým zprávám, Rill?“ ptal se trošku překvapený Alessan. Byla jsem tím tak zaskočena, že jsem nedokázala hned odpovědět. Už jsem si začínala myslet, že Desdra v téhle umazané, upoceně Rill s oškubanými vlasy ani nepoznala Tolocampovu dceru.

„A zřejmě i různým kódům, že, Rill?“ Desdra se teď chovala vyloženě krutě, ale aspoň nikomu nepovídala, jak to přijde, že ví tolik o mých schopnostech, o kterých se tady ještě nemluvalo. „Mezi zprávami může plnit skleničky sérem. Potřebuje si chvilku posedět. Už je několik dní pořád v poklusu.“

Brala jsem to jako náznak, že Desdra souhlasí s tím, co tady dělám a jak jsem pracovala ve sběrném táboře, a že mi můj vrtoch nezazlívá. Naštěstí se ani Alessan nevyptával, jak je možné, že jakási služka, která se přihlásila jako dobrovolník k ranhojičům, může rozumět tak složitým a tajemným záležitostem. Byla jsem však nesmírně vděčná, že jsem si mohla na chvíli sednout Odkud dokázal Alessan neustále čerpat novou a novou energii, to jsem nechápala Už mi bylo jasné, proč ho Suriana tolik obdivovala a zbožňovala. Zasloužil si hlubokou úctu a já jsem pro to nacházela stále nové a nové důvody. Chápala jsem i to, že ho pořád něco žene kupředu Bez ohledu na kruté okolnosti, které stály proti němu, Alessan usiloval obnovit Ruathskou držbu, znovu zabydlit opuštěné usedlosti a prázdná pole znovu oživit stády dobytka Chtěla jsem tu zůstat a pomáhat mu v tom.

Zjistila jsem ovšem i to, že jakmile jsem se ocitla zase ve formální držbě, automaticky jsem přejímala rodinnou odpovědnost, například v tom, že jsem přikazovala sloužícím, co mají dělat, a vysvětlovala jim, jak to mají dělat lépe. Naštěstí se nikdo neptal, zdali mám právo něco takového si dovolovat, protože se to všechno dělo jen v nejlepším úmyslu - co nejlépe zvládnout nálehavou práci.

V protikladu k osidnému dojmu křehkosti, kterým působila Oklina, pracovalo to děvče zrovna tak tvrdě jako její bratr, ale nesmírná tíha povinností, které na ni spočívaly, mě doslova děsila, protože já jsem vždycky měla při ruce nějaké sestry, které mi od množství úkolů ulevovaly. Kdykoli jsem měla možnost, vždycky jsem jí pomáhala. Nebyla to nijak zvlášť pěkná dívka, což by někdo méně laskavý mohl mít za jeden z důvodů, proč jsem se s ní tak snadno sblížila, protože tmavá pleta příliš výrazné, téměř mužské rysy jí neslušely o nic víc, než má rodinná podoba sluší mně. Byla to ale výjimečně graciózní mladá žena s hojivým úsměvem a velkýma, temnýma, výraznýma očima, ve kterých jako by doutnaly jiskřičky utajovaného veselí. Často jsem si všimla, jak se dívá k severozápadu, a říkala jsem si, jestli náhodou není zamilovaná do nějakého mladíka Byla by z ní náramná Paní nějakého schopného Pána držby, přestože byla ještě tak mladá, a vroucně jsem si přála, aby Alessan netrval na tom, že musí zůstat na Ruathě, ale aby ji provdal za nějakého laskavého a šlechetného muže. Ruatha je možná v této chvíli zchudlá a zubožená, ale prestiž její panské rodové linie je pořád neoddiskutovatelná. Ani těžká dřina, kterou Alessan i Oklina tak obětavě a ochotně vykonávali při získávání séra, jim na účtě nemůže ubrat, spíše naopak.

A tak jsme robotovali dál a dál, vrhali jsme se od jedné neodkladné a nezbytné práce k jiné, jenom jsme si v chodu dopřáli naběračku polévky, bublající na peci, anebo jsme ukusovali ze skývy čerstvého chleba, když jsme měli volnou chvíli a alespoň jednu volnou ruku Odkudsi se objevilo čerstvé ovoce - některý z drakenů nám přivezl nové zásoby. Tehdy jsem neměla nejmenší ponětí, proč se Oklině nad plátky zralého melounu zalily oči slzami. Pochybovala jsem ale, že by ji tak dojalo jen to, že si na nás s tímhle dárkem vůbec někdo vzpomněl. Pak jsem si všimla, že Alessan se zahleděl na ovoce s lehkým úsměvem, jakoby nad příjemnou vzpomínkou, ale odešel tak rychle zase po své práci, s kusem chleba v jedné ruce a s plátkem melounu v druhé, že jsem se mohla mýlit. Pak přišla další bubnová zpráva a musela jsem bedlivě poslouchat, abych sdělení zaznamenala přesně.

Pod tlakem nálehavé práce jsme ztráceli pojem o čase. Třetího dne mého pobytu na Ruathě skoro všichni kromě několika z nás odešli ven, aby si snědli odloženou a věru zaslouženou večeři; Alessan, Desdra a Tuero, kteří prohlíželi nějaké mapy, seznamy a tabulky, začali náhle nadšeně výskat.

„Zvládli jsme to, má věrná posádko!“ křičel Alessan. „Už máme séra dost! A máme dost i pro případ, že se něco při rozvozu vyleje nebo rozbije. To chce víno pro všechny! Oklino, vezmi s sebou Rill a doneste z mého soukromého skladu čtyři láhve!“

Hodil jí dlouhý tenký klíč, který obratně chytila ve vzduchu.

Popadla mě za ruku a smála se samou radostí celou cestu, když mě vedla do kuchyně a pak dolů do skladů, až za spíž.

„Doopravdy ho to potěšilo, Rill Jen velice zřídka se loučí s láhvemi ze svého osobního skladu“ Znovu se zachichotala.

„Stráží je kvůli velice speciálnímu účelu“ Vtom jí pobavená tvářička posmutněla „A doufám, že to ještě jednou zkusí,“ dodala tajuplně. „V každém případě to musí udělat hodně brzy. Tak, jsme tady.“

Když odemkla úzké dveře a ukázala mi police plné lahví a měchů vína, úžasem jsem zalapala po dechu Dokonce i v kalné záři světlenového košíku, visícího v chodbě, jsem poznala typické lahvice s bendenským vínem. Rychle jsem otřela prach z nálepky.

„Ale to je bendenské bílé!“ vykřikla jsem.

„Už jsi pila bílé bendenské víno?“

„Ne, ovšem že ne.“ Tolocamp by nikdy nepřipustil, aby jeho dcery pily vzácná vína; po plisni páchnoucí víno z Tilleku pro nás bylo dobré až dost. „Ale slyšela jsem o něm.“ Podařilo se mi ze sebe vydat pitomoučké zahihňání. Je doopravdy tak dobré, jak se o něm tvrdí?“

„Budeš to moci posoudit sama, Rill.“

Znovu zamkla dveře a pak ode mě převzala půlku nákladu.

„Už jsi skončila svůj výcvik v ranhojičské Síni, Rill?“

„Ne, to ne.“ Prostě jsem Oklině nedokázala lhát, přestože jsem tím riskovala, že v jejích očích ztratím něco na ceně.

„Přihlásila jsem se dobrovolně, abych pomáhala pečovat o nemocné, protože v mé vlastní držbě už mě nebylo zapotřebí.“

„Oh, tvůj manžel umřel na nákazu?“

„Žádného jsem neměla.“

„No, na to už Alessan dohlédne. Tedy, pokud si budeš přát zůstat u nás na Ruathě, to se rozumí. Hrozně jsi nám pomohla, Rill, a zdá se, že rozumíš spoustě věcí kolem řízení držby. Pochop, budeme muset začít se vším od začátku, protože hrozně moc našich lidí umřelo. Máme tu spoustu prázdných menších držeb a usedlostí a Alessan se snaží přilákat k nám bezzemky v naději, že někteří zvládnou držet vlastní usedlost, ale já bych byla raději, aby tady s námi zůstalo pár lidí, které už známe a kterým věříme. No, viš, Rill, vykládám to strašně zmateně. Ale Alessan mě požádal, abych se tě zeptala, jestli bys nechtěla zůstat tady na Ruathě. On si tě hrozně považuje. Tolik jsi nám pomohla. Tuero,“ zachichotala se znovu Oklina, „má v plánu tady zůstat, i když se s Alessanem pořád hádají kvůli platu a náhradě jeho výdajů.“

Tahle debata mezi harfeníkem a Pánem držby probíhala neustále, kdykoli se potkali anebo spolu pracovali. Tuero přišel na Slavnosti nepadání spolu s dalšími harfeníky, aby vypomohli harfeníkovi zdejší držby, který se stal jednou z obětí nemoci, tak jako Tuerovi společníci. Nedokázala jsem si ani představit, že by Ruatha mohla být bez neustálého přátelského hašteření mezi Alessanem a Tuerem.

Když jsme se vrátily do Hlavní síně, muži už měli některá vozová kola a veliké skleněné nádoby uložené u stěny. Alessan a Tuero uklidili kus dlouhého stolu s trnoží, kde jsme do sebe chvatně soukali prostá jídla. Dag s Fergalem přicházeli z kuchyně s dušeným masem, Deefer přinesl talíře a přibory, Desdra nesla plnou náruč bochníků chleba a velikou dřevěnou mísu s ovocem a sýrem, všimla jsem si tam i kusu, kterým nás podarovala Paní Gana. Nikdy by mě nenapadlo, že vydrží tak dlouho, celé tři dny. Dorazil i Follen s pohárky na víno a vývrtkou.

Zvenčí bylo slyšet tlumené zvuky zábavy ostatních lidí z držby, kteří jako my měli náhle volno po nepolevujícím pracovním zatížení, které snášeli po uplynulých dva dny.

Takže Alessanovu věrnou posádku tvořilo jenom nás osm, kteří bychom představovali hodně podivnou směsici, kdybychom si někde sedli k normálnímu jídlu u normálního stolu, jenomže vědomí, že jsme včas dokončili téměř nemožnou práci, z nás všech udělalo náhle přátele, dokonce i z Fergala. Ten ovšem odmítl pohárek s vínem s tak nestoudnou drzostí, že mu to Alessan prominul, to jsem si byla naprosto jista, jenom proto, že ten chlapec tak těžce pracoval. Vsadila bych se, že Fergal věděl o všech potěšeních, která mu jinak pro jeho věk odpírali, zrovna tolik, co my ostatní kolem stolu. Taková jako Fergal se už s podobnými znalostmi nejspíš rodí. Přestože byl tak drzý a podezřívavý, měla jsem toho chlapce ráda.

Pro mě byla ta večere událostí plnou štěstí. Alessan se posadil hned vedle mě a já jsem cítila, že mě jeho blízkost podivně vzrušuje. Snažila jsem se vyhybat okanzíkům, kdy jsme se jeden druhého dotýkali, ale byli jsme na lavicích dost namačkaní, takže jsme k sobě měli chť nechtě hodně blízko. Protože seděl tak těsně u mě, rukou položenou na stole se mě dotýkal a občas se stehem otřel o moje a vesele se na mě šklebil, když z Tuera vypadlo něco zvlášť zábavného. Srdce mi bilo o překot a uvědomovala jsem si, že smích, se kterým mu odpovídám, je chvílemi trochu moc pištivý a bláznivý. Říkala jsem si ale, že jsem unavená a trochu přeháním, když už slavíme takový úspěch, a hlavně jsem naprosto nebyla zvyklá na to báječné Mé bendenské.

Pak se o mě Alessan opřel záměrně a konečky prstů mě pohladil po předloktí. Pod jeho dotekem mě kůže doslova zabrněla.

„Co říkáš na tohle bílé bendenské, Rill?“

„Točí se mi z něho hlava,“ odpověděla jsem rychle, aby si dokázal vysvětlit moje dost zvláštní chování, kdyby si snad něčeho všiml, i když jsem nechtěla udělat nic, čím bych se v jeho očích shodila.

„Všichni si dnes potřebujeme odpočinout a všichni si to taky zasloužíme.“

„Ty jistě víc než kdokoli jiný, Alessane.“

Pokrčil rameny a podíval se do svého poháru, kterým bezmyšlenkovitě kroužil po stole kolem porce dušeného masa.

„Dělám to, co musím,“ řekl a mluvil hodně potichu. Ostatní byli zabraní do nějakého handrkování.

„Pro Ruathu,“ zamumlala jsem.

Podíval se na mě, jako by ho má replika trochu překvapila, a tentokrát se mi zdál pohled jeho zvláštních, zeleně skvrnitých očí docela upřímný. „Ty jsi velice chápavá, Rill. Byl jsem hodně náročný, když jsem vám dával práci?“

„Pro záchranu Ruathy ne, nebyl.“

„Tohle,“ máchl rukou směrem k vozovým kolům a prázdným demižonům, „tohle přece nebylo kvůli záchraně Ruathy.“

„Ale bylo, bylo. Tys to sám řekl. Tolik ještě Ruatha může pro Pern udělat.“

Trošku rozpačitě se zasmál. Ve tváři měl ale laskavý úsměv a myslím, že ho to, co jsem řekla, potěšilo.

„Ruatha bude zase tím, čím bývala! Víš to!“ Zdálo se mi, že mluvit o budoucnosti Ruathy je ještě tak nejbezpečnější.

Náhle měl v očích hodně zvláštní výraz. „Takže Oklina už s tebou mluvila? Uvažuješ o tom, že bys tu zůstala s námi?“

„Velmi rada, pokud to bude možné. Díky nákaze jsem zůstala bez držby.“

Položil mi na zápěstí svou teplou, silnou dlaň a lehce mi stiskl ruku, aby dal výraz své vděčnosti. „A nemáš třeba nějaké zvláštní požadavky, Rill, abychom naše partnerství upevnili?“ Doslova mu zablýskalo v očích a naklonil hlavu směrem k Tuerovi.

Jeho otázka přišla tak nečekaně, že jsem nebyla schopna myslet na nic než na to, že moje přání, abych směla zůstat na

Ruathě, se splnilo. Trošku jsem se zakoktala a nato mi Alessan znovu stiskl předloktí.

„Přemýšlej o tom, Rill, a povíš mi později, jak ses rozhodla. Uvidíš, že se svými lidmi jednám slušně.“

„Překvapilo by mě, kdyby to bylo jinak.“

Usmál se mému zápalu, nalil mně i sobě další víno a tradičním způsobem jsme zpečetili naši dohodu, i když jsem měla trochu problémy víno polknout, protože se mi ze samé radosti stáhlo hrdlo. Spolu jsme dojedli chleba se sýrem, poslouchali jsme, co si povídají ostatní a jak lidé venku hrají a zpívají.

„Z tohohle Mistra Balfora nejsem vůbec nadšený, Pane Alessane,“ prohlásil Dag s očima upřenými na hladinku vína ve své sklenice. Mluvil o člověku, který byl právě pověřen tím, aby zastával postavu Mistra Chovatele v Keroonu.

„Taky ho ještě nikdo v hodnosti nepotvrdil,“ řekl Alessan. Cítila jsem, že se teď o té záležitosti nechce dohadovat, zvláště ne před Fergalem, který vždycky poslouchal to, co neměl slyšet.

„Bojím se, že nikdo jinej tu hodnost nemůže dostat, když ani takovej Mistr Balfor nemá dost zkušeností.“

„Udělal všechno, co po něm Mistr Capiam žádal,“ vmísil se Tuero a díval se při tom po Desdře.

„No jo, je to smutný, když si člověk vzpomene, kolik dobrých chlapů a ženských to má za sebou.“ Dag pozvedl pohár v tichém připitku, ke kterému jsme se připojili všichni. „A ještě hůř, když ti

dojde, že to dočista vymazalo celý bezvadný rody běhounů To si pak říkám, že hromadu dostihů může Kňoural normálně ledabyly odchodit a nenajde žádného soupeře, kterej by ho trochu prohnal. Nepovídal jsi, že Runel umřel?“ pokračoval Dag. „To pomřeli všichni jeho příbuzní?“

„Nejstarší syn s rodinou je v bezpečí, tady v držbě.“

„No sláva, on je zrovínka ten správný. No, já se ještě kouknu na tu hnědou březí klisnu. Mohla by mít hříbě už dneska v noci. Tak hejbní zadkem, Fergale, jdeme.“ Dag pozvedl nohu upevněnou v dlaze a přenesl ji přes lavici. Fergal se na chvíli zatvářil vzpurně.

Já s tebou půjdu, jestli smím,“ řekla jsem a podávala jsem Dagovi berle. „Zrození je přece šťastná chvíle!“ Potřebovala jsem dostat do plic trochu čistého nočního vzduchu a pročistit si hlavu od následků toho dobrého bendenského vína. Musela jsem se taky vymanit ze vzrušující Alessanovy blízkosti.

Srdce mi přetévalo nadšením a bilo nepravidelně. Nechtěla jsem přivádět Alessana do rozpaků přemírou své vděčnosti nebo nějakými přehnanými výlevy oddanosti, ačkoli jsem obojí silně pociťovala. Z mizivé naděje se vyloupil zázrak pozvali mě, abych zůstala na Ruathské držbě. Nemyslela jsem na to, že rozumové důvody pro to pozvání jsou velice prozaické: prostě jsem byla užitečná, věřili mi a Ruatha se potřebovala obnovit. Snažila jsem se nepřibarvovat na růžovo to, co mi řekla Oklina, tím méně to, o čem Alessan nemluvil. Stačilo, že budu moci žít na Ruathě. Budu moci pobývat v jeho společnosti, právě na tom místě, o kterém jsem tolikrát snila s otevřenými očima a které pro mě představovalo ohnisko všeho štěstí. Ruatha se může znovu stát šťastným místem a mně se dostalo té nečekané možnosti, že se o to budu moci zasloužit.

Fergal se k nám vzápětí přidal. Nemohl přece dopustit, abych si pro sebe přivlastnila společnost jeho dědečka. Večerní obloha byla čistá, vzduch se ochladil a cítila jsem, že k nám z teplejších končin přichází jaro. Pokývnutím hlavou a úsměvem jsme se pozdravili s lidmi, kteří seděli kolem praskajícího ohně a u chalup, postavených v přímé řadě. Nesla jsem košík se světleny, abychom viděli na cestu, přestože jsme všichni tři na cestě do stájí znali každou dlaždici, každý kámen a prohlubeň. Fergal utíkal napřed.

Jestli hříbě nepřijde na svět do půlnoci, tak už nejspíš nikdá,“ oznámil mi Dag. „Potřebovali bysme hlavně další hřebečky.“

„Kdo je otcem toho hříběte?“

Jeden z těžkých hřebců Pána Leefa, takže je to zrovna hříbě, který potřebujem, abysme mohli obnovit tendle chov. Zůstaň tady s náma už napořád, že jo, Rill?“ Dag mluvil naprosto bez obalu.

Přikývla jsem, neschopna mu odpovědět, protože radost a úleva, které jsem nad svým štěstím cítila, byly příliš silné, než aby se o nich dalo mluvit. Dag to vzal na vědomí úsečným úklonem své šedivé hlavy.

„Tuze nám schází lidi, jako jseš ty. Nejsou tam, odkud jsi přišla, ještě další takoví?“ podíval se po mně úkosem.

„Nevím o nikom takovém,“ odpověděla jsem mu přívětivě a doufala jsem, že tím jeho zájem trochu ochladím. Za posledního dva a půl dne nebylo příliš času na osobní rozhovory. Teď mi docházelo, že bych si měla vytvořit nějakou přiměřenou náhradní legendu o svém předchozím životě.

„To kdejaká ženská nesvede, chytit se každý práce v držbě i ve stájích. Před tou nemocí jsi nejspíš žila v pořádně velké držbě, co?“

„Ano, a když si vzpomenu na ty, které jsem ztratila, je mi z toho smutno.“ Možná bude tahle vytáčka stačit. Jakási vnitřní zábrana mi nedovolovala mluvit nepravdu Povzdechla jsem si. Jednoho dne pravda určitě vyjde najevo, ale tehdy, jak jsem doufala, už tady na Ruathě budu natolik zdomácnělá, že mi snad prominou jak můj původ, tak zběhnutí. Naštěstí už jsme došli ke stájím. Byli tam Sal s Polem, seděli na otepích slámy, trochu stranou od březí klisny, a diskretně ji pozorovali. Mydlili kusy kožených postrojů, které vybírali z hromady všelijakých lan a provazů, sebraných z trosek zbylých po Slavnostech nepadání, protože stálo za to je schovat. Pol podal Fergalovi prsní plátek z postroje, pokrytý zelenou měděnkou. Chlapec se napřed podíval po Dagovi, a když ten přikývl, tak se na Pola ohavně zašklebil, ale posadil se a vzal do ruky hadr. I my s Dagem jsme si našli otepi slámy, sedli jsme si a čistili jsme řemeny.

„Druhej Bestrumův syn hledá půdu, kde by moh' pěstovat obilí,“ řekl Pol do ticha.

Jo?“ zeptal se Dag.

„Stínej mládenec, dobrej pracant, a myslí si na děvče z vedlejší držby.“

„Co myslíš, nevidilo by Bestrumovi, že tady přišel o další děti?“

„Má rád Alessana. A tomu klukovi se tady povede líp a Bestrum to ví. Dobrej chlap, tendle Bestrum.“

„Když poslal tebe a Sala, tak to jo, je dobrej.“ Dag neustále souhlasně přikyvoval. Pak se podíval po Polovi a

přemýšlivě přimhouřil oči. Jak dlouho se bez vás může obejít? Musím všechny ty klisny dovést k našim hřebcům a s toutle zlomenou hnátou...”

„Povídal jsi, že ti budu pomáhat, Dagu,“ stěžoval si Fergal a nevlídně zhlížel na Pola, který si ho nevšímal.

„Taky budeš, chlapče, ale máme víc práce, než bysme my dva stihli zvládnout.“

„V horách bejvá jaro pozdě,“ pravil Pol.

„Zatím nás nepotřebujou,“ dodal Sal.

„Neměla bych požádat držebníka Bestruma, aby vás tady ještě nechal, až budu psát Paní Ganě o jejích dětech?“ zeptala jsem se.

„To by bylo výborný, díky.“

Tuerovi se podařilo zjistit, že dcera Paní Gany zemřela hned při první vlně úmrtí, zároveň se starým sloužícím, který se o ni staral. Oba je pohřbili do první z ohromných mohyl. Syn pracoval ze všech sil a pomáhal na závodisti Normanovi, hlavnímu pořadateli ruathských dostihů, a oba společně onemocněli a zemřeli. Leží oba ve druhém ohromném hrobě.

„Neměla kvůli tomu chvilku klidu,“ řekl Sal, aby prolomil ticho.

Fergal vyskočil na otep, natáhl krk a postavil se na špičky.

„Už začíná rodit,“ řekl lak autoritativně, že jsem se skoro rozesmála.

Všechno probíhalo v poklidu a žádný z mužů ho neponížil tím, že by se sám podíval, jestli je to pravda. Všichni jsme ale slyšeli, jak si kobyla lehá na vysokou podestýlku ze slámy. My lidé bychom si v tomto směru mohli vzít ze zvířat příklad. Zaslechli jsme, že kobylka několikrát jakoby zachrochtala, ale žádné skučení

nebo dlouhé nařikavé stony, žádný pláč a žaloby na její údel, ani proklínání toho, kdo ji přivedl do tohoto stavu,

„Už vidím kopyta,“ oznámil Fergal potichu „Teď jde hlava. Je v normální poloze.“

Nemohla jsem se udržet, abych se nepodívala po Dagovi, který na mě zamrkal a okusoval tlusté stéblo slámy.

„No tak,“ povzbuzoval Fergal klisnu „Už jen jednou pořádně zaber, no tak, krásko, jenom se trošku snaž... áh, a je to.“

Slyšeli jsme, jak se klisna namáhá, jak šustí a praská sláma, a pak už jsme nemohli vydržet a všichni současně jsme se hrnuli podívat. Srovnali jsme se kolem stání a zírali jsme přes vrátka na kobylku, jak začala ze svého potomka olizovat placentu. Hlavu už mělo hříbátko docela volnou a začalo napřimovat i drobné vlhké tělíčko; předlouhýma nožkama kopalo s neuvěřitelnou silou, když se vezme v úvahu, že se sotva narodilo.

„No tak, já přes vás nevidím,“ křičel Fergal. Protáhl se kolem Daga, pověsil se na boční stěnu stání a vytáhl se nahoru.

„Co je to? Co je to?“

Hříbátku bylo srdečně jedno, že hrozně dychtíme zjistit, jakého je pohlaví - nohy mělo pořád ještě přitažené k tělu v nějakém nepohodlném úhlu Znechuceně zafrkalo, že se pořád nějak nemůže postavit. Klisna ho šťouchla do zadku, kde mělo přilepený mrňavý zárodek ocasu. Tím se mu nohy přehodily a mohlo pokročit ve svých pokusech postavit se na ně. Ale nohy si dělaly každá co chtěla, takže hříbě otráveně zapištělo. Nohy se mu zapletly do slámy zrovna ve chvíli, kdy se hříbě už definitivně rozhodlo přijít na ten grif a postavit se. Podařilo se mu to jen napolo a ještě zešikma, ale jak otráveně zamrskalo ocáskem, odhalilo nám svoje pohlaví. Tedy, přesněji řečeno, odhalilo tolik, aby bylo jasné, že to není klisnička.

„Hřebeček!“ zaječel Fergal, který tomuto kritickému detailu věnoval nejvíc pozorností, zatímco my ostatní jsme okouzleně pozorovali, jak je to novorozené zvířátko silné a samostatné. Rozrazil dveře do stání a vklouzl dovnitř. „Ty jsi ale báječná holka! Taková senzační holka! Bezvadná kobylka! A jakého máš krásného syna!“ Fergal hladil klisnu na nozdřích a mnul jí uši a hlas mu překypoval nadšením. Pak začal broukat na hřebečka, jemně ho hladil na krku, aby si zvykl na lidský dotek Novorozenec ale měl příliš starostí s tím, aby si roztřídil nohy, než aby se staral o nějaké cizí otravování.

„Dostal teda pěkný dárek, jen co je pravda,“ řekl Pol a mudrlantsky pokyvoval hlavou.

„Na horské pastvině sám odrodil už tři, když jsem si zlomil tu nohu.“

„Půjdu to povědět Alessanovi,“ řekla jsem.

Už jsem rychle odcházela po cestě ke vchodu do držby, když jsem zaslechla Daga, jak říká: „Čím víc dobrých zpráv dostane, tím líp s ním dokážu vyjít,“ což mě ohromilo a připadalo mi to na přímočarého stájníka neobyčejně tajuplné. Když jsem došla do Hlavní síně, Oklina s Desdrou už byly pryč, pravděpodobně šly spát, protože už bylo po půlnoci. Tuero seděl s lokty opřenými o stůl a rozmáchl gestikuloval směrem k Alessanovi, který měl hlavu složenou na předloktích.

„To je docela fér,“ povídal Tuero velice přívětivým a smířlivým tónem. „Když na to harfeník nedokáže přijít - a tenhle harfeník je náramně praskaný, když má na něco přijít - když teda harfeník na to nedokáže přijít, tak nemá právo to vůbec vědět Je to tak, Alessane?“

Odpovědi mu bylo dlouhé a hlasité zachrápání. Tuero na něho chvíli hleděl a v pohledu se mu mísila lítost s výčitkou, potom šťouchl do vaku od vína, který měl Alessan pod loktem, a znechuceně zafuněl.

„Už ho to zmohlo?“ zeptala jsem se a docela mě pobavilo, jak zklamaně se Tuero tváří. Zatahal se za dlouhý nos, zahýbající mu poněkud vlevo.

Jo, už je to vypité do dna a on jediný ví, kde jsou další!“

Zasmála jsem se, protože jsem si vzpomněla na svůj výlet s Oklinou do Alessanova vinného sklepa „Hříbě je na světě, hřebeček, pěkný cvalík. Myslela jsem, že by to Pána Alessana zajímalo. Dag s Fergalem zůstali ve stáji, aby se ujistili, že se dobře postaví a bude od klisny pít“ Podívala jsem se na spícího Alessana - měl uvolněnou a mírnou tvář. Zdál se teď mladší, když na něm nebylo vidět to nesmírné napětí. Jestlipak se mu za víčky v těch světle zelených očích pořád míhota ten věčný smutek?

Já vím, že tě odněkud znám,“ zahuhlal Tuero.

„Nejsem z těch, které mají známosti s harfenickými tovaryši,“ odsekla jsem mu. „Zvedej se, harfeníku. Nemůžu ho

nechat spát v téhle nemožné poloze, potřebuje si pořádně odpočinout.“

„Není tak jisté, že můžu vstát.“

Jen to zkus.“ Jsem sice vysoká, ale ne tak jako Tuero nebo Alessan, a neměla jsem dost síly, abych zvedla těžkého Alessana sama. Přehodila jsem si jednu jeho bezvládnou paži kolem krku a přiměla jsem Tuera, kterému se nakonec přece jen podařilo povstat, aby na sebe vzal tu druhou.

Ten Alessan byl ale těžký! A Tuero nebyl zvlášť platný pomocník. Táhl se nahoru do schodů a visel při tom na zábradlí, takže jsem se modlila, aby bylo do stěny ukotvené hodně pevně. Naštěstí byly Alessanovy pokoje hned u horního konce schodů. Zatím jsem nebyla dál než v obývacím pokoji, ve kterém pořád ještě leželo provizorní lůžko a povalovalo se tam všechno možné, jak to prostě odhodil pod tlakem ostatních úkolů. Zítřka nebo pozítří snad budeme moci začít s úklidem hlavních místností držby.

Škubla jsem za těžkou kožešinovou přikrývku, která ležela na Alessanově posteli, takže se mi svezla k nohám a na okamžik nám bránila v manévrování bezvládným Alessanovým tělem. Skácel se na lůžko a nohy mu zůstaly viset přes okraj. Tuero se zavěsil za sloupek postele a zamumlal cosi na omluvu, protože při tom trochu odtrhl od rámu závěs, svěšovaný na noc kolem lůžka. Stáhla jsem Alessanovi boty, uvolnila mu opasek a pak jsem mu zvedla nohy, jednou rukou jsem se mu zapřela do boku a strčila jsem do něho ze všech sil, takže se mi podařilo dostat celé jeho dlouhé tělo na postel, kde zůstal ležet na pravém boku.

Já bych ráda...“ začal Tuero, zatímco jsem Alessana přikrývala spadlou pokrývkou, pečlivě jsem mu ji zasouvala pod ramena, aby mu nebyla zima, kdyby se ve spánku převaloval. Lehce se ze spaní usmál a ve mně se zatajil dech. „Rád bych...“ Tuero na mě civěl a obličej měl naráz docela prázdný, bez výrazu, mračil se a hlava mu padala na prsa.

„Nouzové lůžko je pořád ještě hned ve vedlejším pokoji, harfeníku“

Pochybovala jsem, že bych byla schopna vláčet se s opilým Tuerem až do jeho pokoje na druhém konci dlouhé chodby, i kdyby mi chtěl sebevíc pomáhat.

„A taky mě přikryješ?“

Tuero svou prosbu vyslovil tak toužebně, že jsem se musela usmát. Dvěma či třemi potácivými kroky dorazil vzápětí za mnou do vedlejší místnosti. Vzala jsem ložní prádlo a rozložila jsem je. Lehl si na bok a unaveně, ale i vděčně zavzdychal.

Jseš hodná na ožralého harfenického ochlastu,“ mumlal, když jsem ho přikrývala. „Já si jednu vzpommm...“

A propadl se do bezvědomí. Možná si Tuero jednoho dne vzpomene, že to byl on, kdorazil rčení „Horda z Fortské držby“, kterého se s takovým potěšením užívalo k označení mých sester i mě samotné. Bojím se, že pokud si doopravdy vzpomene, mohlo by to trochu pošramotit naše vztahy. Ale to by byl už jenom jeho problém.

Mým problémem bylo, abych se sama dostala v pořádku do postele, a když se mi to povedlo, přála jsem si, abych i já měla někoho, kdo by měl o mě tolik péče, aby mě zabalil do přikrývky.

KAPITOLA IX

3.23.43

Onen kritický den začal jasným a čistým rozbřeskem, nesoudní v sobě příslib jara, které už snad brzy začne, aby nám trochu pookřála srdce. Přestože jsme to předešlého večera trochu přehnali, anebo právě proto, vstávali jsme odpočatí a snídali jsme hodně časně. Všichni se usmívali, dokonce i Desdra, která nikdy nepotřebovala nějakou zvláštní příčinu, aby sáhla k pořádně hutným výrazům. Podrobnosti o tom, jak má dnešní den probíhat, se probíraly u stolu při snídani. Alessan běžel do stájí, aby se podíval na novorozeného hřebečka, a nešetřil nadšenými slovy, když nám popisoval, jak je čilý a hravý. Poslaly jsme s Oklinou osvojence a pár silnějších mužských, kteří se ještě uzdravovali z nákazy, aby odkutáleli nebo odnesli veliké učednické demižony do neužívané stáje, protože bylo třeba začít s úklidem Hlavní síně, která by měla znovu sloužit svému hlavnímu účelu.

Deefer si vzal ostatní, že se půjdou podívat, jestli by v kopcích nenašli nějaké vypasené werýse; ti by byli vítanou změnou oproti tuhému masu ze stádovců, jehož zásoby byly i tak skoro vyčerpané.

V hlavě jsem si sumírovala a znovu a znovu přemítala návrhy, které jsem chtěla ještě večer nastínit Alessanovi. Byla jsem si téměř jistá, že by stačil týden pilné práce a mohli bychom zlikvidovat téměř všechny trosky, a on jistě touží po tom, aby se konečně zbavil pohledu na připomínky těch strašlivých dní. Nemohli jsme ovšem nic dělat pro to, abychom zatarasili výhled na ohromné pohřební mohyly. S jarem se alespoň objeví zeleň a ta blátivé vyvýšeniny trochu okráší. Až se zem na nich usadí, budeme je moci srovnat, ale to bude někdy v budoucnu.

„Draci!“ vykřikl někdo z vnějšího nádvoří. Všichni jsme vyběhli, abychom mohli pozorovat vzácný spektakl, až budou draci přistávat. První dosedl na zem B'lerion na Nabethovi. Oklině se obličejík radostně rozzářil. Bessera, jedna z královských jezdkyň z Weyru Na Výšinách, sedla na svém ohromném zvířeti hned po něm. Nádvoří, jinak pořádně rozlehlé prostranství, se naráz zdálo díky těm dvěma mohutným stvořením nějaké mřávé a smrsklé. Oba draci na nás působili dojmem, že jsou nesmírně spokojení sami se sebou, jak se tak blýskali v jasné sluneční záři. Na silnici přistálo dalších šest draků, do jednoho bronzáci.

Oklina běžela k B'lerionovi s jeho dávkou séra a já jsem si nemohla pomoci, abych si nevšimla, jak bronzovému jezdci zaplály lice a jak dychtivě sklouzl po boku svého draka na zem. Když doběhla až k němu, prudce se zarazila a zamilovaně na něho zírala, dokud jezdec, maličko bláznivě se usmívaje, od ní sám nevzal sérum, které měl rozvážet. Ucítila jsem na ruce něčí dotyk. Vedle mě stála Desdra a podávala mi košík se zabalenými lahvičkami séra, abych ho odnesla jinému jezdci. „Neciv tak, Rill. Ti už k tomu mají souhlas.“

„Já jsem necívilá - tedy ne tak docela. Ona je ale tak mladá, a B'lerion má jistou pověst“

„Ve Forfském Weyru tvrdne královské vejce.“

„Ale Oklina přece má až dost co dělat tady.“

Desdra pokrčila rameny, vložila mi sérum do rukou a trochu do mě strčila, aby mě vyburcovala. Spěchala jsem, ale pořád jsem toho měla plnou hlavu. Oklina je doopravdy strašně mladá, a B'lerion je velice přitažlivý chlapík. Že by Alessan tenhle svazek schválil? To je tedy hodně divné, protože by mohl potřebovat i její děti, aby zajistil pokračování linie svého rodu. Pravda, věděla jsem až moc dobře, že ruathské ženy se často stávaly jezdčyněmi na dračích královnách a že weyreny otěhotněly a odnosily děti stejně jako kterákoli jiná žena, i když ne v tak hojném počtu. Ale já bych takový život vést nechtěla. Pouto mezi jezdcem a drakem je příliš silné a u lidí, jako jsem já, by do sebe vstřebalo všechno ostatní. Co jsem ale Oklině záviděla, to bylo její štěstí, zanícený výraz v její tváři, když vzhlížela k B'lerionovi. Nabeth obrátil oči, ve kterých jiskřily všechny barvy duhy, na lidský pár vedle sebe, jako kdyby věděl naprosto přesně, co si právě beze slov říkají. Draci mají i takové schopnosti, to já dobře vím. Nedokázala jsem odhadnout, jestli by se mi líbilo, kdyby někdo další pořád přesně věděl, co mi táhne hlavou. Ale myslím, že drakeni, kteří v takovém kontaktu vyrůstají, jsou na to zvyklí.

Sotva jsme nabrali dech po odletu první skupiny draků, objevily se královny z Fortského Weyru. Co mě však překvapilo, byla s nimi i Leri, která se starou Holth sedla na nádvoří, zatímco Kamiana, Lidora a Haura přistály na silnici. Pak přiletěli S'peren a K'lon. Leri byla ve skvělé formě, vtipkovala s Alessanem a Desdrou, ale všimla jsem si, že nespouští oči z Okliny. A Holth zrovna tak. Že by tahle komplikovaná záležitost nebyla zas tak příliš dávného data? A pak jsem si vzpomněla na svůj přilet na Ruathu, před pouhými třemi dny, které ale vydaly za tři měsíce, protože se v té krátké době tolik událo. Tehdy po přiletu se mi zdálo, že Alessan je opravdu šťastný, zatímco Moreta a Oklina doslova zářily. Že by tedy dnes Leri přiletěla zkontrolovat situaci?

Weyr má právo při Pouti vybírat kandidáty ze kterékoli držby, zvláště když na líhništi tvrdne královské vejce. Oklina je velmi mladá, sladoučká. Hned jsem se v duchu vyplísnila, že kritizuji mého nového Pána držby. Jaké na to mám právo, abych nějak překážela zájmům své přítelkyně? Ale na druhé straně jsem si říkala, že jsem zatím vždycky dokázala dobře odhadnout odvrácenou stranu každé události.

Kolem poledního jsme měli chvíli času na šálek polévky a kousek chleba. Většinu lahvíček se sérem už jsme chvatně vydali těm, kteří je dopravovali k cíli, a já jsem se pokoušela přijít na kloub systému distribuce. Drakovi trvalo skoro pět minut, než přistál. I když jsme pracovali, jak nejrychleji to šlo, vyžádalo si dalších pět minut předání lahvíček s očkovací látkou jezdci a tři nebo čtyři minuty potřeboval drak ke vzletu. I když jeho skutečný letový čas v mezimezí mezi jedním a druhým místem trval jen pár vteřin, muselo zabrat dobré půl hodiny, než draken stihl jednu rozvážku. Když jsem si uvědomila, kolik je na západě držeb, v Jižním Bollu, Cromu, Nabolu i Fortu, kolik jich zbylo obydlených v Ruathě, na Istě a v západní části Telgaru, musely by se při rozvážce vystřídat kompletní posádky všech Weyru. A přitom létalo jenom osm drakenských párů z Výšin, sedm z Fortu a šest z Isty.

„Nesnaž se tomu přijít na kloub, Rill,“ radila mi Desdra svým typicky zatrpklým, ale trochu pobaveným tónem. „Když člověk vezme v úvahu všechny neobyčejné schopnosti našich draků, tak se to skutečně dá všechno stihnout.“

Její poznámka můj zmatek ještě víc prohloubila, ale skupiny drakenů z Isty a Fortu se zrovna vrátily pro poslední dodávky. Zdálo se mi, že drakům trochu vybledla barva, ale pak jsem si uvědomila, že přechody mezimezím musí stát draka nesmírné množství energie, stejně jako všechna ta přistání a vzlety. Len se zdála být dost vyčerpaná, byla ovšem nejstarší ze všech fortských drakenů. Podle toho, že se odhodlala absolvovat tak obtížný úkol, bylo naprosto zřejmé, že je hluboce oddaná Weyrům a jejich povinnostem vůči Pernu.

Náhle všechny dračí královny zařvaly, jako by je něco pořádně rozzuřilo. Jen modrý drak byl hezky zticha a přikrčil se k zemi. Leri se tvářila vztekle a ostatní weyreny zrovna tak. Připadalo mi, že mezi nimi probíhá velice intenzivní, byť mlčenlivá, výměna názorů. Leri na mě zamávala, protože jsem jí stála ze všech nejbliž, abych od ní převzala její poslední dávku séra.

„Dej to S'perenovi, děvenko, támhle stojí. On to doručí za mě.“

Za okamžik jsem byla pokrytá prachem, který zvířila Holth při svém překotném odletu. Zdálo se mi, že stará dračice se taktak přenesla přes venkovní zeď nádvoří a už vstoupila do mezimezí. Jak zasyčel studený vzduch, vyplňující náhle vyprázdněný prostor, který po ní zůstal, křečovitě jsem se zachvěla. Že jsme si při plnění složitého a velmi neobvyklého úkolu počítali opravdu zdatně, na to se dalo usuzovat i podle toho, jak jsme byli všichni hrozně špinaví. Pomalu jsem se vracela k Hlavní síni.

„Tyhle můžeme vrátit do studených skladů.“ Alessan ukazoval na zbývající lahvice se sérem, přebyteky připravené pro případ, že by se něco zničilo. „Měli bychom je dopravit do Keroonské chovatelské držby, až tenhle zmatek pomine. Ať se Mistrem Chovatelem stane kdo chce, určitě bude rád, když tohle dostane.“

Najisto počítám s tím, že v Keroonu nebo Telgaru najdou nějaké opuštěné běhouny. Ted' je tam spousta držeb bez nájemců.“

V té chvíli se vrátil Defer se svými muži a všichni se spokojeně usmívali, protože každý nesl na zádech nejméně jednoho pěkně oplácaného werýse.

„Uděláme si dneska hostinu Oklino, Rill, našli bychom ve spižírně ještě něco, co bychom mohli přidat k pečenému werýsovi? Dlužíme sami sobě pořádnou oslavu s pořádným jídlem namísto toho věčného dušeného masa, a taky by se slušelo potrestat nějaký ten měch s vínem.“

Ze všech straň se ozvaly pochvalné výkřiky a volání a taky se kuchařům hned hlásila spousta dobrovolných pomocníků. Hlavní síň jsme nadšeně vyklidili od trosek nedávné lékárenské manufaktur) a ze skladu jsme do síně znovu přivlekli pevné jídelní stoly, celé zaprášené po té dlouhé nucené pauze. Nakvap je tam uklidili po Slavnostech nepadání, takže na některých byly ještě ubrusy se skvrnami od vína a jídla. Rychle jsme je s Oklinou posbíraly a uklidily z dohledu do prádelny.

„Bude mi líto, až odsud budu odcházet,“ říkala mi Desdra, která se u mě zastavila při tom, jak po síni sbírala svoje

rozházené věci a záznamy o provozu manufaktury na výrobu očkovacího séra „Bez ohledu na tohle všechno,“ ukázala rukou na nepořádek kolem, „se Ruatha rychle znovu staví na nohy.“

„Musíš se sem co nejdřív vrátit i s Mistrem Capiamem,“ řekla Oklina, které oči ještě zářily od poslední B'lerionovi zastávky. „Uvidíte, jak už bude Ruatha vypadat, že, Rill?“

Jen mi dejte na nějakou chvíli volnou ruku a budeme mít držbu v pořádku co nevidět,“ zapřísahala jsem se tak nadšeně, až se Desdra rozesmála.

Pak na mě zamrkala, aby to Oklina neviděla. „Udělala jsi správně, že jsi šla sem, Rill. Ve tvé bývalé držbě by tě nikdy nikdo neocenil. A ráda bych se ti omluvila, že jsem si špatně vyložila tvoje pohnutky, když jsi nabízela pomoc naší Síni. Byla bych pro nás mohla získat velice vzácnou a výbornou pomocnici.“

„Ne, nikdy by mi nedovolili tam zůstat,“ řekla jsem s úlevou, že Oklina už odešla z doslechu „Tady jsem anonymní člověk, kterého přijali mezi sebe jen díky mému vlastnímu úsilí. Tady mohu být užitečná, zvláště když Oklina...“ zarazila jsem se, protože jsem vlastně sama nevěděla, co jsem chtěla říci.

Desdra škusla jedním obočím vzhůru, a tak jsem se rychle pokusila ji vyvést z omylu, aby si neudělala nějakou nesprávnou představu o mých přehnaných ambicích.

„No tak, nebuď směšná, Desdro. Ať v této chvíli vypadá Ruatha jak chce, pořád je to velice prestižní držba, pokud jde o manželské spojení mezi panskými rody. Alessan si rozhodně neudělal před nikým žádnou hanbu, když se dokázal ze svého neštěstí vyhrabat se ctí. Každý Pán držby s vhodnými dcerami mu bude horlivě nadbíhat, jakmile se sem budou moci dostat i se vši parádou“

„Tvůj rodový stav je přece velice přiměřený, Paní Nerilko.“

„Huš! K jakému stavu jsem jistě kdysi patřila.“ Zdůraznila jsem, že to už patří minulosti. „A měla jsem z toho málo radosti. Mnohem víc mě uspokojuje, že mohu být kousíčkem z budoucnosti Ruathy, protože ve Fortu jsem žádnou budoucnost neměla.“

Desdra uznala moje hledisko širokým rozpačením obou rukou „Nechceš, abych někomu špitla, kde právě jsi? Jinak ovšem budu naprosto diskrétní.“

„Kdybys mohla, pověz mému strýčkovi Munchaunovi, že jsi mě viděla při svých cestách, že jsem v pořádku a jsem šťastná. On pak uklidní moje sestry.“

„Campen o tebe měl taky starost Prohledávali s Theskinem okolí držby celý den, protože pevně věřili, že se ti něco přihodilo při sbírání bylin.“

Přikývla jsem, že беру na vědomí jak Campenův pokus, tak i to, co už neřekla.

Vzpomínám si, že jsem zrovna přemýšlela, jestli se nám někdy podaří zbavit Hlavní síň trpkého pachu ruděnky, a v té chvíli Oklina, která věšela na krbovou římsu měděné ornamenty, vyleštěné jako zrcadlo, náhle vykřikla a byla by spadla, kdyby ji nezachytila Desdra, která stála náhodou těsně vedle ní. Z malé kanceláře, která ještě nedávno sloužila Follenovi jako ordinace, se vyřítil Alessan a tvář měl popelavě šedivou

„MORRETTÓÓÓ!“ Alessanův výkřik v sobě koncentroval

všechnu bolest člověka stíženého nesnesitelným žalem nad ztrátou, která ho právě postihla. Po tom jediném výkřiku padl těžce na kolena, tělem mu škusaly vzlyky, sklonil se k zemi a pěstmi bušil do kamenné podlahy, nedbaje Follenových pokusů zabránit mu, aby sám sobě ublížil.

Nemohla jsem jeho vzlyky snést, tak jsem se k němu rozběhla a klekla jsem si tak, aby zakrvavenými pěstmi tloukl do mých stehů a ne do chladného kamene. Stiskl mi ruce na stehnech tak silně, že jsem musela skousnout rty, abych nekřičela bolestí, pak mi ale zabořil hlavu do klína, jak ho nesmírná bolest docela ochromila Moreta! Jaké neštěstí se jí mohlo ve Fortském Weyru přihodit? Věděla jsem, že její královna střeží vejce na líhništi, které je dozajista nejbezpečnějším místem každého Weyru.

Alessan mne objal rukama kolem boků a prsty mi křečovitě zarýval do zad, zmítaný křečí své nové strašlivé bolesti.

Přitiskla jsem ho k sobě tak silně, jak jsem mohla, mumlala jsem nějaké nesmysly a pokoušela jsem se pochopit, co se vlastně mohlo stát.

Uvědomovala jsem si, že vedle nás stojí Follen a Tuero, ale jestli něco říkali, tak jsem je neslyšela, protože mi všechno přehlušily příšerné zájímavé Alessanovy vzlyky a skřípání jeho bot na kamenných dlaždicích, jak se celé jeho tělo pokoušelo uniknout před novou tragédií, která ho postihla.

„Ať se stalo co chtělo,“ řekla jsem jim, „musíme ho nechat, aby to ze sebe dostal ven, protože až doted' se nedokázal ze všeho vyplakat Co se ale mohlo Moretě přihodit?“

„Nevíme,“ řekla Desdra, která se k nám připojila, „ale Oklina z toho omdlela. Vůbec tomu nerozumím. On přece není draken a ona zatím taky ne.“

Zaslechli jsme zvenčí truchlivé skučení, mnohem hlasitější, než by dokázalo vyloudit hrdlo jediného zdejšího hlídacího whera.

„U všech skořápek!“ vykřikla Desdra Vzhledla jsem, abych se podívala, proč má v hlase takovou úzkost, a uviděla jsem B'leriona, jak běží po schodech nahoru do držby. Měl tvář bílou jako křída a v očích divoký výraz. Ten našedlý drak za ním byl Nabeth, ale děsivě změněný. Právě on vyluzoval to příšerné vytí, které jsme předtím slyšeli.

„Okline!“ vykřikl B'lerion a očima ji hledal mezi námi,

„Omdlela, B'lerione.“ Desdra ukázala do síně, kde Oklinu položili na stůl a kolem ní se točil soucitný sloužící. „Co se stalo s Moretou?“

B'lerion přenesl pohled nezkrotných očí, teď plných slz, od Okliny na Alessana, jehož vzlyky neochabovaly, přestože mi ležel v náručí; bronzový jezdec sklonil hlavu na prsa a zároveň jako by mu povadlo celé tělo. Tuero přiskočil, aby ho z jedné strany podepřel, ke druhému jezdcovu boku přistoupil Follen.

„Moreta vstoupila do mezimezí.“

Nedokázala jsem dost dobře pochopit, co tím míní. Draci a jejich jezdcí přece vstupují do mezimezí každou chvíli. „S Holth. Telgarští jezdcí selhali. Ona Keroon znala. Tak rozvázela ona. Ale Holth už byla příliš unavená. Odvedla hrozně moc práce. Obě odešly do mezimezí. A zemřely!“

Přitiskla jsem k sobě Alessana ještě pevněji, moje slzy se mísily s jeho a ovládl mě nesmírný žal, ale spíš nad tím ubohým mužem než pro statečnou weyrenu. Jak bude schopen odolat téhle třetí nezměrné tragédii, když se tak odvážně postavil proti smrtelné nákaze a předtím truchlil pro Surianu mnohem déle, než by vydržela většina mužů? Znovu mě naplnila nenávist k mému otci. Je-li nějaká spravedlnost na tomto světě, jak je možné, že Alessana stíhá krutý osud těmi nejhoršími ranami, zatímco Tolocamp se těší dobrému zdraví, štěstí i smyslným radovánkám, které si dávno nezaslouží? Ted' už jsem věděla, proč Alessanovi ty jeho kouzelné oči tolik zářily v den, kdy jsem přibyla na Ruathu Vůbec jsem ovšem nechápala, jak se Moretě a Alessanovi podařilo, že se z nich stali milenci. Mohli spolu o samotě strávit jen velmi málo času Tehdy odpoledne oněch šest lidí odletělo z Ruathy jen na hodinu. Pokud měl Alessan poměr s Moretou, byl jeho souhlas s Oklininým vztahem k B'lerionovi mnohem snáze pochopitelný. Přála jsem nebohé weyreně, že si užila aspoň trošku radosti, protože být jsem viděla Sh'galla jen párkrát, vůbec se mi nelíbil. Nebyl ani maličko sympatický, zatímco Moreta ano. Ubohá Moreta. Ubohý, ubohý Alessan! Co by ho mohlo v jeho nové strážni utěšit?

Desdra už našla odpověď. Počkala, až se Alessanovy vzlyky

zmírnily, takže se jenom zachvíval. Potom ho za Tuerovy pomoci zvedla z mého klína. Napřed jsem se nemohla ani pohnout, protože jsem měla nohy úplně zdřevěnělé. Ale mohla jsem ho k sobě přivinout, aby se o mě opřel jako o polštář, a taky jsem to udělala, zatímco Desdra mu opatrně přiložila ke rtům hrneček a nabádala ho, aby se napil. Výraz jeho očí, když je otevřel, mě navždycky bude strašit ve snech: byl v té chvíli ztracený, absolutně ztracený, neschopný uvěřit neštěstí, které ho právě postihlo - a byl nesmírně, nekonečně smutný. Vypil všechno, co mu Desdra podala, a přineslo to úlevu jak jemu, tak i všem, kteří stáli kolem, protože felys zabral prakticky hned a za tragickým pohledem jeho očí se znovu zavřela opona více.

K tomu, abychom ho přenesli do jeho pokojů, nebyla o ochotné ruce nouze a já jsem trvala na tom, že zůstanu dál u něho, i když mě Desdra ujišťovala, že mu dala tolik felysu, aby ho uspala až do příštího dne.

„Co pro něho ještě můžeme udělat, Desdro?“ ptala jsem se jí, stále otřesená hloubkou jeho žalu Po lících mi tekly bez ustání slzy.

„Má milá Paní Nerilko, tohle kdybych věděla, tak bych mohla být od minuty Mistrem Ranhojičem.“ Zavrtěla pomalu hlavou a výmluvně tím vyjádřila, jak je naprosto bezmocná, a já jsem v nitru cítila úplně stejnou bezmoc. „Vždycky bude záležet na tom, co nám on dovolí, abychom pro něho udělali. Další krutá ztráta! Tak hrozně a nesmírně krutá!“ Svlékly jsme ho a přikryly kožešinovou přikrývkou Tvář mu předčasně zestárla, oči mu hluboko zapadly, rty jako by mu náhle vyschly a pleť měl voskové bílou. Desdra mu nahnatala tep a s úlevou přikývla. Pak se posadila na okraj lůžka, unaveně se opřela zády o čelo postele a ruce s dlaněmi vzhůru bezvládně složila do klína.

„On se s Moretou miloval?“ Měla jsem ve svém zoufalství tolik drzosti, že jsem se na to zeptala přímo.

Desdra přikývla. „Když jsme sbírali jehlové trny. To byl ale nádherný den!“ Povzdychla si a obvykle strohou tváří jí prokmitl nejslabší ze všech úsměvů. Jsem ráda, že jim bylo dopřáno alespoň tolik A možná, byť je to zvláštní a nespravedlivé, je to takhle nejlepší. Tedy, pokud to Ruatha dokáže přečkat.“

„Protože Alessan musí zajistit pokračování rodové linie?“ V celé historii Pernu se žádná weyrena nestala Paní držby, ačkoli se z řady Paní držeb staly weyreny. Moreta už se blížila ke konci. doby, kdy ještě mohla bezpečně absolvovat těhotenství, jenomže Alessan si i tak mohl vzít za manželku jinou ženu Paní držby si v hranicích svého panství stanoví vlastní zákony, zvláště když je potřeba zajistit trvání linie panského rodu Tohle pravidlo mají děvčata na držbách od malička hluboko vtisknuto v mozcích i srdcích.

„Oklininy děti se jako osvojenci vrátí sem na Ruathu,“ řekla Desdra.

„Ale to nestačí, vždyť utrpěl takové ztráty.“ „Musíš mu říct, kdo skutečně jsi, Paní Nerilko.“ Zavrtěla jsem hlavou, ale ve skutečnosti jsem se té myšlenky pevně chopila, byť vycházela z možnosti naprosto nepravděpodobné. Potřebuje přece ženu krásnou a přitažlivou, chytrou a šarmantní, která by ho dokázala vyburcovat ze všeho zármutku, kterému musí odolávat.

Pak zamumlala něco o tom, že mi nechá přinést jídlo, až bude hotové, a odešla. Vyžadovalo by víc energie, než mi zbývalo, abych jí řekla, že pochybuji, že dokážu sploknout jediné sousto.

KAPITOLA X 3.24.43-4.23.43

Nejsem si jistá, jak jsme vůbec dokázali přečkat následujících několik dní. B'lerion zůstal s Oklinou Bylo mi jasnější než kdy předtím, že je předurčena pro život ve Weyru Dokázala slyšet pro ostatní lidi neslyšitelné dračí výkřiky, což bylo u člověka, který se nenarodil ve Weyru ani není spojen s drakem, něco naprosto neslýchaného. Jak se Alessan mohl dovědět o Moretině smrti, bylo absolutně nepochopitelné pro všechny vyjma Desdry a Okliny. Skládala jsem dohromady kousíčky jejich příběhu a pomáhala mi stále se prohlubující intuice, která jako by byla zvláště citlivá na všechno, co se týkalo Alessana.

Všichni drakeni a většina ostatních lidí z Weyrů si uvědomili smrt Morety a Holth prakticky ihned. Později nám B'lerion řekl, že se znovu zpřísnila pravidla a kázeň ve Weyrech, aby se předešlo podobným tragédiím.

Se záměnami jezdců na dracích se začalo jako s logickým nouzovým řešením, když zranění jezdcí požádali své draky, kteří byli schopni vzlétnout, jestli by neletěli s jiným jezdcem, aby posílili letky při boji proti Vlákům. Každý drak má při letu svoje zvláštnosti, kterým jezdec, s nímž je zasvěcen, dokonale rozumí. Ale obecně řečeno může každý dračí jezdec letět na jiném drakovi. Nikoho ani nenapadlo obviňovat Leri, že tohoto zvyku využila a dovolila Moretě letět na Holth,

když několikrát nastala nejvyšší nouze. Taková laskavost byla ve Weyru docela obvyklá. Jenomže unavení draci a unavení jezdci dělají chyby a tehdy Vpodvečer Moreta s Holth překročily meze svých sil a vyčerpaly se do té míry, že jenom po zvyku dokázaly přistávat a zase odlétat.

Vzpomněla jsem si, jak tehdy odpoledne Holth vstoupila do mezimezí sotva na šířku křídla nad nádvořím.

„Ano,“ řekl B'lerion, či spíš zašeptal zlomeným hlasem. „Holth už dávno ztratila většinu přirozené pružnosti, kterou mívala v zadních nohách. Muselo se to stát tak, že odskočila do vzduchu a vstoupila do mezimezí ještě dřív, než jí Moreta stačila říct, kam vlastně má letět - a tak zůstaly navěky ztracené v mezimezí.“

Později, když se Mistr Tirone pustil do sepisování oslavné balady o Moretině odvážném letu, mi Desdra prozradila, že na naléhání všech vůdců Weyrů se v textu písně muselo tvrdit, že Moreta byla v okamžiku smrti v sedle své královny, jak se patřilo, nikoli v sedle Holth. Kdyby se šířila o téhle tragédii pravda, mohlo by to způsobit neodhadnutelné škody. Drtivá většina Perňanů se pravdu nikdy nedoví. A já jsem si vůbec nebyla jistá, jestli mám být ráda, že náležím k oné menšině. Ne proto, že by to nějak v mých očích umenšovalo Moretino hrdinství, ale proto, že obyčejná, hloupá chyba zapříčinila tolik zármutku.

Desdra mi taky prozradila, protože věděla, že umím mlčet a držet tajemství, jak drakeni dokázali dopravit tolik zásilek se sérem. Právě v tom způsobu byla příčina nesmírného vyčerpání drakenských párů, které bylo v Moretině tragédii rozhodujícím faktorem: draci se dokážou pohybovat mezimezím stejně snadno z jednoho času do druhého jako z jednoho místa na druhé. A Moreta s Holth právě v tomto směru vyčerpaly víc ze svých sil, než mohly. Jenom díky tomuto bizarnímu způsobu, jakým natahovaly čas, který měly k dispozici, dokázaly Moreta s Holth doručit sérum do všedi těch nesčetných držeb a usedlostí, roztroušených po keroonských plánech. Moreta byla onoho osudového dne mezi drakeny jediná, která byla schopna vyhledat v Keroonu všechny napolo skryté držby a farmy a završit tak úspěšně celou nesmírně náročnou operaci.

Telgarský Weyr postihla kárná akce ostatních Weyrů, o které rozhodly všechny weyreny. Byly nezvratně předsvědčeny, že kdyby M'tani nebyl tak zabezděný a dovolil svým jezdci odletět, Moreta by nepřišla o život. Nikdy jsem se nedověděla, co se tehdy

proti Telgarskému Weyru podniklo. Pokud to věděla Oklina, nikdy se o tom ani slovem nezmínila.

Potom už jsem taky mnohem lépe chápala, jak oněch šest lidí - Alessan, Moreta, Capiam, Desdra, Oklina a B'lerion - strávilo onu hodinu před tím, než jsem přiletěla na Ruathu. Do té doby jsem měla za to, že zásoby jehlových trnů byly dostatečné, ani ve snu by mě nenapadlo, že těch šest odvážlivců strávilo celý den v budoucnosti, aby na vzdálené Istě nasbírali potřebné trny.

Rozuměla jsem už skoro všemu - ale nestačilo to, abych mohla Alessanovi pomoci. Tížily mě úvahy, jak jen dokáže najít odvahu pokračovat dál i po této poslední brutální tragédii.

O čtyřicet hodin později nabyt vědomí a zároveň si uvědomil svůj nový žal. Podřimovala jsem a vyburcovalo mě první zašustění, když se náhodně pohnul. Musela jsem odvrátit pohled, nedokázala jsem se dívat do jeho uštváných, úzkostí skoro zdvořelých očí.

„Desdra mě uspala?“ Když jsem přikývla, s očima pořád sklopenýma, proklel ji. „Nijak mi to nepomohlo. Nic mi nepomůže. Ví někdo, co se stalo?“

Tak jsem mu to pověděla a nějakým zázrakem se mi podařilo mluvit dost srozumitelně i klidně, byť se mi hrdlo svíralo. Vlny žalu, které z toho muže vyvěraly, byly skoro hmatatelné. Když jsem skončila, zůstal na mě zírat a ve vychrtlé bílé tváři mu oči jen žhnuly.

„Ale Leri s Orlith mohou spolu pokračovat!“ Do toho obvinění zahrnul všechny svůj odpor a vztek.

„Kvůli vejcím. Orlith musí zůstat, dokud se nevylihnu, a Leri zůstala snít.“

„Hrdinka Leri! Udatná Orlith!“ Dokázal do těch čtyř slov vpravit tolik sarkasmu, že jsem až o kousek odsedla, ale napětí v jeho ztuhlém těle a zaťaté pěstě mi napověděly, že znovu svádí nějaký vnitřní zápas. „Draci a jejich jezdci mají mnoho výhod, které jsou nám ostatním odepřeny! Kdyby mě tak otec byl pustil, když mě při Pouti vyvolili! Když si pomyslím, jak úplně jinak by se odvíjel můj život...“ Odvrátil se ode mě a zahleděl se z okna. Potom se ale zase otočil zpátky a chápala jsem, co ho k tomu vede; věděla jsem, že mu zrak volky nevolky ulpěl na ohromných pohřebních mohylách.

Utrápené oči ukryl pod víčky, kůži ve zmučeném obličejí měl vypnutou jako na bubínku.

„Takže tys mě hlídala, když jsem spal, má věrná Rill. A nepochybuju, že kdykoli se vzbudím, budu mít u sebe pořád nějakého hlídače, aby mě udržel při životě, o který nestojím a nechci ho žít.“

Pak ze mě promluvil moje vlastní trápení; už jsem nebyla ta citlivá, trpělivá, poslušná a obyčejná příslušnice Hordy z Fortské držby, ale Surianina přítelkyně, Alessanova nejnovější držebnice a někdo, kdo si ho cení mnohem víc, než měla příležitost si ho cenit ona. Každý zármutek se dá přechkat. Čas vyléčí i nejhlubší rány v srdci - ale tento čas je třeba uhájít. „Možná nechceš žít, Pane Ruathské držby, ale nemáš právo umřít!“

„Ruatha už pro mě není dost důležitá, abych kvůli ní žil!“ řekl mi trpce, kousavě a vztekle. „Už se mě pokusila i zabít.“

„A tys bojoval za to, aby přečkala Nikdo jiný by tolik udělat nedokázal, a navíc s takovou ctí a důstojností.“

„V hrobě neznamenají čest a důstojnost vůbec nic!“ Máchl rukou směrem k oknu, k místu posledního odpočinku tolika lidí.

„Ty ale pořád dýcháš, a ty jsi Ruatha“ Promluvila jsem už ostřeji, protože bych byla ráda věděla, jestli ho něco z toho, co mu povídám, dokáže odvrátit od záměru, který tak zřetelně naznačoval. Povinnost a čest byly ovšem dost chabé náhražky půvabné ženy a její lásky. Jako tvoje držebnice, Pane Alessane, po tobě žádám, abys měl dědice své krve, který by mohl nastoupit po tobě.“ Samotnou mě překvapilo, jak naléhavě jsem ho žádala, a on se zamračil a podíval se mi do očí. Jedině že bys chtěl, aby po tvém zběhnutí držel Ruathu někdo z panských rodů z Fortu nebo Tilleku nebo Cromu To bych ti sama namíchala felys a dělej si, co chceš!“

„Tak platí, ujednáno.“ Vzpřimil se s rychlostí, které bych se od někoho, kdo leží na posteli tak zničený a zesláblý žalem,

nikdy nenadála, a rozhodně ke mně napřáhl ruku. „Jakmile otěhotníš, Nerilko, já vypiju pohár, který mi namícháš.“ Zírala jsem na něho, protože mě vyděsilo, že jsem v něm svými obrazně míněnými slovy vyvolala takovou odezvu, a ohromilo

mě, že si tak nesprávně vyložil, co jsem řekla, a vztáhl to zrovna na mě. A pak jsem si uvědomila, že ví, jak se jmenuji.

„Tvoji rodiče vždycky toužili po takovém svazku...“ Říkal to posměšně, přezíravě.

„Ale ne pro mě, Alessane, pro mě určitě ne.“

„Proč ne, Nerilko? Už jsi ukázala, že umíš všechno, co má umět dokonale připravená Paní držby. Proč by ses tak náhodně objevila na Ruathě? Anebo jsi se mi chtěla mstít za ty, kteří ti tady umřeli?“

„Oh, to ne! Vůbec ne! Nemohla jsem už dál zůstat ve Fortu, nesnesla bych to. Tolocamp klesl tak, že zaslouží jen pohrdání. Jak bych tam mohla zůstat, když odmítl ranhojičům léky a pomoc? Odejít sem, to pro mě byla dobrá volba. Byla jsem u Besturma, když přiletěl M'barak a žádal o pomoc. Jak to, že víš, kdo jsem?“

„To Suriana“ Potom, dost popuzeně, dodal: „Ty jsi s ní byla přece osvojená, Rill Viš přece, jak donekonečna kreslila. Tvůj obličej se objevoval na mnoha jejích kresbách. Jak bych nepoznal, že jsi Nerilka, když jsi sem přišla? Nevěděl jsem ale, proč jsi se tady objevila, a tak jsem tvou anonymitu respektoval.“ Pak netrpělivě luskl prsty. „No tak, děvče, to přece není špatný obchod, stát se legitimní Paní Ruathské držby a nemít žádného Pána, který by tě pořád otravoval. Přece se mě nebojíš? Surianu jsem nikdy nebil. Jistě ti napsala, že jsem jí byl dobrým manželem.“

Napsala mi o tom, možná ne tolika slovy, ale naznačovala o Alessanovi mnohem víc než jen to, že je hodný, jenomže pomýšlení na ni, která je už mrtvá, a na jeho bezbřehý zármutek nad smrtí Morety mi znovu z kropilo líce slzami.

Jsi laskavý, hodný a odvážný, a nezasloužíš si nechat se zatlačit k podobným rozhodnutím jen kvůli nešťastným okolnostem.“

„Jak se zdá, není v mé moci vyhnout se zlému osudu, Nerilko.“ Hlas mu skřípal a tvář měl ledově klidnou. „Ušetří mě své litoosti. K ničemu mi není. Dáš mi místo ní dítě, které by pokračovalo v rodové linii Ruathy? A potom ten pohár?“

Ted' si říkám, jak jsem vůbec mohla souhlasit byt' s jednou ze součástí naší dohody, ale v té chvíli jsem považovala za víc než jisté, že až Alessan přechká nejhorší vlnu žalu, tak si rozmyslí vzít ode mě pohár s jedem, i kdybych v sobě našla odvahu mu ho namíchat V tom okamžiku bych mu přikývla na cokoli.

„Tak můžeme hned začít s tou první záležitostí.“ Vzal mě za ruku a táhl mě k sobě na postel, ale vytrhla jsem se mu, vyděšená nejen jeho nečekaným chováním.

„Ne, nebudu se přece chovat stejně hnusně jako Anella“

Alessan si mě změřil nechápavým pohledem.

„Tolocamp měl Anellu v posteli sotva hodinu po tom, co se dověděl, že moje matka umřela.“

„Naše situace je ale naprosto jiná, Nerilko.“ Tvářil se hrozivě a oči mu jen hořely.

„Miloval jsi přece Moretu.“

Ve tváři mu zaškubal sval, ale chladně na mě upíral oči a blyštěly se mu něčím tak blízkým nenávisti, že jsem od něho vylekaně odskočila.

„Tak tohle tě drží zpátky, Paní Nerilko? Byl bych raději, kdyby to byla panenská cudnost. Nikdy jsem neznal nikoho z Fortu, kdo by nedodržel dané slovo.“

Posmíval se mi, tiskl mi ruku a neodbytně mě táhl blíž k sobě. Snažila jsem se najít slova pro jediný z mnoha důvodů, proč mu vzdoruji, přičemž hlavní byl v tom, že to byla velmi neblahá chvíle pro něco, o čem se tvrdí, že přináší slast oběma zúčastněným.

„Muž, který okusil smrt, se potřebuje milovat, aby si připomněl život, Nerilko.“ Ted' mluvil přesvědčivě a už už jsem se chystala kapitulovat, když jsme zaslechli zaškrábání na vnější dveře jeho pokojů a potom tiché kročeje.

„Zatím ses dočkala odkladu, Nerilko, ale ne na dlouho,“ řekl rychle a potichu, ale významně. „Dali jsme si slovo jako Pán držby a jeho držebnice a to se musí dodržet, čím dřív, tím líp. Toužím po tom poháru.“

Potichu vešel Tuero a v laskavé, dlouhé tváři se mu zračila úleva, když viděl, že je Alessan vzhůru a mluví se mnou.

„Chtěl bys něco, Alessane?“

„Šaty,“ řekl Alessan a natáhl po nich ruku. Vzala jsem ze šatníku čisté šaty a Tuero mu podával boty. Rychle se oblékl a pak nás vedl ven ze svých pokojů.

Jestliže ty, kteří byli v sinu, jeho příchod překvapil, pak to, jak se

choval, je skoro šokovalo. Přivolał k sobě Deefera, jednoho z osvojců poslal pro Daga, sháněl se po Oklině a neptal se, proč je Desdra, která přišla společně s Oklinou, ještě pořád tady. Ale prudce se odvrátil, když se ho Oklina pokusila obejmout, a stejně ostře požádal Tuera a mě, abychom spolu s ostatními odešli do jeho kanceláře. Potom nám potichu, vyrovnaně, ale tak, že to nestrpělo odporu, vyložil, co je třeba udělat, a tak rychle a důkladně, jak bude možné.

Všichni byli vděční, že ho vidí znova zabraného do práce, takže si nikdo až na mě neuvědomil, že vlastně připravuje Ruathu, aby byla v pořádku, až on zemře. Protože fyzická práce ho nestačila uspokojit, sedával s Tuerem dlouho do noci a na všechny strany rozesílali zprávy, některé bubnovými relacemi, ale jiné v zapečetěných dopisech, které odváželi jezdcí na běhounech. Slyšela jsem jen ty první - žádosti o mladé klisny pro jeho hřebce a výzvy pro všechny rodiny bezzemků s dobrou pověstí, aby se k němu připojily. Některými zprávami nepochybně upomínal dlužníky, aby vrátili Ruathě to, co jí dluží; viděla jsem o tom záznamy v Letopisech. Každého, kdo byl schopen chodit nebo jet na běhounovi, posílal kontrolovat, v jakém stavu jsou vyprázdněné usedlosti, spočítat, kolik dobytek zůstalo na polích a v jakém je stavu, podívat se, kde bylo zaseto obilí a jak roste.

Co se mě týče, nenacházela jsem v práci žádnou radost, když jsem viděla, jak všechno dělá bez potěšení, jen kvůli holému ekonomickému prospěchu. Při výrobě séra jsme pracovali tvrději, ale byli jsme prodchnuti silným a dobrým společným zájmem. Tentokrát v nikom z nás nebyla žádná jiskra, jako by Alessanův nedostatek nadšení vysušil nás všechny. Dokonce nás jen velmi málo uspokojovalo, že vidíme Ruathu znovuoobnovenou a čistou, protože každou

movitou připomínku epidemie už jsme stačili odstranit Oklina v okolí hlavní budovy nasázela jarní květiny v naději, že nás nějak potěší. Některé z nich ihned zvadly a uhynuly, jako by ani ony nedokázaly v téhle atmosféře přežít Neustále mě trápila obava, že to, co jsem Alessanovi řekla, nebylo správné a že jsem přispěla k jeho hroznému změně, když jsem jakoby souhlasila s jeho tužbou po sebevraždě.

Deset dní po Moretině smrti, při pochmurné společné večeři,

Alessan vstal a požádal nás všechny o pozornost. Z brašny na opasku vytáhl tenkou roličku.

„Pán Tolocamp mi dovolil, abych si vzal za ženu jeho dceru, Paní Nerilku,“ oznámil svým přímočarým způsobem, jemuž nebylo možno odporovat.

Mnohem později jsem na tu roličku narazila, byla zahrabaná v koutě jakési truhlice. Tolocamp v ní psal přesně toto:

Jestli tam je, tak si ji vezmi. Už to není moje dcera“ Alessan nepotřeboval nijak šetřit moje city, ale tato událost znovu ukázala, že za bezcitnou maskou se pořád skrýval dobrácký základ jeho osobnosti.

Tehdy večer se po jeho slovech zvedla vlna překvapeného mumlání, ale nikdo se po mně nepodíval. Ani Tuero ne.

Desdra se vrátila do Sině Ranhojičského cechu už před pěti dny.

„Paní Nerilka?“ ptala se bázlivě Oklina a široce rozevřenými očima zírala na bratra.

„Rodová linie ruathských Pánů musí pokračovat,“ pokračoval Alessan a nevesele si odfrkl. „Rill s tím souhlasí.“

Všichni se po mně podívali a já jsem koukala rovnou před sebe.

„Teď jsem si vzpomněl, kde jsem tě už viděl,“ začal Tuero. Usmál se a byl to první úsměv, který jsem za těch deset dní viděla. „Paní Nerilko...“ Vstal a uklonil se mi, zatímco ostatní překvapeně vzdychali.

Oklina na mě ještě okamžik kulila oči, pak oběhla stůl, vrhla se mi kolem krku a rozplakala se, přestože se snažila pláč přemoci. „Rill, jsi to doopravdy ty?“

„Dostal jsem souhlas od jejího Pána držby. Máme tady harfeníka a náležité svědky, takže svatební dohodu můžeme formálně potvrdit“

„Ale jistě ne jenom takhle?“ pohoršeně zvolala Oklina a luskla prsty do vzduchu.

Vzala jsem ji za ruku a pevně jsem ji stiskla. „Právě takhle, Oklino.“ Očima jsem prosila, aby dál neprotestovala. „Máme toho příliš mnoho na práci, než abychom mařili čas nebo marky, které stejně nemáme, na nějakou ceremonii.“

Nechala se přemluvit, ale tvářička se jí utrápeně krabatila. Věděla jsem, že kvůli mně. A tak jsem vstala, Alessan mě vzal za ruku a otočili jsme se tvářemi k těm, kteří byli shromážděni v síni s námi. Vylovil z váčku zasnubní marku a opakoval formální žádost, abych se stala jeho Paní držby, manželkou a matkou jeho dětí a byla ctěna přede všemi ostatními z Ruathské držby. Vzala jsem od něho markový zlomek - později jsem si všimla, že na něm bylo vyryto datum toho dne - a odpověděla jsem mu, že přijímám tu čest stát se jeho Paní držby a manželkou, i když mi dělalo trochu problém dodat „a matkou jeho dětí a ctěnou přede všemi“. Ale tak zněla naše dohoda.

Oklina trvala na tom, že musí být na stole víno, šumivé z Lemosu, abychom si na náš svazek mohli všichni připít. Harfeník pronesl tradiční slavnostní řeč, ale nedokázal se u toho usmívat a neměl ani žádnou novou píseň, již by tuhle událost mohl oslavit. Lidé mi upřímně potřásali rukama a pár žen dokonce zaslzelo, ale byl to pořádně strohý svatební obřad. Když jsem si uvědomila, že se ze mě stala nevěsta, přece jen jsem se dokázala usmát.

Tuero nám předložil Rodový letopis, abychom do něho vepsali svá jména, moji rodovou linii a datum a potom nás Alessan omluvil.

Byl ke mně laskavý a velice něžný, ale lámalo mi srdce, že si při tom počínal naprosto mechanicky.

V dalších dnech se toho příliš nezměnilo, protože já jsem se ani po sňatku nikdy nechovala příliš formálně a pro všechny jsem zůstala starou Rill. Strýček Munchaun mi poslal šperky, které jsem u něho nechala, a s nimi malou, ale těžkou truhličku, plnou markových zlomků. To bylo celé moje věno. Také mi řekl, co Tolocamp prohlásil, když se doslechl, jak se to se mnou vlastně má: „Ruatha spolykala spoustu žen z mé rodiny, a jestli Nerilka dává přednost ruathskému způsobu pohostinnosti před mým, tak už ji v životě nechci vidět.“

Strýček mi to řekl proto, že nechtěl, abych se to doslechla od někoho jiného. Ale zároveň mě ujistil, že jsem udělala jediné dobře, a přál mi hodně štěstí. Mohla jsem jen doufat, že to štěstí bude zrovna tak viditelné jako šperky a marky, abych se měla Alessanovi čím pochlubit. Strýček s náramným uspokojením dodal, že Anellu ty novinky pěkně rozzuřily, protože věřila, že se uraženě schovávám někde v držbě. Nakonec si rozmrzele stěžovala Tolocampovi, že mě pořád nemůže najít, a on skutečně do té chvíle vůbec nevěděl, že jsem zmizela.

Vytrvale k nám přicházeli muži bez půdy, s rodinami naloženými na povozech nebo na kárách bez postranic. S Oklinou jsme jim daly najíst a pak jsme nechaly ženy vykoupat v našich lázních, přičemž jsme se pokoušely je nějak prokouknout, odhadnout, jaká která je. Tuero, Dag, Pol, Sal a Deefer zase nad šálkem klahu nebo talířem polévky tlachali s mužskými. Follen je zároveň prohlédl, jestli jsou zdraví a v dobré kondici. Ať to bylo sebevíc s podivem, konečné slovo měl často Fergal a Alessan mu naslouchal velice pozorně. Chlapec totiž sbíral informace mezi dětmi, a ty občas povídaly něco docela jiného než dospělí. Fergalovy zprávy nám vždycky prospěly.

Měli jsme štěstí i v tom, že se k nám připojili mladší synové z pobočných linií panských rodů z Keroonu, Telgaru, Tilleku a Výšin, takže uprázdněné pokoje naší držby se znovu zaplňovaly a bylo při ruce víc lidí schopných dohlížet na život v držbě. Mistři cechů k nám vyslali řemeslníky, vybavené náradím i zásobami surovin. Teď když jsem procházela podél linie chalup ke stájím, zdravily mě radostně nové usazené, šťastné feny a na tanečním prostranství i na lukách si hrály děti, než jim začne vyučování s Tuerem. Postupně i mlčenlivá a pochmurná atmosféra při společných jídlech roztávala, uvolňovala se a rozveselovala. Takhle to šlo až do chvíle, kdy jsme se dověděli od M'baraka, který často vozil pasažéry na Ruathu, že se přiblížil okamžik Minutí.

To nám všem připomnělo Moretu, Leri a Orlith - a Oklinu. Já jsem si s úděsem připomněla dohodu, kterou jsme uzavřeli s Alessanem. Bylo našťastí ještě příliš brzy na to, aby se dalo zjistit, zda pozornost, kterou mi neustále věnoval, došla úspěchu: to byl jediný moment, který zmírňoval hrozný napětí, ve kterém jsem celou tu dobu žila a musela je před

ostatními skrývat..

Ačkoli Alessan nikdy o líhnutí nemluvil, mělo se za to, že Oklina zalijme místo mezi kandidátkami před královským vejcem. Všichni jsme věděli, že B'lerion přiletěl na víc návštěv, než byly ty, které ve vši slušnosti proběhly na cestě před nádvořím.

Alessan mě ohromil, když se mě zeptal, jestli mám róbu vhodnou ke slavnosti líhnutí.

„Ty tam asi nepůjdeš moc rád, že?“

„Rád? To tedy ne! Ale Pán a Paní Ruathské držby nebudou u tohoto líhnutí chybět Oklina si zaslouží, abychom ji podpořili!“ Zatvářil se tak, že jsem v tom vyčetla pokárání, jak jsem si byť na okamžik mohla myslet, že by se v té věci mohl rozhodnout jinak. Byl rozmrzlý po dlouhé cestě, protože se právě vrátil z daleké pastevecké farmy, kam vedl nové osadníky. „Podívej se do skříní v pokojích mé matky. Vždycky měla nějaké látky odložené stranou Jsi příliš vysoká, než aby ti mohlo padnout něco z toho, co už je ušité.“ Přes tvář mu přeletěl jakýsi stih a rychle odešel do lázně. Přicházel ke mně každou noc, laskavý a náruživý, až jsme jednou ráno zjistili, že zatím těhotná nejsem. Nedá se ani vypovědět, jak se mi ulevilo; vůbec mě netížila představa, že bych snad nějak selhala, když jsem okamžitě neotěhotněla, ale naopak mě přemáhala radost, že bude muset zůstat naživu alespoň další měsíc. O tolik déle se budu těšit z jeho společnosti a o tolik bohatší na něho budu mít vzpomínky. Už jsem si nemohla déle zapírat, že Alessan pro mě byl vždycky důležitý, už od té chvíle, kdy se oženil s mou milovanou Surianou, a zrovna tak Ruatha pro mě znamenala zaslíbené útočiště, nejprve kvůli její náhodné tragické smrti a potom kvůli rozhodnutí rodičů, když mě potrestali tím, že jsem nesměla odjet na zdejší Slavnosti nepadání. Teď se pro mě Alessan stal životně důležitým, a ke všemu takovým způsobem, o jakém se mi nezdálo ani v nejdivočejších snech. Ukládala jsem do paměti jako poklad každý jeho náhodný dotyk, někdy v noci jsem cítila, jak po mě sáhl rukou, snad aby se jeho spící já ujistilo, že jsem pořád u něho. Oblažilo mě každé slovo, kterým schválil moje rozhodnutí nebo přijímal moje návrhy. Schovávala jsem si je tak, jako jiní hromadí marky nebo sklizeň, abych jich měla dostatek, až přijde hladomor po jeho odchodu.

Tak se stalo, že když jsme s Oklinou a dvěma nově přichozími ženami, které uměly obstojně šít, seděly nad novými šaty z měkké rudé látky, oháněla jsem se jehlou s trošku lehčím srdcem, než jak jsem se cítila v posledních dnech. Oklina si šila své bílé volné kandidátské šaty po večerech sama ve svém pokojíku, jako by s tím nechtěla nikoho otravovat Když jsme tak seděly a šily, začala mi leccos povídat, a tak jsem se dovídala zlomky z historie držby, dokonce i anekdoty z té velmi krátké doby, kterou tady strávila Suriana. Už věděla, že mě nijak nermoutí, když se zmíní o mé osvícenecké sestře. Naopak, byla mi příjemná každá taková možnost, kdy jsem o milované přítelkyni mohla promluvit. Ve Fortské držbě se vůbec nikdo nezajímal o to, jak se mi vedlo v době mého osvojení, a nebavilo je poslouchat o děvčeti, které nikdo z nich nikdy neviděl.

Postupně jsem znovu objevovala v životě Ruathy radostné chvíle, když jsme budovali nová zařízení, když jsme vítali nové osadníky a usazovali je na naše farmy. Obnovili jsme všechna ta řemesla, která tu bývala dřív, na což jsem věnovala onu truhličku marek a uplatnila jsem všechno, co jsem se naučila od své matky. Držba musela být velice opatrná, pokud šlo o zásoby řemeslnických výrobků, nejen o potraviny. Ranhojičská Sín velkomyslně nahradila Ruathě, pokud se mělo věřit přiloženému dopisu, práci i suroviny, kterých bylo potřeba k výrobě očkovacího séra. Alessan nad těmi penězi skřípal zuby, ale altruismus nikoho neuživí ani mu neopatří potřebné zásoby. A tak jsme se s ním ani nemuseli hádat, aby tento velice skromný příjem nevracel. Tyhle marky nám umožnily nakoupit potřebná zařízení, zadat u Mistra kováře výrobu pluhů, rámu k vozům a vozových kol a opatřit některé další nezbytnosti od jiných cechů Každý kus, který jsme nově pořizovali, musel být podložen účtem, který u nás měl otevřený ten či onen individuální držebník. Trávila jsem po večerech nad svými záznamy zrovna tolik času jako Alessan nad jeho. Pracovali jsme spolu, dalo by se říci, v přátelském mlčení, které se prolomilo většinou, jen když nám Oklina přinesla drobnou svačinu. Tu a tam jsem na Alessanovi pozorovala příležitostné známky uvolnění. Pak ho ale buď nějaký vnější, anebo vnitřní podnět uvrhl znovu do jeho hrozného, smutného izolace.

KAPITOLA XI

4.23.43

Bubny nás upozornily, že přilétá jezdec, který nás odveze. Pro Oklinu přiletěl B'lerion a přivezl jí nádhernou kožešinovou pláštěnku na ochranu před mrazem mezimezí Oklina, Alessan a já, všichni v krásných nových šatech, jsme se s ním setkali na schodišti před držbou, kde formálně požádal, abychom Oklinu uvolnili ze svazku držby, protože byla vybrána při Pouti. Vyrovnane, ale bez projevu nějakého citu a dost formálně Alessan pouhým příkynutím dal najevo, že výsledek Pouti akceptuje, a vložil Oklininu ruku do B'lerionovy.

Viděla jsem, že bronzového jezdce v očích vystoupily slzy, a potom Oklina objala bratra kolem krku a rozplakala se.

Alessan strnule odvinul dívčí paže ze své šije a skoro ji odstrčil směrem k B'lerionovi. Chápala jsem, jak to musí být pro Alessana těžké, a sklonila jsem hlavu před novým útokem zoufalství.

Přiletěl M'barak s uplakanými očima, aby nás odvezl do Fortského Weyru, a já jsem ještě víc poklesla na mysli, protože jsem si domyslela, jaká je příčina jeho slz. Nakonec to byl Alessan, kdo mi ukázal, jak je třeba s odvahou čelit tomu, čemu se nelze vyhnout.

Líhnutí je vždycky radostným dnem, protože se oslavuje akt zasvěcení jako začátek nového hrdinného partnerství mezi draky a lidmi, muži i ženami. Nedokázala jsem si ale představit, jak by mohl dnešní zasvěcení ve Fortském Weyru provázet byť náznak nějakého veselí. A když jsme dorazili do Fortského Weyru, bylo to snad ještě horší, než jsem čekala. Všichni drakeni měli zarudlé oči a všichni draci byli zřetelně zešedlí. Taky všichni hosté byli zaražení, i když zdaleka ne všichni věděli, že Leri s Orlith za úsvitu zmizely v mezimezí.

Přestože do Weyru přibýlo tolik hostů a přesto, že byli tak slavnostně a jásavě vystrojeni, nebylo slyšet žádné

rozhovory, žádné polohlasné žerty a všichni jsme se mlčky vlekli přes dno Žlebu na líhniště. Doufala jsem jen, že ta pochmurná nálada nijak nepoznamená dráčky anebo nepřinese jiný nepředvídaný nepříznivý následek. Obávala jsem se, že už bych nedokázala snést další zklamání; znovu jsem žasla nad nevídanou silou Alessanova charakteru a nad jeho smyslem pro povinnost.

A tak jsem se pevně upnula k vědomí, že pokud ve zdraví přežijeme tento příšerný den, budu se z Alessanovy společnosti těšit nejméně další měsíc. Musím se soustředit na pozitivní momenty života. Musím se chovat tak, abych kritický dnešek přežila důstojně a se ctí. Musím mít na paměti, že jsem teď Paní Ruathské držby, jedné z nejstarších držeb na celém Pernu, a že naše sestra je kandidátkou pro zasvěcení s dračí královničkou, zatím ukrytou ve zlatém vejci. Dnes mám plné právo být pyšná. A tak jsem se držela pěkně zpřímá, hrdě jsem kráčela vedle Alessana a přála jsem si celým srdcem, aby mi ta odvaha vystačila a já se na něho mohla dívat po celý den.

Byl bledý, jak jsem si všimla kradným postranním pohledem, ale zřejmě i jeho posiloval pocit hrdosti. Když jsme vkročili do prostoru samotného líhniště, dvorně mi nabídl rámě. Byla jsem mu za jeho oporu vděčná, bylo totiž nesmírně obtížné zachovat dekorum, neboť horký písek mě přes tenké podrážky lehkých bot pořádně pálil. Alessan mě vedl k řadám sedadel na vzdáleném konci po levé straně líhniště. Když jsme si sedali, pozorně si prohlížel dračí vejce a zvláště bedlivě pozoroval to zlaté, stojící poněkud stranou od ostatních na hromádce navršeného písku.

Rozhlížela jsem se kolem sebe, protože jsem se v té chvíli nedokázala dívat ani na vejce, ani na Alessana. Byl tu i Mistr Capiam, který si hlučně čistil nos, a vedle něho seděla i nově jmenovaná Mistryně Ranhojičského cechu Desdra, která se dnes tvářila smutně, hrdě i úzkostně, to všechno dohromady. Desdra už se nevrátila do své někdejší cechovní Síne, přestože jejím původním

záměrem bylo jenom složit v Smi Ranhojičského cechu mistrovské zkoušky. Zůstala však s Capiamem, a tak jsem doufala, že za tím vězí skutečně to, co bych jim oběma přála.

Zrovna přicházel Mistr Tirone a s ním houfec harfeníků všemožných hodnot. Pochopitelně mi neušel ani příchod Tolocampa a křiklavě vyfintěné mrňavé Anelly. Rozhlížela se kolem po řadách sedadel a pak táhla Tolocampa stranou, pryč od nás, jak mi bylo docela zřejmé. Vešli ostatní vůdcové Weyrů a jejich weyreny, Falga při přecházení písčitého líhniště velmi kulhala. Kdosi za mnou upozorňoval své sousedy, že jdou Pán Bendenské držby se svou Paní a taky Pánové ostatních hlavních držeb. Tehdy jsem si myslím poprvé uvědomila, že zaujímám stejné postavení jako tito vynikající lidé. Ratoshigan přišel sám, jako ostatně vždycky. Dostavili se i cechovní Mistři se svými manželkami; viděla jsem jen poskrovnu návštěvníků s odznaky Telgaru, o to víc lidí však přišlo z Keroonu.

Potom jsem zaslechla mručení, které znělo čím dál vzrušeněji - to draci, prodchnutí smyslem dnešní události, zpívali na uvítanou kandidátům. Sám Sh'gall přiváděl kandidáty zasvěcení, napřed rovnal čtyři dívky před zlaté vejce a potom se zmateným chvatem mával na chlapce, aby nečekali a šli dál. Ostatní vejce se začala pohybovat a dračí píseň zněla už téměř extaticky. Srdce se mi rozběhlo a puls zrychlil. Prosím, prosím, ať je to Oklina! To by bylo tím nejlepším znamením, že naše strasti, zlý osud celé Ruathy, už jsou konečně pryč.

Stála tam velmi hrdě, už to vůbec nebyla ta stydlivá a nejistá hubená dívka, nýbrž sebejistá, vyrovnaná mladá žena. Měla jsem oči plné slz. Podvědomě jsem zatínala pěstí a potom jsem ucítila, jak mi Alessan jednu ruku rozevírá a proplétá chladné prsty s mými.

Jedno z vajec, přímo před námi, se začalo silně kývat. I ostatní diváci byli rozčilení a slyšela jsem, jak nějací lidé za mnou uzavírají sázky, které vejce pukne jako první. Já bych nebyla vyhrála: vejce pod námi náhle prasklo a objevila se mokrá dračí hlava, ze které vycházelo lítostivé kňourání, jak se dráče otřásalo, aby se zbavilo zbytku skořápky. Byl to bronzáček! Ze všech hrdel se vydraly úlevné vzdechy. To bylo velmi dobré znamení, že se jako první vylíhl právě bronzový dráček. Dráče se vrávoravě vydalo rovnou k vytáhlému chlapci s hřívou světle hnědých vlasů. To bylo taky dobré znamení, že malý drak přesně věděl, koho chce. Chlapec ani nechtěl svému štěstí věřit a užasle se rozhlížel po svých sousedech. S úsměvem ho postrčili naproti kolébajícímu se dráčeti. Mládenec už dál své dobré fortune nevzdoroval, rozběhl se a klekl do písku k bronzovému zvířátku, které začal hladit po hlavičce.

Po tváři mi tekly slzy, ale určitě jsem nebyla jediná, koho ta scéna tolik dojala. Nikdo mi moje city nemohl vyčítat. Nikdy bych nevěřila, že v sobě držím tolik slz. Vyplakat se pro mě znamenalo úlevu od všech možných upadáných mrňavých stesků a napětí. Jako probudit se z dlouhého, těžkého snu do sluncem prozářeného dne. Alessan mě držel pevně za ruku a přes závoj slz jsem viděla, že i malý modráček našel svého budoucího druha. Mručení dospělých draků se rozrostlo o kňouravé trylkování drácat a nadšené výkřiky nově vybraných jezdců a jejich šťastných rodičů, usazených na sedadlech kolem líhniště.

Náhle všichni upřeli oči ke královskému vejci, které se prudce rozkolébalo. Alessan svíral prsty, až mi drtil ruku, a já jsem si uvědomila, že mu na výsledku záleží mnohem víc, než by on sám ještě před chvílí dokázal připustit - podle jeho přesvědčení číhal zlomyslný osud jen na to, až se Alessan zapomene a dá najevo naději, lásku nebo péči o cokoli, aby mu to vzápětí uloupil. Ten záblesk jeho zájmu pro mě znamenal prozření a přesvědčil mě, že musím náš vztah upevňovat, a taky jsem konečně úplně porozuměla tomuhle mužskému, který podle názoru všech ostatních nedokázal projevit cit a starost.

Potom se vejce třikrát silně zhouplo a prasklo přesně v polovině, skořápka od malé královničky doslova odletěla, takže se zdálo, že to malé zlaté stvoření ze střepein rovnou vyskočilo. Další velmi dobré znamení!

Dvě dívky zakolísaly. Slyšela jsem, jak Alessan lapá po dechu, ale já jsem překypovala podivnou a všemocnou jistotou, které děvče si královnička vybere. Rychle a mnohem dychtivěji než ostatní dráčci ze snůšky se vlhká zlatá královnička rozběhla přímo k Oklině. Ani jsem nevěděla, že jsem Alessana objala, ale i on mě sevřel v objetí, když Oklina zvedla rozzářené oči a pohledem instinktivně vyhledala B'leriona. Jmenuje se Hannath!“ vykřikla Oklina v největším vytržení a úžasu a obličej jí tak plál nadšením, že v té chvíli byla skutečně nádherná.

„Och, Alessane! Alessane! Alessane!“ opakovala jsem bez ustání, objímala jsem ho a nebyla jsem schopna vyjádřit tu bouřlivou radost, kterou mi srdce přetévalo, ale stejně tak jsem ji nedokázala potlačit, i když jsem se domýšlela, jak musí být tahle scéna pro něho bolestná.

„Ona věděla, že se Oklina zasněží,“ řekl zlomeným hlasem a upíral zrak dolů, na Oklinu, na její rozzářený obličej. Chápala jsem, že mluví o Moretě. „Ona to věděla!“ Pak mě znovu objal a stiskl mě tak, že jsem nemohla ani dýchat. Věděla jsem, jakou trýzeň zakouší, a cítila jsem, jak mu těžce buší srdce. Pak se mu nadmul hrudník jedním nesmírným vzlykem, zabořil mi hlavu do ramene a opřel se o mě, jak hledal oporu, kterou jsem mu ráda poskytla. Že by mi právě proto osud dopřál, že jsem tolik vyrostla? Stáli jsme tak jen pár okamžiků, pak jsme se oddělili a Alessan se posadil na lavici, upíraje zrak někam přes písky líhniště. Věděla jsem, že nevidí vůbec nic, protože vůbec nereagoval, když se B'lerion s Oklinou podívali naším směrem. Naznačila jsem jim, že přijdeme za nimi. Pak všichni odešli.

Na prázdném líhništi bylo hluché ticho a všechno to vzrušení, které ovládalo lidi venku, utlumily mocné kamenné stěny. Alessan konečně zvedl hlavu a podíval se znovu přes písek na řady sedadel naproti nám. Něco v jeho chování se nepatrně změnilo a já jsem nebyla schopna přijít na důvod té změny. Dělal to na mě dojem, jako by se znovu projevil ve své skutečné podobě, třeba jako ve chvíli Oklinina zasněžení. Že by skoncoval se smutkem proto, že ona začíná nový život? Mohl by snad i on nalézt nový život?

„Tam dole jsem jí vrátil róbu, kterou u nás měla na Slavnostech nepadání.“ Šeptal tak tiše, že jsem musela napínat uši, abych mu rozuměla. „Dala mi naději, pomohla mi. Nikdy na ni nedokážu zapomenout, Rill.“

„Nikdo z nás to nedokáže, Alessane.“

Neplakal, přestože měl rudé oči a skvrny na obličeji. Utřel mi slzy z lící, jak to často dělával strýček Munchaun. Neusmíval se, ale neměl už v očích ani kolem úst ten kamenný, tvrdý výraz. Vstal, sestoupil o řadu sedadel níž a zvedl ke mně ruku.

„Dnes je pro Oklinu den radosti. Nic, ani staré zármutky, jí ho nesmí pokazit. A od tebe, vznešená Rill, už nebudu chtít ten pohár.“ Vydali jsme se dolů mezi sedadly, a protože se musel dívat pod nohy, neviděl, že jsem se znovu skoro rozplakala pod návalem radosti, který mě celou zalil. „Máme toho v Ruathě příliš mnoho na práci, zvláště teď, když jsme ztratili Oklinu, aby prospěla zdejšímu Weyru. Nedokázal jsem jí stát v cestě, jak to udělal můj otec mně. A teď jsem se dočkal odměny. Musel jsem přijít sem, do Fortského Weyru, abych pochopil, že život končí, ale i začíná.“

„Och, Alessane...“

Znovu jsme se ocitli na žhavém písku, a protože už tam nebylo kritické publikum, před kterým bych se musela ohlížet na důstojnost, chytila jsem ho za ruku a rozběhla jsem se. Musela jsem podniknout něco činnějšího, protože ve mně kypěla nesmírná úleva. „Hoří mi nohy, a taky nesmíme tolik otálet s blahopřáním.“

Alessan si odfrkl, ale znělo to skoro jako smích, a pak mě následoval ven z líhniště, k oslavám, které už ve Žlebu zdejšího Weyru propukly. Nad námi byly proti jasné obloze vidět siluety draků, kteří se usadili na každém volném místě po celém horním okraji Weyru. A slunce jim všem propůjčilo barvu zlata.

KAPITOLA XII

3.11.1553,

Mezidobí

Když se svým vyprávěním končím, už nádherných pět oběhů nepadají nikde žádná Vlákna, která by hyzdila naše nebe. Zůstává už jen málo stop po tom, čemu musela Ruatha odolávat, protože pohřební roviny už bylo možné srovnat na úroveň okolního terénu, a místa, kde stávaly, je v krásné trávě skoro nemožné rozlišit.

A ta změna, úleva od hrozby vražedných Vlák, je na prospěch nás všech. Fortskou starší weyrenou se stala Kamiana a vůdcem Weyru je Gdrel, dobrosrdečný mohutný chlapík, původem z Telgarského Weyru. Jeho Dorianth nalétl na Pelianth při jejím zasnubném letu. O veliteli letky Sh'gallovi není teď moc slyšet, ale Gdrel a Kamiana jsou našimi častými hosty a Gdrel si neustále utahuje z Alessana kvůli jeho běhounovi, který se jmenuje Kňoural. Je v tomto směru skoro jediný, s výjimkou Fergala, kdo se toho odváží, ačkoli Alessan je ve všech ostatních ohledech docela přístupný.

B'lerionův Nabeth při svatebním letu Oklininy Hannath vyšachoval všechny ostatní Pernské bronzáky, i když o výsledku tohoto zasnubního letu nikdo nepochyboval. Její dva synové si teď hrají s našimi, protože já už jsem vyplnila první polovičku mého původního závazku k Alessanovi, a dokonce pětinasobně: máme čtyři silné syny a dcerušku, která se jmenuje Moreta. Alessan mě nechce přetěžovat, ačkoli mu pořád říkám, že jsem nejšťastnější, když jsem těhotná, a nikdy netrpím tak jako jiné ženy v tomto stavu.

Dokonce si dopřává i to, aby dal najevo city, které ke svým dětem chová. Napřed předstíral naprostý nezájem, jako by je jakákoliv jeho něžnost mohla nějak poznačit coby oběti příštího neštěstí. K mé radosti jsou děti neobyčejně zdravé, mnohem méně náchylné k běžným dětským nemocem než všechny ostatní děti v držbě, ba nepostihují je ani říznutí, odřeniny a zlomeniny, které se v dětství přiházejí tak často. Naše děvčátko, Moreta - a Desdra mi s naprostou vážností tvrdí, že je to nejkrásnější dítě, jaké kdy viděla, takže to neříkám jenom já, její dětinská matka - zapůsobila jako sluníčko a rozehrála ve svém otci poslední zbytky chladu. Nemůže si pomoci a zbožňuje ji, protože se zdá, jako by vždycky radostí rozkvetla, jenom ho zahlédne, a její potěšení je hodně nakažlivé. Alessan už nikdy nebude tak bezstarostný, veselý nebo živý, jak ho popisovala Suriana, ale přece jen nemá tak daleko k úsměvu, chechtá se Tuerovým lechtivým vtípům a směje se rošťárnám a chvástání svých synů. Když Kňoural vyhraje další dostih, nadšeně vykřikuje a je dobrým hostitelem každému, kdo pocítí návštěvou naši Hlavní síň.

Plánujeme naše první Slavnosti nepadání, ovšem jako událost velice skromnou, až přijde jaro a oděje naši zemi do květů a nově vzrostlého života. Když občas nad tím plánováním přeletí Alessanovi po tváři stín, nevšímám si toho, protože s tím se musí počítat.

Pokud mě nemiluje tak, jako miloval Surianu nebo Moretu, tak mě miluje způsobem, který nepoznal se svou první divokou a rozbouřenou manželkou, ale rozdílným i od jeho hluboké oddanosti Moretě. Dobře rozumíme jeden druhému, často začneme oba zároveň stejnou větou. Zcela určitě máme velmi podobné názory na všechno, co se týče Ruathské držby a našich dětí. Naprosto veřejně schvaluje moje snažení, i když nemůže vědět, že jeho povědomost o tom, co dělám, je největším komplimentem, jakého se může dostat mně, děvčeti, které se nikdy od vlastní rodiny nedočkalo pochvaly nebo poděkování.

A postupně, jak ztrácí strach z toho, že přijde o to, co je mu tak drahé, se jeho pozornost rozšiřuje na všechny oblasti našeho společného života. V noci už to není stín Suriany nebo snová

představa Morety, koho svírá v náručí a miluje -je to Nerilka, jeho žena, matka jeho dětí a Paní jeho držby.

Je čas skončit s vyprávěním, které začalo v zármutku a soužení a končí v hlubokém a trvalém štěstí. Snad bude takového dopřáno i ostatním.

DRAKODEX

Obyvatelé

Fortská držba

NERILKA - dcera Pána držby Tolocampa a Paní Pendra Její bratři a sestry podle pořadí svého narození:

Campen, Pandora (vdaná), Mostar, Doral, Theskin, Silma,

Nerilka, Gallen, Jess, Peth, Amilla, Mercia & Merin (dvojčata),

Kista, Gabin, Mara, Nia a Lilia

MUNCHHAUN - oblíbený Nerilčin strýc, starší bratr Tolocampův SIRA- teta, odpovědná za tkalcovství

LUCIL - teta, odpovědná za výchovu dětí

FELIM - hlavní kuchař

BARNDY- hlavní správce držby

CASMODIAN - hlavní harfeník

THENG- velitel straží

SIM - Nerilčin osobní sloužící

GARBEN - drobný držečník, Nerilčin nápadník

ANELLA -Tolocampova druhá manželka

Síně Harfenického a Ranhojičského cechu

CAPIAM - Mistr Ranhojič

TIRONE - Mistr Harfeník

DESDRA - ranhojičská tovaryška, připravující se k mistrovské zkoušce

FORTINE - Mistr, první Capiamův zástupce

BRACE - Mistr, první Tironův zástupce

MACABIR - ranhojič ve sběrném táboře

Držba Pod Vysokým kopcem

BESTRUM - drobný držečník na hranicích Fortu a Ruathy

GANNA - Bestrumova manželka

POL - stájník u běhounů

SAL- Polův bratr

TRELBIN - ranhojič z držby Pod Vysokým kopcem, o kterém se mělo za to, že zemřel

Ruathská držba

ALESSAN - nově potvrzený Pán Ruathské držby

OKLINA - Alessanova mladší sestra

TUERO - harfenický tovaryš, který uvízl v Ruathě v době epidemie

DAG - hlavní Alessanův stájník

FERGAL - Dagův vnuk

DEEFER - držečník

LEEF - Pán, otec Alessanův, zemřel

SURIANA - manželka Alessanova, zemřela, dříve osvojená sestra Nerilky v době jejího osvojení do Mlžné držby

Drakeni z různých Weyrů

MORETA - starší weyrena z Fortu, královna Orlith

LERI - weyrena na odpočinku, Fort, královna Holth
FALGA - starší weyrena z Výšin, královna Tamianth
BESSERA - weyrena z Výšin, královna Odioth
KAMIANA - weyrena z Fortu, královna Pelianth
GDREL - jezdec z Fortského Weyru, bronzový drak Dorianth B'LERION - jezdec z Weyru Na Výšinách, bronzový drak
Nabeth SH'GALL - vůdce Fortského Weyru, bronzový drak Kadith M'TANI - vůdce Telgarského Weyru, bronzový
drak Hogarth S'PEREN - jezdec z Fortského Weyru, bronzový drak Cliothe
K'LON - jezdec z Fortského Weyru, modrý drak Rogeth
M'BARAK - jezdec z Fortského Weyru, modrý drak Arith

Ostatní

RATOSHIGAN - Pán držby, Jižní Boll
BALFOR - zvolený Mistr Chovatel, Keroonská držba

Anne McCaffrey
NERILKA

Ilustrace na obálce Petr Utěšil Grafická úprava obálky Moravská typografie, a. s., Brno
Překlad Jan Mrlík
Odpovědný redaktor Antonín Gottwald Sazba NETOPEJR
Vydalo nakladatelství
»NETOPEJR«
Karel Petřík
jako svou 3. publikaci
Olomouc 1996, vydání 1.
Tisk Moravská typografie, a. s.,
ISBN 80-902057-2-0